tevhid

Rabîu'l-Ahir 1435

"Tağut'a kulluk etmekten kaçınıp, Allah'a yönelenlere müjde vardır..." (39/Zümer, 17)

Aylık İslamî Eğitim Dergisi | ŞUBAT 2014 | YIL: 3 | SAYI: 25 | FİYATI: 5 ₺

يُرِيدُونَ أَن يُطْفِؤُواْ نُورَ اللّهِ بِأَفْوَاهِهِمْ
وَيَأْبَى اللّهُ إِلاَّ أَن يُتِمَّ نُورَهُ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ

"Allah'ın nurunu ağızlarıyla (üfleyip) söndürmek istiyorlar
Halbuki kâfirler hoşlanmasalar da
Allah nurunu tamamlamaktan asla vazgeçmez."
(9/Tevbe, 32)

TEVHİD DERGİSİ SEMİNERLERİ

devam ediyor...

tevhid

TEVHİD DERGİSİ İRTİBAT BÜROLARI

Merkez: Kirazlı Mh. 1. Sk. No:21/A Bağcılar/İSTANBUL
Büro 1: Murat Paşa Mh. Çimen Sk. No:26 Bayrampaşa/İSTANBUL
Büro 2: Güvercin Tepe Mh. Fatih Cd. No:209 Başakşehir/İSTANBUL
Büro 3: Bahçıvan Mh. Eski Banka Sk. No:6/4 Merkez/VAN
Büro 4: Beş Nisan Mh. 749. Sk. No:5 Bağlar/DİYARBAKIR
Büro 5: Şemsi Tebrizi Mh. Kınacı Sk. No:20/A KONYA

E-posta: www.tevhiddergisi.com
Gsm: info@tevhiddergisi.com
Tel: 0 (545) 762 15 15
0 (212) 515 16 01

Seminerlerimiz belirtilen büro adreslerinde her *Cumartesi Saat 21:00'da* devam etmektedir.
www.tevhiddergisi.com | www.tevhiddersleri.com

Zindandan Mektup

REBÎU'L-AHİR 1435
ŞUBAT '14 SAYI: 25

بسم الله الرحمن الرحيم

Hamd Allah'a, salât ve selam Rasûlü'ne olsun…

Hareketli bir ayı da geride bıraktık. Bunlardan bizim açımızdan en önemlisi de, Van merkezli yapılan operasyonda, dışarıda daha bir senesini doldurmamış Ebu Hanzala Hocamız'ı da gözaltına alıp, tutuklanması oldu.

"Müminin işi ne tuhaftır. Ve bu durum sadece onun için vardır. Musibet ona isabet eder, sabreder ecir alır. Nimet elde eder, şükreder ecir alır." [1]

Mümin, her halinde vaktin vacibi ne ise onu yerine getiren kimsedir. Dün Hocamız dışarıda ve bizlerle her Pazar buluşuyordu. Bugün ise zindanda... Bizlerle de sadece yazıları ile beraber olacak. İki halde de üzerimize düşen davet ve hizmet görevini aynı hassasiyetle yerine getirmektir.

Davet sancağını tüm azmi ile tutan eller, kafirlerin kılıçları tarafından kesiliyorsa; arkadan gelip de o sancağı yerde bırakanlara yazıklar olsun!

Derginin içerisinde Hocamızın cezaevinden hemen bizlere yolladığı mektubu da okuyacaksınız. Etrafını çevreleyen dört duvara rağmen bizlerden nasihatını yine esirgememiş. [2]

Duygu yüklü, ruhumuza hitap eden bir nasihat… Her Pazar sabah 09.00'da bizlerin yüreğinde de burkuntu oluşacak Hocam! Allah *subhanehu ve teâlâ* senin gibi ümmetin derdi ile dertlenenleri çoğaltsın. Hayır nerede ise onu sana yazsın.

Âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamdolsun!

Editör

1. *Müslim*
2. *Allah subhanehu ve teâlâ kendisine sabır, sebat versin.*

İÇİNDEKİLER

tevhid

Aylık Dergi
Rabîu'l-Ahir 1435
Şubat 2014
Sayı: 25
Fiyatı: 5₺

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:
Emre UYAR
Yayın Türü:
Yaygın Süreli
Reklam ve Abonelik:
info@tevhiddergisi.com
www.tevhiddergisi.com
Adres: Kirazlı Mh. 1 Sk. No:21A
34210 Bağcılar/İSTANBUL
Abonelik için: 0 545 762 15 15

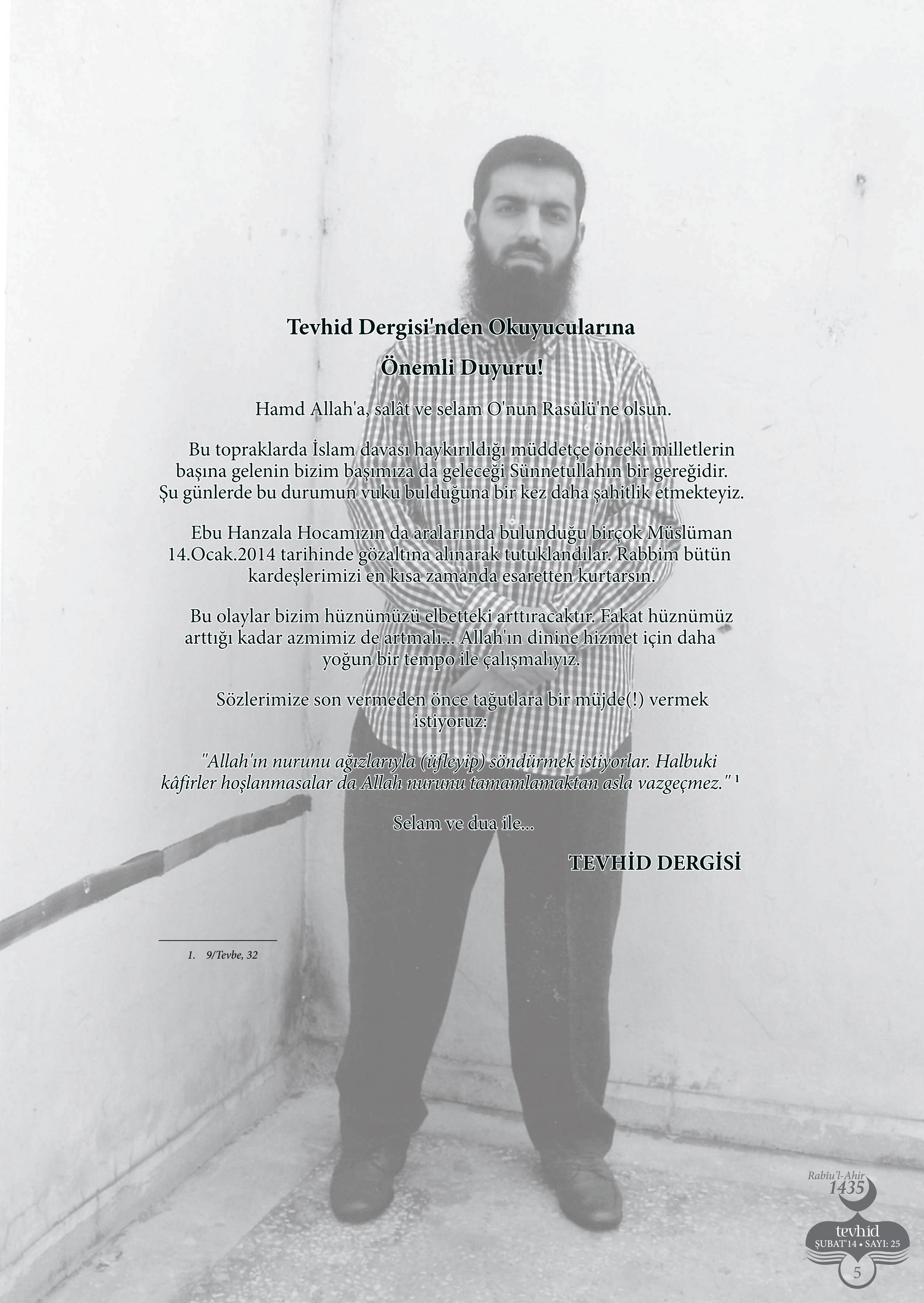
Yazışma Adresi: Emre UYAR
Güneşli Merkez Postane P.K. 51
Bağcılar/İstanbul
Basım: Step Matbaacılık
Göztepe Mah. Bosna Cad. No:11
Mahmutbey-Bağcılar/İstanbul
Tel : 0 (212) 446 88 46
Dergi İçerisinde Yer Alan Yazılardan İlgili Yazar Mesûldür.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Satış Noktaları

Bursa: İkra Kitapevi, İlahiyat Fak. Karşısı Fethiye Mh. Kırlangıç Sk. No:17 Nilüfer/BURSA 0 (532) 138 02 42
Diyarbakır: Tevhid Kitapevi, Kaynartepe Mh. Gürsel Cd. No:190/A Bağlar/DİYARBAKIR 0 (541) 857 34 20

İrtibat Büroları

MERKEZ: Kirazlı Mh. 1. Sk. No:21/A Bağcılar/İSTANBUL
Büro 1: Murat Paşa Mh. Çimen Sk. No:26 Bayrampaşa/İSTANBUL
Büro 2: Güvercin Tepe Mh. Fatih Cd. No:209 Başakşehir/İSTANBUL
Büro 3: Bahçıvan Mh. Eski Banka Sk. No:6/4 Merkez/VAN
Büro 4: Beş Nisan Mh. 749. Sk. No:5 Bağlar/DİYARBAKIR
Büro 5: Şemsi Tebrizi Mh. Kınacı Sk. No:20/A KONYA

Tevhid Dergisi'nden Okuyucularına

Önemli Duyuru!

Hamd Allah'a, salât ve selam O'nun Rasûlü'ne olsun.

Bu topraklarda İslam davası haykırıldığı müddetçe önceki milletlerin başına gelenin bizim başımıza da geleceği Sünnetullahın bir gereğidir. Şu günlerde bu durumun vuku bulduğuna bir kez daha şahitlik etmekteyiz.

Ebu Hanzala Hocamızın da aralarında bulunduğu birçok Müslüman 14.Ocak.2014 tarihinde gözaltına alınarak tutuklandılar. Rabbim bütün kardeşlerimizi en kısa zamanda esaretten kurtarsın.

Bu olaylar bizim hüznümüzü elbetteki arttıracaktır. Fakat hüznümüz arttığı kadar azmimiz de artmalı... Allah'ın dinine hizmet için daha yoğun bir tempo ile çalışmalıyız.

Sözlerimize son vermeden önce tağutlara bir müjde(!) vermek istiyoruz:

"Allah'ın nurunu ağızlarıyla (üfleyip) söndürmek istiyorlar. Halbuki kâfirler hoşlanmasalar da Allah nurunu tamamlamaktan asla vazgeçmez." [1]

Selam ve dua ile...

TEVHİD DERGİSİ

---

1. *9/Tevbe, 32*

Ebu Hanzala

Zindandan Mektup

Zindan ise sabır ve yakîn mektebidir. Nakış nakış işler kalbine imametin köşe taşlarını... Yeryüzüne varis olabilmenin abc'si bu mektepte talim edilir.

Allah'ın Adıyla...

Bizleri yoktan var eden, İslam nimetiyle şereflendirip Rasûllerin mücadele metoduna muvaffak kılan Allah'a hamd olsun. Salât ve selam; bu yolu bizlere aydınlatan, irşad ve nush görevini en güzel şekilde yerine getiren Muhammed'e, pak ailesine ve ashabının üzerine olsun.

Kıymetli kardeşim,

Allah *subhanehu ve teâlâ* seni avf ve afiyette kılsın, derecelerini yükseltsin. Bu mektubu sana Van F tipi cezaevinden yazıyorum... Allah'a hamd olsun ben çok iyiyim... Sana ve diğer tüm kardeşlerime duacıyım. Eminim mektubumu alınca 'Yine mi?' diyeceksin! Yapacak bir şey yok... Allah *subhanehu ve teâlâ* takdir etmişse; ben bu mekanlara, sen de *'Yine mi?'* sözüne tekrar döneceksin.

Dava arkadaşım!

Sen de biliyorsun ki başımıza gelenler Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* dilemesi ve izni dahilindedir.

"İki ordunun karşılaştığı gün başınıza gelenler Allah'ın izniyle olmuştur. Ve Allah, müminlerle münafıkları açığa çıkarmak istemiştir..." [1]

"Gaybın anahtarları O'nun katındadır. O'ndan başka kimse bilmez. Karada ve denizde olanı da O bilir. Bir yaprak düşmez ki; onu bilmesin. Yerin karanlıkları içindeki tek bir tane, yaş ve kuru müstesna olmamak üzere her şey apaçık bir kitaptadır." [2]

Rabbimize hamd olsun. Öyle bir Allah'a *subhanehu ve teâlâ* inanmış ve teslim olmuşuz ki; O, Et-Tayyib[3] ve El-Cemil[4] olandır. O'ndan gelenler de bizler için temiz ve güzeldir.

İnanıyoruz ki O *subhanehu ve teâlâ* El-Hakim'dir... Her şeyi bir hikmetle takdir eder. Zahiri şer olan nice mesele, içinde sonsuz hayırlar barındırır. Bu zindan süreci de böyledir. Dostları üzmüş, düşmanları sevindirmiştir. Ancak akıbet muttakilerindir. Musibet ve imtihan sayfaları dökülüp akıbet yani hayırlar ortaya çıkınca dostların yüzü aydınlanacak, düşmanlarınki kararacaktır. Dünyada da, ahirette de...

Kralın biri sevdiği bir dostuyla sürekli ava çıkarmış. Yine avlandıkları bir gün, dostu kralın tüfeğine barutu yanlış doldurmuş. Tüfek kralın elinde patlamış. Kralın parmakları kopmuş. Kral acılar içinde kıvranırken arkadaşı *'Üzülme kralım! Her işte bir hayır vardır'* diye onu teselli etmeye başlamasın! Kral öfkeden kudurmuş. *'Hem parmaklarımı kopardın hem de bunu mu söylüyorsun?'* diyerek onu zindana attırmış.

Kral av hastası... Başka arkadaşlar bulup ava devam etmiş. İnsan yiyen bir kabileye esir düşmüşler. Bu kabile tam bunları yiyeceklerken kralın parmaklarının kopuk olduğunu fark etmişler. Kıssa bu ya kabile özürlü insanların uğursuz olduğuna inandığı için kralı serbest bırakıp yememişler.

Kral soluğu zindan kapısında almış.

1. *3/Âl-i İmran, 166-167*
2. *6/En'am, 59*
3. *Temiz*
4. *Güzel*

Arkadaşından özürler dileyip onu kendi eliyle oradan çıkarmış. Arkadaşı *'Üzülme kralım! Bunda da bir hayır vardır'* deyince kral köpürmüş. *'Seni zindanlara attım, yıllarca burada kaldın. Hâlâ bu işte bir hayır vardır, diyorsun'* demiş.

Adam da krala dönüp *'Senin parmaklarının kopmasına sebep olmasam, ava beraber çıkacaktık. Kabileye ikimiz beraber esir düşecektik. Ve bedenlerimiz sağlam olduğundan beraber yenecektik. Şimdi bu işte hayır yok mudur?'* demiş.

Dava arkadaşım,

Böyle işte... Bu süreçte de hayırlar vardır inşallah. Sadece biz kısıtlı bir ilme sahip olduğumuzdan göremiyoruz. Fakat olaylar, ilmi sınırsız ve hikmeti mutlak bir Rabbin eliyle icra oluyor. Rahatlığımız ve mutmainliğimiz bundandır.

Bu tip olaylar sürekli yaşanacaktır. İçindeki bazı hikmetlere muttali olmak insanın imanını arttırır, musibetin yükünü hafifletir. Allah'ın kitabına dikkat edersen zorlu süreçlerin ardından müminlere olaylardaki hikmetleri detaylandırmıştır. Ben de bir Kur'an talebesi, sünnet taklitçisi olarak bazı hikmetlere değinmek istiyorum.

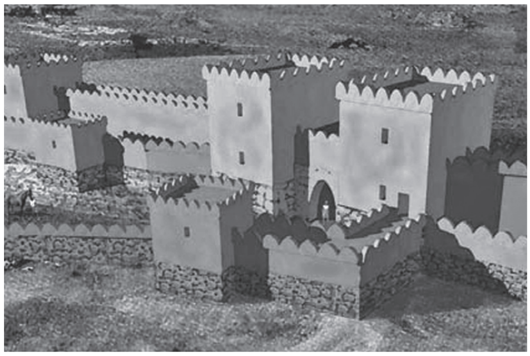
Bunlar vahiyden ve salihlerin tecrübelerinden topladığım bir demettir...

Musibetler İnsanın Günahları Sebebiyledir...

Günahlar... İnsanın kara ve denizi kendisiyle ifsad ettiği şeydir. İnsanın kendi hayatını da ifsad eder günahlar... Aslında Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* sıfatları; ihsan etmek, lütufta bulunmak, insana rıfk ile muamele etmek üzere kuruludur. Ancak günahlar bu sıfatların tecelli etmesine engel olur. Bu engel ve beraberinde yaşanan mahrumiyetlere biz *'imtihan'* diyoruz. Bunun en hayırlı şahidi Uhud günüdür.

Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* bir ismi En-Nasır [5], bir diğer ismi ise El-Veli'dir [6]. Bu iki isim O'nun zatına delalet ettiği gibi, birtakım sıfatlarına da delalet eder. Allah *subhanehu ve teâlâ* her daim müminlere yardım eder, onların dostudur. Kafirler karşısında dostluğu gereği taraftır. Allah *subhanehu ve teâlâ* ve onun sayısız orduları müminlerin tarafındadır. Bu asıldır... Ancak günahlar bu iki sıfatın tecelli

5. *Yardım eden*
6. *Dost*

etmesine engel olmuş ve müminleri bu sıfatlardan elde edecekleri hayırlardan mahrum bırakmıştır.

"İki topluluğun karşılaştığı gün; içinizden geri dönenleri, yaptıklarının bir kısmından ötürü şeytan yoldan çıkarmak istemiştir. Bununla beraber Allah onları bağışladı. Gerçekten Allah, Gafur'dur, Halim'dir." [7]

"Onları iki misline uğrattığınız bir musibete kendiniz uğrayınca; 'bu nereden?' dediniz. De ki: 'O, kendinizdendir.' Doğrusu Allah her şeye kadirdir." [8]

Evet, konumuza dönecek olursam; musibetler günahlar sebebiyledir. Yaşadığımız bu olaylar da muhtemelen elimizle kazandığımızın karşılığıdır.

Bunları seni üzmek için yazmadım. Bilakis gözlerini aydın kılmak için yazdım. Sen de biliyorsunki günahkârlar iki kısımdır.

1. Allah'ın günahlarına müdahale etmediği, kendi haline terk ettiği insanlar...

Bunlar Allah'ın buğzettiği, azgınlaşmaları için müreffeh bir hayat sunduğu insanlardır. İçinde oldukları nimetlere aldanıp düşünmez ve hallerinin muhasebesini yapmazlar.

"...Onlara mühlet veririm. Şüphesiz ki Benim tuzağım çetindir..." [9]

Bunlardan olmaktan Allah'a sığınırız.

2. Allah'ın merhamet ettiği kullarıdır. Allah *subhanehu ve teâlâ* onları hallerine terk etmez. Musibetlerle onları sarsar. Düşünüp öğüt almalarını, muhasebe ve tevbe ile ıslah olmalarını ister... O'nunla karşılaştıkları günde tertemiz olmalarına imkan tanır.

7. *3/Âl-i İmran, 155*
8. *3/Âl-i İmran, 165*
9. *7/Araf, 183*

Sahihte varid olduğu üzere Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurmuştur:

"Bela, müslümanın nefsinde, malında ve evladında sürekli vardır. Ta ki Allah'la karşılaştığında üzerinde hiçbir günah kalmasın." [10]

Başka bir hadiste:

"Müslüman'a isabet eden dert, hüzün, keder, yorgunluk; mutlaka onun bazı günahlarına kefaret olur. Ayağına batan diken dahi böyledir..." [11]

İnsan dahi sevdiği insanların kusurlarını gizler. Dostunun kendi yanında mahcup olmasını istemez. Bu insanların dostluğunda dahi erdem iken, bir de Allah'ı düşün...

Dostlarının utanmasını hiç ister mi? Bu onun kemal sıfatına yakışmaz. Bundan dolayı onları dünyada musibetlerle temizler.

Ben inanıyorum ki dostum; bu musibetler günahlarımız sebebiyledir. Ancak Rabbime hamd ediyorum. Bizlere tevbe imkanı sunan, her saniyesiyle günahlarımızdan bizleri arındıran bir musibetle imtihan ettiği için.

Allah'a sığınırım! Ya bizi günahlarımızla baş başa bırakıp yüz çevirseydi!

Rabbimize hamd olsun.

Musibetler İnsanın Derecelerini Arttırır...

Bu, Rasûllerin *aleyhimusselam* ve salihlerin imtihanıdır. Allah *subhanehu ve teâlâ* hususi sevgisi, daimi beraberliği ile onların yanındadır. Sürekli daha iyi olmalarını ister. Onların imtihanı, sadıkların imtihanıdır. Öyle ki Rabbleri ile karşılaştıklarında onlar için hazırlanmış ve Rahman'ın arşının gölgesinde, nehirlerin fışkırdığı cennetler onları bekler.

Günahlar... İnsanın kara ve denizi kendisiyle ifsad ettiği şeydir. İnsanın kendi hayatını da ifsad eder günahlar...

Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"İnsanların bela yönünden en çetini Rasûllerdir. Sonra sırasıyla onlara en yakın olanlar gelir." [12]

Başka bir hadiste:

"Kişiye isabet eden bela, imanı ölçüsündedir." [13] buyurmuştur.

Bu tür bir imtihan bizden uzaktır. Ancak salihlerin imtihanı bu cinstendir.

İmtihan Sadık Olanlar ile Nifak Ehlini Ayırır...

Müslümanlar için en ciddi tehlike, safların arasında bulunan yalancılardır. Onlar evin içine yerleştirilmiş mayın gibidirler. Ne zaman infilak edip harekete zarar verecekleri bilinmez. Öyle yerlerde tıynetleri açığa çıkar ki, Müslümanları yapabileceklerinden alıkoyarlar.

Bunların bazısını tanımak kolaydır. Hizmette yıllarını geçirmiş tecrübe ve hikmet sahibi insanlar bunların bazısını kolaylıkla tanır. Ancak bunlardan bir sınıfı tanımak mümkün değildir. Nifakta öyle ustalaşmışlardır ki Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* dahi bazılarını tanımakta zorlanmıştır.

"İnsanlardan öylesi vardır ki; dünya hayatına dair sözü senin hoşuna gider. Ve Allah'ı kalbinde olana şahid tutar. Halbuki o, düşmanların en yamanıdır. Ve o, yanından ayrılınca yeryüzünde fesad çıkarmaya, harsı ve nesli yok etmeye çalışır. Allah fesadı sevmez. Ona; 'Allah'tan kork' denilince, gururu kendisini günaha sürükler. İşte ona cehennem yeter. O; ne kötü bir yataktır." [14]

"Onlara baktığında; gövdeleri hoşuna gider, konuşurlarsa; sözlerini dinlersin. Onlar giydirilmiş odunlar gibidir. Her gürültüyü kendi aleyhlerinde sanırlar. Düşman onlardır, onlardan sakın. Allah, canlarını alsın. Nasıl olup da döndürülüyorlar." [15]

---

10. *Hakim*
11. *Buhari, Merdâ 1; Müslim, Birr 52*
12. *Ebu Davud, Ahmed, Buhari, Tirmizi*
13. *Tirmizi*
14. *2/Bakara, 204-206*
15. *63/Münafikun, 4*

Bu sınıfı tanımanın yolu imtihanlardır. Nifakta ustalaşmış olsalar dahi Allah'ın imtihanlarıyla açığa çıkarlar. Ve müminler onları tanır.

"Elif, Lam, Mim. Yoksa, insanlar; inandık demeleriyle bırakılıvereceklerini ve kendilerinin denenmeyeceklerini mi sandılar. Andolsun ki; Biz, onlardan öncekileri de denedik. Allah; elbette doğruları bilir ve elbette yalancıları da bilir." [16]

"Allah; müminleri oldukları halde bırakacak değildir. Nihayet murdarı temizden ayıracaktır. Allah, size gaybı da bildirecek değildir. Fakat Allah, Peygamberlerinden dilediğini seçer. Bunun için siz, Allah'a ve Peygamberlerine inanın. İnanır ve sakınırsanız; size çok büyük bir mükafat vardır." [17]

İmtihanın bir türü bireyi günahlardan temizlerken bir diğer türü safları günahkar/mücrimlerden arındırır. Sen de biliyorsun ki nice imtihanlar atlattık... Bu imtihanlar esnasında dökülenler oldu. İlk etapta üzüldük, belki yıprandık. Ancak sonuçta hep hamd ettik. Sonrasında öyle şeyler yaşadık ki Allah *subhanehu ve teâlâ* bizlere *'falanca şuan olsaydı çok kötü olurdu'* dedirtti. Rabbimize hamd olsun.

Davet İmtihanlar Aracılığıyla Yayılır...

Mekkeli müşrikler Müslümanlara çeşitli şekillerde engel olmaya çalıştılar... Davetlerini insanlara ulaştırmasınlar diye ellerinden geleni yaptılar. Onlar tuzak kurdu, Allah *subhanehu ve teâlâ* da tuzak kurdu... Onların daveti engelleme girişimleri davetin daha fazla yayılmasına sebep oldu. Yaptıkları baskılar davetin Habeş ülkesine taşmasına neden oldu. Yerlerinde duramadılar... Onları engellemek için oraya adam yolladılar. Bu engelleme hamlesi daveti saraya taşıdı... Devletin en üst mercilerinde Kur'an ayetleri okundu. Muhammed'in *sallallahu aleyhi ve sellem* daveti kulaklarda çınladı...

Sonra ekonomik boykot... Farkında olmadan üç yıl boyunca tüm Arap kabilelerinin gündemini İslam davetiyle meşgul ettiler. Oraya gelenlere Müslümanlarla ilişki konusunda alınan kararları hatırlatıp uyarıyorlardı. Tabi doğal olarak bu kararların gerekçelerini yani tevhid akidesini de anlatmış oluyorlardı...

Bu engelleme çabaları Müslümanları arayışa

sevk etti. Davet Medine'ye yani İslam'ın devletleşme sürecine taşındı.

Günümüz de düne ne kadar benziyor. Onlar tevhid davetini engellemeye çalışırken kendi televizyon, gazete ve radyolarında sürekli yayın yapıyorlar. Diyebilirsin ki: *'Fakat karalayıp iftira ediyorlar.'*

Müşrikler de aynısını yapıyordu. Günümüz insanı araştırıyor. Birçok insan bu vesileyle hakka ulaşıyor. Müslümanların yıllarca uğraşıp elde ettiklerini Allah *subhanehu ve teâlâ* imtihanlar vesilesiyle kısa zamanda onlara nasip ediyor.

Hususen zindanlar... Buralarda tevhid davetine muhtaç o kadar insan var ki... Muvahhidler bu mekânlara uğramasa onların tevhidi duyması mümkün olmayacak. İlk zindan sürecinde beni tekli odalara götürmüşlerdi, orada adli suçtan yatan bir mahkumla komşuydum. Allah'a hamd olsun davete icabet etti. Bana şöyle bir şey demişti:

'Hocam, neden buraya düştüm diye düşünüyor musun?', 'Hayır' demiştim. 'Allah'ın şer'i hükümlerine teslim olup iman ettiğim gibi kevnî hükümlerine de teslim olmuşum.' O da bana cevaben demişti: 'Günün birinde böyle bir şey düşünürsen bil ki burada Allah'ın .... kulu hidayete muhtaçtı. Allah subhanehu ve teâlâ seni gönderdi ve bu kul teslim oldu...'

İmtihan İnsanları Büyük Merhalelere Hazırlar...

İnsan önünde ne olduğunu bilmez. Bir sonraki merhaleye hazırlığı nakıstır. Allah *subhanehu ve teâlâ* ise başı ve sonu elinde tutandır. O, El-Evvel olduğu gibi, El-Ahir'dir aynı zamanda. Müslümanın önündeki merhale daha çetinse Allah *subhanehu ve teâlâ* onu daha küçüğüyle hazırlamış olur.

Mesela, Peygamberler genelde çobandır. Ço-

"Elif, Lam, Mim. Yoksa, insanlar; inandık demeleriyle bırakılıvereceklerini ve kendilerinin denenmeyeceklerini mi sandılar. Andolsun ki; Biz, onlardan öncekileri de denedik. Allah; elbette doğruları bilir ve elbette yalancıları da bilir."

16. 29/Ankebut, 1-3
17. 3/Âl-i İmran, 179

banlık o dönemde gözde bir meslek değildi. Oysa kader onları bir şeylere hazırlıyordu. İleride Peygamber olacaklarını biliyordu Allah *subhanehu ve teâlâ*. Ve onlara kalabalıkları yönetmeyi, bunun için gerekli olan sabrı öğretiyordu.

Rabbimizin bizleri neye hazırladığını bilmeyiz. Musa'sını *aleyhisselam* denize atıp Allah'a tevekkül eden anne, ne kaybetti ki? Nil'e bırakıp Allah'a teslim ettiği o çocuk zamanın tağutunu Allah'ın izniyle tarih sahnesinden sildi.

Bizim kendimizi kadere teslim edip sonuçları beklememiz de böyledir. Kaderin sahibi olan ne dilemişse bizim için hayırlıdır.

Yol arkadaşım, değerli kardeşim!

Biliyorsun ben meramımı kısa cümlelerle anlatamıyorum. Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* öğrettiği kadarıyla bazı hikmetleri zikrettim. Hikmetler ashabın imanını artırıp musibetin yükünü hafiflettiği gibi umuyorum bizde de aynı etkiyi yapar.

Hususen zindanlar... Buralarda tevḥid davetine muḥtaç o kadar insan var ki... Muvaḥḥidler bu mekânlara uğramasa onların tevḥidi duyması mümkün olmayacak.

Evet, Allah'a hamd olsun ki her halûkarda biz kârlıyız. Nimet halinde de, bela halinde de kazanan müminlerdir. Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem*:

"Müminin işi ne tuhaftır. Ve bu durum sadece onun için vardır. Musibet ona isabet eder, sabreder ecir alır. Nimet elde eder, şükreder ecir alır." [18]

Ne tuhaf! Ne büyük bir nimet! Hayat ya nimetlerle ya hikmet/belalarla kuşatılmıştır. Bu durum mümini olumsuz etkilemez. Bir durumda sabreder, diğerinde şükür. İmanı; her hali hayra çevirir. İkisinin de Allah'tan *subhanehu ve teâlâ* olduğunu bilir. Nimetin onu azdırıp unutturmasına, musibetin onu gevşetip umutsuzluğa sevk etmesine müsade etmez. İki duruma karşı kalkanı sabır ve şükürdür.

Sen de biliyorsun ki yeryüzü Allah'ındır. Allah *subhanehu ve teâlâ* bu mülkünde vâris ve sahip olarak Müslümanları görmek istiyor:

"Musa kavmine dedi ki: Allah'tan yardım isteyin ve sabredin. Yeryüzü muhakkak ki Allah'ındır. Kullarından dilediğini ona mirasçı kılar ve akıbet muttakilerindir." [19]

"Andolsun ki; Zikir'den sonra Zebur'da da yazdık ki: Yeryüzüne ancak salih kullarım vâris olur." [20]

Yeryüzünde yaşayan insanlar da Allah'ın mülküdür. Allah *subhanehu ve teâlâ* ümmetlere müminlerin imamlık etmesini istiyor. Yeryüzünün ıslahı da ancak bununla mümkündür.

"Biz ise istiyorduk ki; güçsüz sayılanlara iyilikte bulunalım, onları önderler kılalım ve onları vâris ler yapalım." [21]

Yeryüzüne imam olmanın yolu sabır ve yakînle mümkündür.

"İçlerinden de sabrettikleri zaman emrimizle doğru yola götürecek kılavuzlar tayin ettik. Ve onlar ayetlerimizi çok iyi biliyorlardı." [22]

"Hor görülmüş olan kavmi de, bereketlendirdiğimiz yerin doğularına ve batılarına mirasçı kıldık. Rabbinin İsrailoğulları'na vuku bulan güzel sözü de onların sabretmelerinden dolayı yerini buldu. Firavun'un da, kavminin de yapmakta ve yükselmekte oldukları şeyleri harap ettik." [23]

Zindan ise sabır ve yakîn mektebidir. Nakış nakış işler kalbine imametin köşe taşlarını... Yeryüzüne vâris olabilmenin abc'si bu mektepte talim edilir.

Kardeşim,

Buralar küçüktür hacim olarak... Ancak çok şey sığar bu küçük dünyaya... Sadece kardeşlik, sabır, yakîn değildir bu dünyaya sığan. İnsanlık tarihi sığar buralara... Tarihin birçok sayfasını bir günde yaşarsın buralarda...

18. Müslim

19. 7/Araf, 128
20. 21/Enbiya, 105
21. 28/Kasas, 5
22. 32/Secde, 5
23. 7/Araf, 137

Kâh Yunus *aleyhisselam* olur günahlarına ve taksiratına ağlarsın... Gecenin karanlığını balığın karnına benzetirsin ve:

"Senden başka ilah yok tüm eksiklerden münezzehsin, ben nefsime zulmettim." [24] dersin.

Kâh Eyyub *aleyhisselam* olur içinde bulunduğun acziyeti Rabbine şikayet edersin.

"...Bana bir sıkıntı dokundu. Sen merhamet edenlerin en merhametlisisin." [25] dersin...

Kâh Musa *aleyhisselam* olur kavminin eziyetini, arkadaşlarının vefasızlığını, yolda bırakılmışlığın öfkesini Rabbine arz edersin...

"Sana, nefsime ve kardeşime sahibim. Bizimle bu kavmin arasını ayır..." [26]

"Allah'ım! Benim ve kardeşimin günahını bağışla. Bizi rahmetine dahil et. Sen merhamet edenlerin en hayırlısısın." [27]

Kâh Yakub *aleyhisselam* olursun özlemler depreşir yüreğinde. Gözlerin yaşarır ve lisanın onun lisanıyla konuşur:

"Hüznümü ve sıkıntımı Allah'a şekva diyorum." [28]

Öyle yalnız kalırsın ki bazen fiziki şartlar, bazen manevi sebepler seni yapayalnız kılar. O an Zekeriyya'nın *aleyhisselam* dilinden duaya başlarsın:

"...Rabbim beni tek bırakma, sen vâris kılanların en hayırlısısın." [29]

Kimi zaman çaresiz kalırsın yapılacak hiçbir şey kalmamıştır. Zindan yangın yeri oluverir, sen de içinde İbrahim *aleyhisselam*...

"Allah bana yeter O, ne güzel vekildir." [30] der dillerin...

Bazen tüm kapılar kapanır yüzüne. Yardım isteyebileceklerin insanlıklarından sıyrılmıştır.

Taif dönüşünde tüm kapılar yüzüne kapanmış yetimin sözleri dökülür dilinden:

"Allah'ım! Kuvvetimin tükendiğini sana arz ediyorum. Gücümün azaldığını, insanların gözünde küçük düştüğümü sana şikayet ediyorum! Ya Erhame'r Rahimîn! Sensin ezilmişlerin Rabbi! Sensin benim Rabbim! Beni kimlerin eline bıraktın? Bana gaddarlık yapan yabancıların eline mi? Yoksa davamı ipotek edecek bir düşmana mı? Eğer sen bana gücenmedinse, kesinlikle bunlara aldırmıyorum. Lakin iyiliğin beni rahatlatacaktır. Senin nuruna sığınırım, karanlıkları aydınlatan nuruna... Gelecek azabın, bana ulaşacak öfkenden kaçıp kurtulacak bir sığınak arıyorum. Sana sığındım, yeter ki razı ol. Güç ve kuvvet Sendendir, yalnız Senden." [31]

Ve en önemlisi...

Niye burada olduğunu bilirsin. Ne yapacağın taktirde çıkabileceğini de... Üzerinde olduğun akide, takip ettiğin menhecdir seni buralarda kılan. Şeytan bir yandan, nefis diğer yandan zorlar... Belki biraz taviz ya da pazarlık... Hatta hiçbir şeyi terk etmeden sadece içinden yaşamak... Etliyesütlüye karışmadan, ailen-i nefsini ıslah... Yani inancı bozmadan mücadeleyi terk... İşte o an bu imtihanın serdarı olan Yusuf'un diliyle Rabbine teveccüh eder, insî ve cinnî şeytanların şerrinden Rabbine sığınırsın...

"Rabbim zindan beni çağırdıkları şeyden daha hayırlıdır. Onların tuzağından alıkoymazsan beni, onlara icabet eder cahillerden olurum" [32] dersin.

Can kardeşim!

Durum böyle... Her sabah ve akşam Allah'ı zikrettiğimiz gibidir halimiz:

---

24. *21/Enbiya, 87*
25. *21/Enbiya, 83*
26. *5/Maide, 25*
27. *7/Araf, 151*
28. *12/Yusuf, 86*
29. *21/Enbiya, 89*
30. *3/Âl-i İmran, 173*
31. *İbni Hişam, Sîre II/29-30*
32. *12/Yusuf, 33*

"Rab olarak Allah'tan, din olarak İslam'dan, Peygamber olarak Muhammed'den razı olduk." [33]

Razı olduğumuz Allah *subhanehu ve teâlâ* bizim için bunu dilemiştir. Ve en hayırlısı da budur...

Anlatılır ki; Mısır'da birtakım olaylar olur. Halid El İslambuli ve arkadaşları şehid olur. Abbud Ez Zümer ise zindana düşer. Morali bozuktur. Arkadaşları teselli etmeye çalışsa da nafile, etki etmez. Gelip durumu Şeyh Ömer Abdurrahman'a iletirler. Abbud Ez Zümer'i yanına çağırır. *'Hayırdır ey Abbud. Neden moralin bozuk?'* Abbud durumu anlatır. *'Ben bu yola şehid olmak için girdim, ancak benim payıma zindan düştü arkadaşlarım şehid oldu'* der.

Ömer Abdurrahman aldığı cevaptan memnun olmaz. Ve ona şu tarihî sözlerle karşılık verir:

'Ey Abbud! Sen cennet karşılığında bu canı Allah'a sattın. Dilersen seni saraylarda padişah, dilerse şehid, dilerse de zindanlarda çürütür. Satılmış ve karşılığı alınmış malın pazarlığı olmaz.'

İşte böyle bra-i aziz...

Kur'an, Peygamberler kıssalarını anlatıyor. İmkanım olsaydı sana tümünü anlatacaktım. Fakat son iki haftada bidat ehlinin müşrikleri müdafaa sevdasına gem vurmak adına tevhid müdafaası dersleri araya girdi. Bu hafta ve sonrasında gelen haftalarda ise zindan...

Nuh'un *aleyhisselam* kıssasını bitirmiştim. Devam etmek nasip olmadı.

İmkanım olsaydı şayet anlatacaktım. Süleyman *aleyhisselam* gücün zirvesine ulaştı. Cinler dahi ona asker oldu... Nuh *aleyhisselam* için kainat sünneti değiştirdi. Allah *subhanehu ve teâlâ* tüm yeryüzünü bir avuç Müslümana teslim etti. Onlara olan vaadini gerçekleştirmek için insanların tümünü helak etti... Yusuf *aleyhisselam* zindanlardan saraylara bir hayat yaşadı... Yakub *aleyhisselam* geç de olsa muradına erdi. Hasreti son buldu... İsa *aleyhisselam* bir firari gibi yaşamak zorunda kaldı... Musa *aleyhisselam* kendi kavminden çok eziyet gördü. Hiçbir şeyde sonuna kadar onun yanında yürümediler... Eyyub *aleyhisselam* hastalıklarla boğuştu. Ashab-ı Uhdud diri diri ateşe atıldı... Kucağında anneler hendek başlarında ciğerparelerinin yanışını izledi... Ashab-ı Kehf sadece uyutuldu...

Bu çeşitlilik niye biliyor musun?

Cevabı Ömer Abdurrahman'ın Abbud Ez Zümer'e söylediği cevapta saklı. Bu canlar Allah'a *subhanehu ve teâlâ* satılmış. Akid gerçekleşmiş. Kul canını, Rabb cennetini teslim etmiş. Canın kahren de rızayla da sahibi Allah'tır. Canını rızayla değil de kahren Allah'a *subhanehu ve teâlâ* verenler şikayet edebilirler, üzülüp kederlenebilirler. Çünkü onlar canın Allah'ın mülkü olduğuna inanmıyorlar. Ya rızayla canını Allah'a satıp teslim olanlar... Onların böyle bir hakkı kalmamıştır. İşte Rasûllerin hayatı... Onların çeşit çeşit imtihanları... Bu yolun tüm yolcuları böyledir. Allah dilerse onları saraylara sultan kılar dilerse de işkenceye devam eder.

Dilerse Uhdud ashabı gibi ateşte yakar, dilerse İbrahim *aleyhisselam* gibi ateşi ona serin ve selamet kılar. Dilerse Muhammed *sallallahu aleyhi ve sellem* gibi en hayırlı insanları ona yol arkadaşı kılar. Dilerse Musa'nın *aleyhisselam* etrafında olduğu gibi yeryüzünün en çirkin insanlarıyla muhatap kılar.

Her şey O'nun mülkü ve O'un iradesine bağlı...

Aziz kardeşim,

Durum böyle, kelimeler tükendi. Sen, benim meramımı anladın. Seni El-Hafız olan Allah'ın hıfzına emanet ediyorum.

Tüm kardeşlerimi hasret ve muhabbetle kucaklıyorum. Bilmeni isterim ki her Pazar sabahı saat 09.00'da yüreğimde bir burkuntu oluşacak. Bu mektubu yazdığım Pazar gününde olduğu gibi...

Selam ve Dua ile...

Kardeşin Ebu Hanzala

Van F Tipi Kapalı Cezaevi

---

33. Ahmed, Nesai

ozcanyildirim@tevhiddergisi.com
Özcan Yıldırım

Allah Seni İmtihan Ettiği Zaman...

Fitne olduğu bir yer veya zamanda, nefsimizden korkup Allah'a sığınmamız gerekir. Bu fitnenin boyutu ne olursa olsun, ister akidevi, ister amelî... Allah'a sığınıp, bizden öncekilerin ayak kaymasını yaşamamayı ihlasla istememiz lazım.

Allah'a hamd, Rasûlü'ne salat ve selam olsun…

Rabbimiz *subhanehu ve teâlâ* hemen her gün kullarına birçok şeyi ihsan ettiği gibi imtihan da etmektedir. Kullarından kimisi bu imtihanda sabit kalabilirken, kimisi de ayak kayması yaşayabilmektedir.

Allah *subhanehu ve teâlâ* aynı zamanda kullarının kalbini en iyi bilendir. Yani, zahiren muttaki, zahid, alim gözükebilen nice kimselerin kalplerini en iyi bilen; diğer kimseler değil, sadece Allah'tır... Kalpleri bilen O olduğuna göre dilediği gibi çeviren de yine O'dur.

Nebi *sallallahu aleyhi ve sellem* bunu iyi bildiği için yemin ederken *'kalpleri evirip çevirene andolsun'* diyerek yemin etmekteydi. [1]

İlim ehlinden bazıları, kalbin galeyana gelip, kaynadığı zaman çok hızlı döndüğünü belirtmişlerdir.

Hakikat de bu değil mi kardeşim?

1. *Rasûlullah'ın sallallahu aleyhi ve sellem yaptığı yeminlerin çoğu şöyleydi: "Kalpleri çeviren zâta yemin olsun, hayır!" Buhari*

Allah Seni İmtihan Ettiğinde O'nunla Nasıl Muamele Etmelisin?

İnsanın hayatına baktığımızda hidayet üzere, iman dolu bir hayat yaşadığını ve bu hayatını da yaşantısında güzel pratize ettiğini, hatta amellerin en sevimlisi ve zirvesini yaptığını görebiliriz. Bu devam etmesini arzuladığımız bir durumdur. Fakat öyle bir lahza olur ki, kesif bir koku duyup da aklını kaybeden ve ona muttali olan bir kimse misali, kişi kendisini salih amellerin çevresinde değil de sapkın amellerin ortasında bulur.

Nice salih insanlar belki bu yoldan geçti. Kimisi hiç beklenmedik bir yerde kaydı gitti. Kimisi ise yakin ve sebatın timsali oldu. Tarih sayfaları, okyanusları geçip, derede boğulan; sarp dağları aşıp, çakılda takılanlara şahitlik ettiği gibi; bunlara göğüs geren ve bu dinin her şart, zaman ve mekanda yaşanılacağını gösterenlere de şahitlik etmiştir.

Her iki durumun varlığına şaşırmamak gerekir. Bir taraf yaşantısını *'insan'* merkezli olarak oluştururken, diğer taraf ise *'vahiy'* merkezli oluşturmuştur. Sonucu ise bellidir: vahiy merkezli bir yaşantı her daim sebat etmiş, insan merkezli yaşantı ise esamesi okunmayacak derecede silinip gitmiştir. Bu da Allah'ın değişmez kanunlarındandır.

"...Köpüğe gelince sönüp gider. İnsanlara yararlı olan ise yerde kalır. İşte Allah, böyle misaller verir." [2]

Selef'ten Hasan El-Basri *rahimehullah* ne güzel demiştir: *'Helak olan nasıl helak oldu diye asla şaşırma! Sen, kurtulan nasıl kurtuldu ona şaşır.'*

Gerçekten şaşılacak olan şey bu zamanda insanın, sarsılmaz dağlar gibi sabit kalmasıdır. Bir tarafta tağuti sistemlerin zulüm ve baskıları... Diğer taraftan tağuti sistemi ayakta tutan sütunların en önemlisi halkın fiziki ve psikolojik baskısı... Yine gücünü halktan alan bu sistemin yine halktan oluşturduğu kolluk kuvvetlerinin zorbalıkları...

Bu büyük engelleri aşar belki insan... İtikadi bir fitne ile yüz yüze kaldığında, şüphelerin esiri olup, vahiyden yüz çevirip; hata üzere olduğu değişmez bir hakikat olan insan endeksli bir yaşantıya koştuğunda bir de bakarsınız ki fikir karmaşası, akide açmazı ve buhranlarına dalıp boğulmuştur...

Allah *subhanehu ve teâlâ* kullarını her gün imtihan etmeye devam etmektedir. İşte *'Bu imtihanlara karşı nasıl sabit dururum?'* diye kendimize bir soru yöneltmemiz bir zorunluluktur.

Allah subhanehu ve teâlâ kullarını her gün imtihan etmeye devam etmektedir. 'İştebu imtihanlara karşı nasıl sabit dururum?' diye kendimize bir soru yöneltmemiz bir zorunluluktur.

İmtihanlara Karşı Sabit Durmanın Yolu

Kardeşim, imtihanlara karşı sabredip, sabit kalmak dilde telaffuzu kadar kolay değildir. Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* seni sabit kılmasını istiyorsan şu iki duruma dikkat etmen ve kendini muhasebe etmen gerekir:

a. Allah'ın senin kalbinde görmeyi istemediği durum: Eman ve taatler ile aldanmak

Emniyet ve taatlerle aldanma hali demek, insanın kendi yapmış olduğu taat olan amellere aldanarak, kendisini taat ehli, sünnet ehli, takva ehli, ilim ehli vb. görmesidir.

Örneğin, kişi Allah'ın sevdiği ve razı olduğu bir amel içerisindedir. Bu amel, İslam'ın zirvesi olan *'Allah yolunda cihad'* olsun. Kişi, buna aldanarak kendisini cihad ehli gördüğünden dolayı işlediği günahları görmezden gelir, bunun kendisini ebediyen koruyacağını düşünür ve diğer kimselerden üstün görürse bu, onun helakından başka bir şey değildir. Zira yaptığı çirkin bir amelinden dolayı kendisine yöneltilen bir nasihat veya eleştiriye karşılık, işlediği şe'ni/çirkin amelini, güzide cihad ameliyesi ile örtecek ve dolayısıyla yaptığı amel onu gurur ve emniyete sevk edecektir.

Bu örneğin gölgesinde çevrende yaşananları gördün değil mi?

Bazı kimseler, Allah yolunda cihad edenlere masumiyet karinesini giydirdikleri gibi, Allah'ın ayetlerine *'toplum'* merkezli, *'çoğunluk'* merkezli,

---

2. 13/Rad, 17

'maslahat' merkezli, merkezli vb. sapkın ve şe'ni bir yaklaşımı da insanlara pompalamaya başladılar.

Tutunacak dalları Allah'ın ayetleri olmayan, bilakis hata üzere olan beşer olunca ne de komik duruma düşmektedirler. Örneğin, düne kadar Şeyh Abdulkadir'i her yerde övenler, Mısır televizyonunda *'100 milyon kişi de oy verse bunların hepsi kafirdir'* sözlerini duyunca nedense aynı Şeyh'in esamesi, onların literatüründe okunmuyor dahi!

Ya da bugün tevhid ehline savaş açmış ve *'Bunlar gulat-u haricilerdir, katledilmeleri vaciptir'* diyen Ebu Basir(!) (Ebu Âmâ) isimli habis adamın *'İsrail parlementosuna giren kimsenin cehaleti mazur olabilir'* ve cihad ameliyesi ile Ürdün istihbarat servisindeki köpekleri cehenneme gönderenlerin *'Bunlar erkek olamazlar'* diye zırvalamalarını, her yerde sakız ettikleri *'Bizim yolumuzda cihad edenleri doğru yola eriştiririz'* ayeti ile savunmaya geçecekler midir? Zira usul, usul değil ki vusulü düzgün olsun! Ne yaman çelişkidir, heyhat!

Sonuç olarak, kişilerin yapmış olduğu amel hangi cinsten olursa olsun, bu kendisinin hak üzere olduğunu, onun eman içerisinde olduğunu göstermez. Kişide böyle bir durum söz konusu ise, kendi nefsinden korkması gerekir. Çünkü kişide taatler ve salih ameller söz konusu ise, bu onun eliyle kazandığı değil, Allah'ın fazlı ve sabit kılmasıdır. Allah *subhanehu ve teâlâ* bizleri sabit kılmasa, salih amel ve hayır-hasenat işleyemez, dolayısıyla cennete giremeyiz. Bu durum sahabe de dahil herkesi kapsamaktadır.

"...Eğer Allah'ın size lütfu ve merhameti olmasaydı, sizden hiçbirinizi asla temize çıkamazdı. Fakat Allah, dilediği kimseyi tertemiz kılar." [3]

Peki Rasûl de dahil mi? Evet O da *sallallahu aleyhi ve sellem* dahildir.

"Eğer biz sana sebat vermiş olmasaydık, az kalsın onlara biraz meyledecektin. İşte o zaman sana, hayatın da, ölümün de kat kat azabını tattırırdık. Sonra bize karşı kendine hiçbir yardımcı bulamazdın." [4]

Burada dikkati çeken husus ve istidlal ettiğimiz yer; Allah *subhanehu ve teâlâ,* Rasûlü'ne *sallallahu aleyhi ve sellem* sebat vermemiş olsa onun sadece bir

meyil ile azaba düçar olacağıdır. Allah'ın sebat vermesi Rasûl'e bu oranda ise, ben kimim, sen kimsin kardeşim? Buradan kişileri, alimleri tezkiye edenlere de ders çıkmaktadır ki kelamı daha fazla uzatmaya lüzum dahi yok!

Nebi'nin şu duası da buna delil olur:

"Ey Hayy ve Kayyum olan! Sadece senden rahmetinle yardım isterim; her halimi ıslah et, gözümü açıp kapayıncaya kadar bile beni nefsimle baş başa bırakma."

b. Allah'ın senin kalbinde görmeyi istediği durum: Allah'a sığınmak!

Bu durum, imtihan zamanında Allah'ın seni sebatkâr kılmasını sağlayacak bir unsurdur. Allah'a sığınmak, tutunmak, dayanmak... Bedenî amellerinle yaptığını kalp ile dayanarak, sığınarak desteklemek... İşte bedenî amelin sebat vermesini sağlayan ve birbirinden ayrılmayan ikinci husus budur. Bu da seni kurtuluş ehli kılacak bir reçetedir. **Bedeninle amel yap, kalbin ile Allah'a tutun!**

İnsanın tutunacağı, sığınacağı âlemlerin Rabbi olan Allah'tan başka kimse olamaz. Bu dünyadaki tutunacak her dal kopmaya, çürümeye ve kokuşmaya mahkumdur! Ne bedenin ile yaptığın amele güven, ne de seni kurtaracağını zannettiğin başka bir fani varlığa!

Nuh tufanından sana bir örnek:

"Nuh, ayrı bir yere çekilmiş olan oğluna 'Yavrucuğum, bizimle beraber sen de bin, inkarcılarla birlikte olma' diye seslendi. O, 'Ben, kendimi sudan koruyacak bir dağa sığınacağım' dedi. Nuh, 'Bugün Allah'ın rahmet ettikleri hariç, O'nun azabından

"Ey Hayy ve Kayyum olan! Sadece senden rahmetinle yardım isterim; her halimi ıslah et, gözümü açıp kapayıncaya kadar bile beni nefsimle baş başa bırakma."

3. 24/Nur, 21
4. 17/İsra, 74-75

korunacak hiç kimse yoktur' dedi. Derken aralarına dalga giriverdi de oğlu boğulanlardan oldu." [5]

Seleften bir zat öğrencisine *'Şeytan sana hatalarını güzel gösterdiğinde ne yaparsın?'* diye sordu. Öğrencisi *'Onunla mücadele ederim!'* dedi. Hocası *'Tekrar yaparsa?'* diye sordu. Öğrenci *'Mücadele ederim!'* dedi. Hocası tekrar *'Peki yine yaparsa?'* diye sordu. Öğrenci yine *'Mücadele ederim'* diye cevap verdi. Hocası *'Bu senin için uzun bir iştir. Söyler misin, bir koyun sürüsünün yanından geçerken sürünün köpeği havlar veya oradan geçmeni engellerse ne yaparsın?'* diye sordu. Öğrenci *'Onunla canla başla mücadele ederim'* diye cevap verdi. Hocası *'Bu senin için uzun ve zor bir iştir. Aksine sürünün sahibinden yardım iste de köpeğini senden engellesin'* dedi.

Sen de aynı şekilde kardeşim, Allah'tan yardım iste ve ona sığın! O *subhanehu ve teâlâ* sana, şeytana karşı yardım edecektir.

"Şayet sana şeytandan bir kışkırtma gelecek olursa, hemen Allah'a sığın. Çünkü O, işitendir, bilendir." [6]

Yine Yusuf'a *aleyhisselam* bak! Kendisinin nefsini isteyen Aziz'in karısına ne dedi? *'Ben mi seninle bu fuhşu yapacağım?', 'Ben bu günahı işleyemem!', 'Ben Peygamberoğluyum'* (!) vb. bir şey mi dedi? Asla! Bilakis o, tereddütsüz Allah'a sığındı!

"O, 'Allah'a sığınırım, çünkü o (kocan) benim efendimdir, bana iyi baktı. Şüphesiz zalimler kurtuluşa eremezler' dedi." [7]

Aziz'in karısı, Yusuf'tan *aleyhisselam* bahsederken de şöyle demiştir:

"Ben onun nefsinden murat almak istedim. Fakat o, (bundan) şiddetle sakındı." [8]

O halde fitne olduğu bir yer veya zamanda, nefsimizden korkup Allah'a sığınmamız gerekir. Bu fitnenin boyutu ne olursa olsun, ister akidevi, ister amelî... Allah'a sığınıp, bizden öncekilerin ayak kaymasını yaşamamayı ihlasla istememiz lazım.

Allah'ım, sen beni kurtarmazsan ben asla kurtulamam. Sen bana sebat vermesen, ben asla sebat edemem.

Ey kalpleri döndüren Allah'ım! Kalbimi dinin üzere sabit kıl!

Ey kalpleri çeviren Allah'ım! Kalbimi taatine/ibadetine yönlendir!

Rabbim, Sen beni bağışlamazsan, bana merhamet etmezsen, hüsrana uğrayanlardan olurum.

Rabbim, beni muhlis ve muhlas kullarından yaz, hüsrana uğrayanlardan yazma.

Âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamdolsun!

5. 11/Hud, 43
6. 41/Fussilet, 36
7. 12/Yusuf, 23
8. 12/Yusuf, 32

enesyelgun@tevhiddergisi.com
Enes Yelgün

Bi'setten Önce Allah Rasûlü'nün Hayatı

Biz dinimizi sağlam temeller üzerine bina ederiz. Sağlam temellerden kastımız ise sahih olan rivayetleri doğru bir fehm ile yani selefin anlayışı ile anlamaktır.

Kureyşliler çocuklarının sağlığı ve daha fasih bir şekilde Arapça konuşabilmeleri için onları nispeten havası daha uygun olan bölgelere gönderiyorlardı. Allah Rasûlü de çocukluğunda Kureyş'ten bu sebep ile bir süreliğine uzaklaşmıştır. Halime'nin kontrolünde büyüyen Muhammed'in *sallallahu aleyhi ve sellem* burada birçok hadise başından geçmiştir. Özellikle Halime'nin ailesinin etrafında ve evinde görünen bariz bereket bunlara bazı örneklerdir. Geçen yazımızda bunlara kısaca değinmiştik.

Mekke'den uzakta süt annesi ile kalırken başından geçen en önemli hadise ise Müslim'de Enes'in *radıyallahu anh* bize rivayet ettiği Şakku Sadr, yani Allah Rasûlü'nün göğsünün yarılması hadisesidir. Enes *radıyallahu anh* şöyle anlatıyor:

"Peygamber'e Cebrail geldi. Peygamber Efendimiz o esnada diğer çocuklarla oynamaktaydı. Cebrail onu alıp yere yatırdı; kalbini yardı, kalbini dışarı çıkardı. İçinden siyah bir kan pıhtısı çıkarıp attı. 'Bu, şeytanın payıdır' dedi. Sonra kalbini zemzemle yıkadı. Yıkadıktan sonra kalbini yerine koydu ve göğsünü kapattı. Oyun arkadaşları olan çocuklar Halime'ye koşarak: 'Muhammed öldürüldü, yanına varın, rengi sararmıştı' dediler. Enes bu hususta der ki: 'Ben, Peygamber Efendimizin göğsündeki yarık izini görmüştüm.' dedi"

Bu hadise gerçekleştikten sonra Halime çok endişelenmiş ve kısa bir zaman sonra Muhammed'i *sallallahu aleyhi ve sellem* ailesine teslim etmiştir.

Daha önceki yazılarımızda Peygamber'in *sallallahu aleyhi ve sellem* doğumu sırasında gerçekleştiği iddia edilen bazı olayların uydurma olduğuna dikkat çekmiştik. Özellikle vurguladığımız nokta şuydu:

Biz dinimizi sağlam temeller üzerine bina ederiz. Sağlam temellerden kastımız ise sahih olan rivayetleri doğru bir fehm ile yani selefin anlayışı ile anlamaktır.

Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* doğumundan sonra gerçekleştiği iddia edilen rivayetlerin ise sahih senetle geldiği görülmemiştir. Bununla beraber Şakku Sadr hadisesi ise sahih bir rivayettir. O yüzden böyle bir olayın vuku bulması mümkün mü değil mi, bu olay aklımıza yatıyor mu yatmıyor mu, bunlara bakmadan rivayeti kabul ederiz.

Bu hususa özellikle burada vurgu yapmamızın sebebi insanların bizleri *'İşlerine gelen delilleri kabul ediyorlar'* diyerek itham etmelerinin temelsiz bir iddia olduğunu ortaya koymaktır. Eğer bizler delilleri aklımıza göre doğrulayıp, reddedecek olsaydık ilk önce Peygamberin göğsünün yarılması hadisesini yalanlamamız gerekirdi.

Fakat bizim ölçümüz birilerininki gibi, heva ve heveslerin şekillendirdiği akıl ve duygular değil, sahih delillerdir. Velev ki sonuç aklımıza yatmasa, nefisimizin hoşuna gitmese de.

Bu hadise aynı zaman da bize kalplerimizin durumunu da hatırlatmalıdır. Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* şeytanın her çocuğa muhakkak dokunduğunu ve bunun kalpte bir etkisi olduğunu söylemiştir. Aynı şekilde Allah *subhanehu ve teâlâ* ayeti kerimede kalpte fücur ve takvanın beraber olduğunu bize bildirmiştir.

"Sonra da ona iyilik ve kötülükleri ilham edene yemin ederim ki. Nefsini kötülüklerden arındıran kurtuluşa ermiştir. Onu kötülüklere gömen de ziyan etmiştir." [1]

Bu ve benzeri rivayetler, tezkiye etmeyi unuttuğumuz ya da ertelediğimiz kalplerimize bir kez daha yönelmemiz için birer uyarıdır. Çünkü kalp komutan diğer azalar ise askerdir. Kalp melik diğer azalar ise tebadır. Kalp sahih olduğu müddetçe diğer organlardan ortaya çıkacak olan amellerde düzgün olacaktır.

Hepimiz kendimize has bir cahiliyeden geldik. Geçmiş yaşantımızda birçok sese kulak verdik, farklı farklı birçok kitap okuduk. Sevdiğimiz, saydığımız birçok kişiyle oturup kalktık. Çoğu Allah'ın razı olmayacağı bu birlikteliklerin bizim hayatımızda etkisi olacağı muhakkaktır.

۞ ۞ ۞

Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* Mekke'ye geri döndükten sonra annesi ile beraber dayılarına yaptığı bir ziyarette annesini kaybetmiştir. Daha 6 yaşında bir çocuk annesiz ve babasız bir halde dedesinin himayesi altında yaşamaya başlıyor.

Düşünüldüğünde bu gerçekten çok ağır bir imtihandır. Bu imtihanın birçok hikmeti olabilir. Fakat Allah Rasûlü'nün daha sonraki yaşamını gözümüzün önüne getirdiğimizde, Allah'ın onu ağır bir yüke hazırladığını görmekteyiz. Dağların dahi kabullenmekten çekindiği, eğer üzerine indirilse paramparça olacağı bir yüke...

Bu yükü kaldıracağını iddia etmekle gerçekten bu sorumluluğun hakkını vermek çok farklıdır. Allah Rasûlü bu davayı omuzlamış ve onun hakkını vermiştir. İşte bu sürece başlamadan önce Allah *subhanehu ve teâlâ* onu imtihanlar ile zor ve meşakkatli bir yolculuğa hazırlamıştır. Allahu alem.

Muhammed'in *sallallahu aleyhi ve sellem* daha çocukken anne ve babasını, çok kısa bir süre sonrada çok sevdiği dedesini kaybetmesinin başka bir hikmeti de şu olabilir:

Allah *subhanehu ve teâlâ* habibinin sadece kendi gözetiminde yetişmesini istemiş olabilir. Gerçekten insanın fıtratı yalnız ve sıkıntılarla baş başa kaldığında Allah'a yönelecek şekilde yaratılmıştır. Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* durumu da tam olarak buna uygundur.

Özellikle Peygamberlik gelmeden önce Muhammed'in *sallallahu aleyhi ve sellem* hayatında var olan bazı hadiseler Allah'ın Peygamberini cahiliye toplumunda kendi halinde bırakmadığının en bariz örnekleridir. Bu hususta varid olan birkaç örneği zikredelim:

Câbir *radıyallahu anh* şöyle naklediyor: *"Kâbe yeniden yapıldığı zaman Peygamberimiz ve Abbas taş taşımaya başladılar. Abbas Efendimize dedi ki: 'İzarını çözüp omzuna koy, bu suretle omzunu taşların zarar vermesinden koru!' Peygamberimiz de böyle yaptı ve derhal baygın olarak yere düştü. Sonra ayılıp ayağa kalktı ve: 'İzarım, izarım!...' diye bağırmaya başladı. Oradakiler de derhal izarını üzerine bağladılar."* [2]

Ali'den *radıyallahu anh* şöyle rivayet edilmektedir: *"Ben Resûlüllah´ın sallallahu aleyhi ve sellem şöyle dediğini işittim: 'Câhiliye devrinde kadınların da katıldığı eğlence ve müsamerelere ancak iki defa katılmayı düşünmüşümdür. Her iki gecede de bu eğlencelere katılmaktan Allah beni korumuştur. Bunlardan birincisinde ben; birlikte koyunlarımızı otlatmakta olduğumuz arkadaşlardan birine, benim koyunlara da bakıvermesini rica edip eğlence yerinin yolunu tuttum. Mekke´ye girdiğimde bir evin kenarından geçerken bir düğün eğlencesine rastladım. Defler çalınıp, düdükler öttürülmekte idi. Birine sordum: 'Burada ne oluyor?' diye. O da: 'Falancanın oğlunu falanın kızıyla evlendiriyorlar.' diye cevap verdi. Orada bana öylesine bir ağırlık bastırdı ki, hemen uyuya kalmışım. Allaha yemin ederim ki, beni ancak*

1. 91/Şems, 8-10

2. Muttefekun Aleyh

ufukta yükselen güneşin yakıcı sıcağından başka birşey uyarmış değildir. Sonra arkadaşıma döndüğüm zaman bana 'ne yaptığımı' sordu. Ben de: 'Hiç bir şey yapmadım. Yolda giderken bir düğün evinin kenarında uyuyakalmışım' dedim. Başka bir günün gecesinde arkadaşıma aynı ricada bulundum. O da ricamı kabul etti. Koyunları ona emanet ederek Mekke´deki müsamereye katılmak üzere yine yola koyuldum. Yine yolumun üzerinde bir düğün vardı. Onu seyredeyim derken, yine uyuyakalmışım. Allaha yemin olsun ki, yine beni uyaran sadece güneşin yükselerek sıcağıyla beni uyandırması olmuştur. Arkadaşıma döndüğümde, o yine bana, ne yaptığımı sordu. Ben de cevabımda, 'hiç bir şey' yapmadığımı söyledim ve durumu olduğu gibi anlattım. İşte benim bu iki teşebbüsümden her ikisi de böyle geçmiştir. Bundan sonra da, ne böyle bir teşebbüste bulundum ne de böyle bir şey aklımdan geçti. Sizi, yüce Allah'a yemin ederek temin ederim ki aynen böyle olmuştur ve ben bu hâl üzere, ta bana Peygamberlik verilinceye kadar devam ve sebat ettim.' " [3]

Aişe radıyallahu anha annemiz şöyle buyurdu: *"Peygamberimiz buyurdular ki: 'Ben, Zeyd bin Amr bin Nüfeyl´i putlar adına kurban kesmeyi açıkça ayıplarken işittim. O, Allah'tan başkası adına kesilenlerin yenilemiyeceğini söylüyordu. Ben de, Allah'ın beni Peygamberlikle keremlendirdiği güne kadar, putlar adına kesilen hayvanların etinden hiç yemedim.' "*

Cubeyr bin mutim radıyallahu anh diyor ki: *"Ben, bir hac mevsiminde Peygamberin devesi üzerinde Arafat'ta vakfe yapmasına şahit olmuş idim. O, kendilerine Humus deyip Arafat´a çıkmayan, vakfelerini Müzdelife´de yapan Kureyş eşrafının âdetlerini böylece terketmiş, halkla birlikte Arafat´a çıkmıştır."* [4]

Arafat'ta vakfe yapmak haccın rukunlarındandır. Fakat Mekkeli müşrikler şeytanın vesveselerine kulak verip kendilerini bu amelden uzak tutmuşlardı. Allah Rasûlü Kureyş'ten olmasına rağmen kendi kavminin adetlerine göre değil Allah'ın istediği şekilde hac ibadetini yerine getirmiştir.

Yine Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem eşi Hatice ile konuşurken ona: *"Ey Hatice! Ben Lat ve Uzza'ya tapacak değilim."* demiştir. Hatta bunu komşusuna duyuracak kadar açıktan söylemiştir.

Kişi tevbe ederek cahiliyede işlediklerinin Allah katında sıfırlanmasını sağlayabilir.

Allah Rasûlü'nün sallallahu aleyhi ve sellem Peygamberlik görevini hakkıyla yerine getirmesinin bir sebebi olarak da bi'set öncesi dönemde Allah'ın subhanehu ve teâlâ gözetimi altında, başkalarının etkisine kapalı bir şekilde yetişmesini örnek gösterecek olursak, bu madde bize bazı şeyleri hatırlatmalıdır.

Hepimiz kendimize has bir cahiliyeden geldik. Geçmiş yaşantımızda birçok sese kulak verdik, farklı farklı birçok kitap okuduk. Sevdiğimiz, saydığımız birçok kişiyle oturup kalktık. Çoğu Allah'ın razı olmayacağı bu birlikteliklerin bizim hayatımızda etkisi olacağı muhakkaktır.

Kişi tevbe ederek cahiliyede işlediklerinin Allah katında sıfırlanmasını sağlayabilir. Bu Allah'ın subhanehu ve teâlâ kullarına olan engin merhametidir. Fakat İslam kapısından içeri girerken cahiliye atıkları ile beraber girmek, tevbeyi sadece dil ile yapmak, kalbimize esaslı bir müdahale de bulunmamak, davranışlarımızda ciddi bir farklılık olmamasına neden olacaktır. Şekilsel bazı farklılıklar, söylemlerdeki bazı değişiklikler elbette ki açığa çıkacaktır. Ama hayata yön verecek değerler radikal bazı adımlar ile olabilir.

Öyleyse bir fert, cahiliye yaşantısında etkiye açık bir halde bıraktığı kalbini ve beynini temizlemesinin, İslam olduktan sonraki yaşantısı için bir vecibe olduğunu bilmelidir. Çünkü İslam bir nurdur. Cahiliye karanlığı ile beraber aynı kalpte olması mümkün değildir.

Şakku Sadr hadisesinin bizim başımızdan geçeceğini hayal etmek yerine kalbimizi tezkiye ilminin gereklerine uygun şekilde ıslah etmemiz daha gerçekçi olacaktır.

Davamızın sonu âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd etmektir.

3. İbni Rahuye
4. İbni İshak

Murat Güç | muratguc@tevhiddergisi.com

Hariciler/Havaric -3-

Hariciler, huruc için; 'Hüküm Allah'ın dır. İnsanlara verilmez! Ali de bunu insanlara verdi.' sloganını kendilerine esas aldılar. İbni Abbas onlara her ne kadar Ali'nin radiyallahu anh hakimiyeti insanlara vermediğini ispat etmeye çalışsa da kabul etmediler.

Tahkim/Muhakeme Olayından Sonra Gelişen Durumlar

Savaşların genel bir kuralı vardır; O da her savaşın mağlup tarafı eğer mağlubiyetini açıktan ilan etmeyi kendine yediremiyorsa, en iyi yol karşı tarafı sulha çağırmaktır. Bu olay, NATO'nun Afganistan'da içine girdiği çıkmazdan dolayı sürekli Taliban'la görüşme ve anlaşma yapmayı istemesine benziyor. NATO şu anda Afganistan'da kırk sekiz ülke ile birlikte kendi deyimleriyle bir çete ve örgütle savaşıyor. Bir başarı elde edemeyince Taliban'la masaya oturalım dediler. Çünkü NATO, Rusya gibi yenildiğini kendine yediremiyor.

Taliban ise, haklı olarak ilk başta barışa yanaşmadı. Çünkü Taliban savaşın hem galip tarafıydı hem de kırk sekiz ülkenin oradan yenik çıkması Rusya'nın yenilgisi gibi olmayacaktı. Dikkat edilirse Ruslar, Afgan savaşında yenildiklerinde Sovyetler Birliği dağıldı. Aynı şekilde NATO ve BM, Afgan savaşında yenilirlerse bunlar da dağılıp gidecekler.

Nasıl ki Sıffın Savaşı'nda Hariciler, Ali'yi *radıyallahu anh* sulha zorladığı gibi bugün bazı Müslümanlar da Taliban'ı masaya oturmaya zorladılar. Taliban da dünya Müslümanlarının tepkisini çekmemek için onların istedikleri yerde büro açmak durumunda kaldı. Fakat hiçbir zaman yenilmiş insanla masaya oturan karlı çıkmamıştır. Bunu Ali *radıyallahu anh* örneğinde görmekteyiz. Çünkü sulhtan sonra İslam ümmeti parçalandı ve bir devlette üç ayrı baş çıkmış oldu.

Haricilerin Ali'ye Huruc Etmeleri

Hariciler, Ali'yi *radıyallahu anh* barışa/tahkime zorladıklarında Ali *radıyallahu anh* ilk başta bunu kabul etmedi. Fakat daha sonra Hariciler, Ali'yi tehdit ederek dediler ki: *'Ey Ali! Osman'ı öldürdüğümüz gibi seni de öldürmemizi mi istersin?'* Bunun üzerine Ali *radıyallahu anh* istemeyerek de olsa masaya oturmaya razı oldu. Çünkü Ali'nin ordusu toplama bir orduydu. Ordunun içinde Haricilerin sayısı tam olarak belli olmadığı için tahkimi kabul etti. Taraflar masaya oturdular. Her iki taraf da savaşı durdurmak üzere anlaştılar. Ali *radıyallahu anh*, İslam Devleti'nin başkentini Medine'den Kufe'ye taşıdı. Bundan dolayı Ali *radıyallahu anh* Kufe'ye döndü. Muaviye *radıyallahu anh* ve Şam ehli de kendi memleketlerine geri döndüler.

Hariciler ise, tahkim olayından sonra Ali *radıyallahu anh* ile beraber geri dönmeyeceklerini söylediler. Gerekçesini şöyle belirttiler: *'Ey Ali! Biz seninle beraber Kufe'ye gelmiyoruz. Çünkü sen Allah'ın dininde hakem tayin ettin. Bundan dolayı küfre girdin. Ya tekrar savaşıp onları öldüreceksin ya da biz seninle Kufe'ye gelmeyeceğiz.'* diyerek halifeye karşı ayaklandılar.

Haricilerin bu tavırlarına dikkat etmek lazım. Hariciler ilk olarak Ali'yi *radıyallahu anh* muhakemeye zorladılar. Yani *'nasıl Allah'ın subhanehu ve teâlâ kitabına çağrıldığın halde kabul etmezsin'* dediler. Ali *radıyallahu anh* tahkimi kabul ettikten sonra gelip, *'Allah'ın dininde nasıl hakem tayin edersin?'* gerekçesini ileri sürerek itiraz ettiler.

Bu olay, İslami hareketin mensuplarına önemli dersler öğretir:

1. Ders: Her dönemde cahil ve samimi olan insanlar hem insi hem de cinni şeytanlar tarafından yönlendirilmeye müsaittir. Bu da İslami harekete şu menheci öğretir; *'Cahil ve samimi olan kalabalıkların desteğine hiçbir zaman aldanmamak lazım.'* Çünkü samimiyetinden dolayı sana destek veren cahil topluluklar daha sonra başkalarının yönlendirmesiyle sana karşı durabilirler. Doğal olarak İslami hareket için, cahil ve samimi insanlar değil, yetişmiş ve şuurlu insanlar lazım.

Bunu Haricilerde görmekteyiz. Hariciler cahil ve bununla beraber samimi insanlar. Hakem olayı yaşanırken Abdullah bin Sebe ve yanındakiler kendi aralarında kulis yapmaya başladılar. Dediler

ki: *'Bu iki ordu arasında savaş durduktan sonra muhakeme ve yargılama başlarsa bu olay bize mal olacak. Osman'ın katilleri diye bizleri öldürecekler. Bizim için en güzeli savaşın devam etmesi için karışıklığın devam etmesidir.'* Karşıdaki insanlar da cahil ve samimi olmalarından bir iki ayet okuduğunda onların duyguları hemen harekete geçebiliyor. Bunun için bir önceki sefer, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* kitabına çağrıldığı halde yüz çeviren münafıklarla ilgili ayeti okuyarak milleti galeyana getirdiler. Bu sefer de aynı topluluğa *'Hüküm Allah'ındır. Ali ise Allah'ın dininde hakemler tayin etti.'* dediler. Aynı insanları Ali'ye *radıyallahu anh* karşı ayaklandırdılar.

Bu sorunun çözümü için; İslami hareketin, insanların samimiyetine, Allah'a *subhanehu ve teâlâ* karşı güzel kul olmalarına, kardeşliğe ve davaya dört elle sarılmalarına aldanıp kendi hallerine bırakmaması lazım. Çünkü yarın başka birileri onların duygularına ve samimiyetlerine hitap edip sizin karşınıza dikebilir. Bundan dolayı İslami hareket, ne kadar samimi olursa olsun buna bakmadan kendi etbaını eğitmek ve şuur vermek zorundadır. Ta ki Ali'nin *radıyallahu anh* düştüğü hataya düşmesin.

2. Ders: Verilecek olan sorumluluklarda, insanların sadece samimiyetlerine bakılmamalıdır. İslam bundan dolayı işi ehline vermemizi emrediyor. Çünkü samimi ve cahil olan insanlar işin ehli olmadıkları için; sebep olacakları zarar, verecekleri faydadan daha fazladır. Yani cahil olan insanlar işin öncesini, sonrasını ve içinde bulunduğu hal ile bağ kurarak bir netice çıkaramaz. Bundan dolayı her zaman, içinde bulunduğu hale göre konuşur ve ileride getirisinin ne olduğuna da bakmazlar. Bundan dolayı Allah *subhanehu ve teâlâ*, işlerin cahillere değil ehline verilmesini Müslümanlara emretmiştir. Yani işlerin samimi olana değil ehline verilmesi lazım.

İslam'ın insanları kategorize etmesi ve kendi seviyelerine göre vermesinin temelinde bu hikmet yatmaktadır.

Bu olayda dikkat edilirse Haricilerin hiçbiri tahkim meselesinde zikredilen ayetleri düşünmüyor. Birileri düşünüyor, kulis yaparak ayetleri ortaya atıyor. Akabinde Ali'yi *radıyallahu anh* muhakemeye zorlayan ve ayetler okuyan bu insanlar bir anda fikirlerinden dönüyorlar. Sonra da muhakemeyi kabul ettiği için ayaklandılar. Aynı insanlar, dün başka bir şey düşünüyorlardı. Bugün başka bir şey düşünüyorlar. Çünkü cahil insanların iki günleri kesinlikle bir olmaz. Sebep ise Hariciler her ne kadar samimi de olsalar cahil oldukları için, bu kadar kısa sürede iki zıt fikri nasıl bir araya getirdiklerini kavrayamazlar.

Haricilerle Yapılan Konuşmalar

Ali *radıyallahu anh*, İslam toplumunda fitne olduğu için Haricilere karışmıyor. Hariciler problemli insanlar oldukları için bu ortamda müdahale daha fazla karışıklığa neden olur düşüncesiyle Kufe'ye çekiliyor.

Hariciler ise Harura bölgesine çekiliyor. Orada bir araya gelerek kendilerine bir emir seçiyorlar. Tarih kaynaklarında sayılarının on iki bin olduğu geçmekte. Hariciler, Ali *radıyallahu anh* onlara karışmasa da bu sürede rahat durmadılar. Yani İslam devletine zarar vermeye başladılar.

Ali *radıyallahu anh* ilk olarak bir mektup yazıyor: *'Kitap ve sünnete aykırı davranıyorsunuz. Hurucu terk edin.'* Bu mektup Hariciler üzerinde etki etmiyor. Daha sonra onlarla konuşmak için İbni Abbas *radıyallahu anh* izin istiyor. Ali: *'Ben senin bir şey yapacağını sanmıyorum.'* diyerek bu teklife sıcak bakmıyor.

İbni Abbas da: *'Fayda vermese de sen yine bana bir fırsat ver. Umulur ki Allah benim elimle onları geri döndürür.'* Bunun üzerine Ali, İbni Abbas'ı Haricilerle görüşmesi için Harura bölgesine gönderiyor.

İslami hareketin, insanların samimiyetine, Allah'a subhanehu ve teâlâ karşı güzel kul olmalarına, kardeşliğe ve davaya dört elle sarılmalarına aldanıp kendi hallerine bırakmaması lazım.

İbni Abbas *radıyallahu anh*, Haricilerle görüşmek için yanlarına gittiğinde onların halleri için: *'Ben içeriye girdiğimde ibadet etmekten alınları devenin ayağı gibi olmuş ve yüzleri sararmıştı. Üzerlerinde yıkanmaktan dolayı eskileşen elbiseler vardı.'* diyor.

Hariciler de, İbni Abbas'ı güzel elbiselerle görünce dediler ki: *'Senin üstündeki güzel elbiseler nedir?'* İbni Abbas da cevap olarak: *'Ben Rasûlullah'ı daha güzel yemeni bir elbise giyerken gördüm.'* akabinde şu ayeti okuyor:

"De ki, Allah'ın kulları için çıkardığı güzellikleri haram kılan kimdir." [1]

'Cevabınızı verebildim mi?'

Onlar da *'Verdin'* diyorlar. Bunun akabinde Haricilerin içinden (büyük ihtimalle fitneyi körükleyenler) bazıları: *'Onunla tartışmayın. Çünkü o Kureyş'tendir. Allah, Kureyş için diyor ki: "Şüphesiz onlar tartışmacı insanlardır."* diyorlar. Bazıları da *'Biz onunla konuşacağız.'* dediler.

İbni Abbas *radıyallahu anh*, onlara soruyor: *'Ali'den ne istiyorsunuz?'*

Hariciler de: *'Bizimle Ali arasındaki problem üç tanedir.'* Bunlar;

1. Ali, tahkim olayını kabul etti. Oysa hüküm Allah'ındır. Ali de bu yetkiyi başkalarına verdi. Bu da küfürdür.

2. Ali, onlarla savaştı. Eğer bunlar Müslümansa nasıl olur da onlarla savaşır? Çünkü Müslümanla savaşmak küfürdür. Yok, onlar kafirse neden mallarını ganimet olarak almadı? Böyle yaparak Allah'ın Müslümanlara helal kıldığını haram kılmış olmadı mı?

3. Anlaşmada Ali, müminlerin emiri olma sıfatından vazgeçti. Müminlerin emiri değilse o zaman kafirlerin emiridir.

1. 7/A'raf, 32

Hariciler, sorunlarını bitirince İbni Abbas onların söylediklerine cevap veriyor:

1. Soruna cevap: Şüphesiz ki, Allah, kadın ve koca kavga ettiklerinde şöyle diyor:

"Kadın ve erkeğin anlaşmazlığından korkarsanız. Kadının ehlinden bir hakem, erkeğin ehlinden de bir hakem getirin."

İbni Abbas *radıyallahu anh* bu ayeti okuduktan sonra diyor ki: *'Allah, bir kadının cinsel uzvunda dahi hakem tayin etmeyi emrediyorsa, Müslümanların kanında ve canında hakem tayin etmek neden caiz olmuyor?'*

Yine Allah ayette:

"Ey iman edenler! Sizler ihramlıyken avlanmayın. Sizden kim kasten onu öldürürse cezası şudur; öldürdüğü hayvana denk bir ceza vardır ki Kâbe'ye ulaşmış kurbanlık olmak üzere bunu sizin içinizden adalet sahibi iki kişi hükmeder." [2]

Yani biri avlandı ve avı ile ilgili bir sıkıntı oldu. Bu durumda sizin içinizden adalet sahibi olan insanlar hükmederler.

İbni Abbas *radıyallahu anh* da diyor ki: *'Bir tavşanın kanında dahi hakem tayin etmek caiz oluyor da Müslümanların kanında mı caiz olmayacak?'*

2. Soruna cevap: Eğer savaşta ganimet alacak olsaydık hanginiz Aişe'yi *radıyallahu anha* cariye alacaktı. Eğer deseniz: *'Aişe bize cariye olarak düşer.'* Şüphesiz ki hepiniz kafir olursunuz. Çünkü Allah:

"Nebinin eşleri onların anneleridir." [3] diyor.

Anne ile nikâhı helal görürseniz bu sözünüzle küfre girersiniz. Yok, eğer Aişe bizim annemiz değildir. Bundan dolayı nikâh caizdir derseniz onun bizim annemiz olduğunu belirten ayeti yalanladığınız için kafir olursunuz.

3. Soruna cevap: Ali emirlikten çekildi ve küfre girdi diyorsunuz. Ben Peygamberimiz'in, müşriklerle olan bir anlaşmada *'Allah Rasûlü'* isminden vazgeçtiğini gördüm. Hudeybiye gününde müşrikler ile Müslümanlar anlaşırken, müşrikler anlaşma metnine: *'Allah Rasûlü*

Muhammmed'den' yazılmasına karşı çıktılar. Rasûlullah da *'Abdullah'ın oğlu Muhammed'* yazılmasını istedi.

İbni Abbas *radıyallahu anh* da; *'Ali'nin Müslümanların kanında yaptığı bir anlaşmada müminlerin emiri sıfatından vazgeçmesi çok mu?'* diyor.

İbni Abbas devamında diyor ki: *'Vallahi! Ey insanlar ben sizlere bakıyorum. Aranızda Muhammed'in ashabından kimseyi göremiyorum.'*

Bu konuşmadan sonra yaklaşık iki bin veya daha fazla kişi İbni Abbas'la geri döndü. Kalanlar ise *'Onlar tartışmacı bir kavimdir.'* diyerek geri kaldılar.

Soru: İbni Abbas *radıyallahu anh* onlar ile yaptığı tartışmada onları yendi. Sadece az sayıda insan tevbe etti. Oysa bunların derdi nassa tâbi olmak olsaydı azınlığın değil çoğunluğun İbni Abbas'la geri dönmesi lazımdı.

Ayrıca gelen rivayetlerde hem Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* hem de ashab, Haricileri samimi insanlar olarak tanımlamışlar. Hatta İbni Abbas *radıyallahu anh* diyor ki: *'Onların yüzünü gördüğümde ürktüm. Geceleri sabaha kadar namaz kılmaktan, oruç tutmaktan yüzleri sararmış ve secde etmekten devenin ayağı gibi olmuş alınlar gördüm.'*

Buna rağmen Hariciler neden geri dönmediler?

Cevap: Haricilerin hepsi samimi olan insanlar değildi. Farklı nedenlerle onlarla beraber olan insanlar da vardı. Hariciler topluluğunu şu kısımlara ayırabiliriz;

1. Samimi olan ama cahil olan insanlar; Samimiyet ve ihlâs İslam'ın istediği düzeyde ol-

'Ben içeriye girdiğimde ibadet etmekten alınları devenin ayağı gibi olmuş ve yüzleri sararmıştı. Üzerlerinde yıkanmaktan dolayı eskileşen elbiseler vardı.'

2. 5/Maide, 95

3. 33/Ahzab, 6

duğu zaman insana fayda verir. Takva, İslam'ın emrettiği kalp amellerindendir. Takvanın insana hem dünyada hem de ahirette fayda vermesi için İslam'ın istediği düzeyde olması lazım. Fakat kişi takvayı kendi yorumlarsa veya içini kendi örf ve anlayışına göre doldurursa bu takva insanı harici yapar. İhlas ve samimiyet de bu şekildedir. Bu ikisi ancak İslam'ın istediği düzeyde olursa insana fayda verir.

Haricilerin samimiyetleri, İslam'ın istediği düzeyde olmadığı için kendilerine fayda vermedi.

Haricilerin samimiyetlerinin nedeni ise;

Haricilerin samimiyeti psikolojik bir meseledir. Allah *subhanehu ve teâlâ* insanı her şeye bir ilke ve düzen belirleyerek dünyaya göndermiştir. İnsanın ilkesiz ve değer yargısına sahip olmadan bu kâinata ayak uydurması imkansız. Ya belli bir zamandan sonra intihar eder ya da akıl sağlığını yetirir. Doğal olarak insanın yaşamını sürdürebilmesi için bir ilkeye, değere sahip olması psikolojik bir ihtiyaçtır. Yani bazı değerlere bağlanmak fıtri bir gerekliliktir.

Takvanın insana hem dünyada hem de ahirette fayda vermesi için İslam'ın istediği düzeyde olması lazım. Fakat kişi takvayı kendi yorumlarsa veya içini kendi örf ve anlayışına göre doldurursa bu takva insanı harici yapar.

Cahiliye ehli vahiyden uzak oldukları için bu ihtiyaçlarını uydurdukları bazı değerlerle giderirler. Kendilerini tatmin ettirmek için de cahiliye değerlere dört elle sarılırlar.

Fakat cahiliye ehli, bir şeyi kendilerine dava edindiklerinde ona karşı aşırı bir bağlılıkları oluşur. Onun için birçok fedakârlığı göz önüne alırlar. Meselenin gerçekten bu kadar bağlanma gerektirip gerektirmediğini de hiç düşünmezler. Misal olarak, Araplar arasında bir çocuğa tokat atıldığı için savaş çıkıyor ve yüzlerce insan ölebiliyordu... Yine biri şiir söylüyor, bundan dolayı asırlarca aralarında savaş devam ediyordu. Veya Arapların içinde biri başka kabilenin devesini öldürüyor, onlar da buna bedel olarak o kabilenin liderini öldürüyor. Bu onların, değerlerine aşırı bağlandıklarını gösterir.

Haricilerin geneli de bedevilerden oluşmaktaydı. Doğal olarak Haricilerin samimiyetleri, ibadetlerdeki aşırılıkları onların bedeviliklerinden kaynaklanıyor. Samimiyetleri İslam'ın istediği düzeyde olmadığı için, kendilerine fayda vermedi. Ki zaten bunların çoğunluğu İbni Abbas'la *radıyallahu anh* dönmek yerine, aşırılıklarıyla beraber huruca devam ettiler.

Hariciler, huruc için; *'Hüküm Allah'ın dır. İnsanlara verilmez! Ali de bunu insanlara verdi.'* sloganını kendilerine esas aldılar. İbni Abbas onlara her ne kadar Ali'nin *radıyallahu anh* hakimiyeti insanlara vermediğini ispat etmeye çalışsa da kabul etmediler. Çünkü onlar; *'Hüküm Allah'ındır.'* Esasının aslını İslam'dan aldılar. Fakat içeriğini kendileri doldular. Bundan dolayı hüccet kendilerine ulaşmasına rağmen geri dönmediler. Çünkü Haricilerin o bağlılıkları onların cahiliye taassubundan kaynaklanıyordu.

2. Osman'ın katline katılan ve bilinçli olan fitneciler: Geri dönmeleri halinde öldürüleceklerini bildikleri için Haricilerle beraber kaldılar. Bunların durumu şuna benzer, bazen insan bilerek veya bilmeyerek günah işler. Öldürüleceğini veya rezil olacağını düşünerek bırakıp geri dönemez. Günahın içine battıkça batar ve daha kötüye gider.

3. Savaşa kabilecilik duygusuyla katılanlar: Haricilerin büyük çoğunluğu Rabia kabilesinden oluşuyordu. Rabia ise eskiden beri Kureyş'e düşman bir kabiledir. Tabiat gereği düşman iki tarafın olduğu yerde her iki taraf da üstünlük elde etmeye çalışır.

Kureyş'i, Rabia kabilesine üstün kılan birçok sebep vardı. Peygamberlik, yönetim, Kâbe, güç ve övgü Kureyş'in elindeydi. Doğal olarak bunların savaşa katılmamalarının temel derdi Kureyş'ten intikam almak içindi. Sulh olduğunda istediklerini elde edemedikleri için geri dönmeye yanaşmadılar.

4. Bedeviler: Bedevi olan insanlar bir yerde düzeni kesinlikle istemezler. Onun için sürekli karışıklık çıkarırlar. Karışıklığın olduğu yerde kural yok demektir. Bedeviler de tabiat gereği rahat olan istediği gibi hareket eden insanlardır. Onun için düzen, bedevinin fıtratına aykırıdır.

Başka bir sebep ise, karışıklık durumunda onlardan zekat alınmayacaktı. Ayrıca bedeviler, hangi taraf güçlü ise onunla beraber savaşa katılacak ganimet alma imkânına da sahip olacaklardı. Bu nedenlerden dolayı düzeni istemeyenler geri dönmediler.

Nehravan Savaşı/Haricilerle Savaş

Ali'nin *radıyallahu anh* normal şartlarda Haricilerle savaşma niyeti yoktu. Fakat Hariciler, kervanlara saldırarak ve insanları öldürerek yerinde durmamaya başladılar.

Savaşa neden olan en son olay ise; onlar, Abdullah İbn Habbab İbn Eret *radıyallahu anh* eşiyle beraber onların olduğu yerden geçerken yolda durdurarak kim olduklarını sordular.

O da: *'Ben Habbab'ın oğluyum.'* dedi.

Onlar da; *'Bize babandan duyduğun bir hadis söyle'* dediler.

Abdullah: *"Öyle fitneler gelecek ki insanların kalpleri ters yüz olacak. Kişi Müslüman olarak sabahlayacak kafir olarak akşamlayacak."* hadisini söyledi.

Hariciler de: *'Biz de senden bu hadisi işitmek istiyorduk.'* dediler. Daha sonra: *'Ebu Bekir ve Ömer hakkında ne düşünüyorsun?'* diye sordular.

Abdullah da: *"Onlar, Allah'ın ve Rasûlü'nün sevdiği hayırlı insanlardır."* dedi. *'Peki, Osman'ın son yılları ve Ali hakkında ne dersin?'* dediler.

Abdullah: *'Ben inanıyorum ki onlar Allah'ın kitabını benden ve sizden çok daha iyi anlayan, daha iyi amel eden ve daha basiret sahibi olan insanlardır.'* dedi.

Abdullah *radıyallahu anh* bu cevabı verince onu atından indirerek ağaca bağladılar. Tam öldürecekken bir tane domuz gördüler. Haricilerden biri hemen o domuzu öldürdü. *'Nasıl zımmi olan birinin domuzunu öldürürsün'* diye birbirine bağırıp çağırdılar. *'Çünkü onlar cizye veren ve koruma altında olan bir topluluktur.'* dediler. Sonra domuzun sahibini çağırarak parasını verdiler.

Abdullah'ı ağaca bağladıklarında, ağaçtan bir tane elma düşüyor. Bir tanesi de elmayı yiyor. Yine birbirlerine bağırdılar: *'İzinsiz Müslümanların mallarından yemek haramdır.'* dediler. Adamı bulup helallik aldılar ve parasını verdiler. Daha sonra orada Abdullah'ı ve hamile olan eşini şehit ettiler.

Bu olay Ali'ye *radıyallahu anh* ulaşınca, Haricilerin rahat durmayacaklarını anladı. Müslümanların canını ve malını korumak için Nehravan'da onlarla savaştı. Hariciler bu savaşta çok büyük bir yenilgi aldılar. Katliam denilecek seviyede bir savaş olmuştu. Çünkü sahabeler, Osman'ın katli de dahil yaşanan olumsuzlukların müsebbibi olan Haricilere karşı kinle dolmuşlardı.

Savaş sonunda Hariciler, etrafa dağılarak kaçtılar. Ali *radıyallahu anh* ise, Haricileri bağî Müslüman olarak gördüğü için peşinden gitmedi.

Nitekim Hariciler için: *'Bunlar kafir midir?'* diye Ali'ye sorulunca diyor ki: *'Onlar bağî olan kardeşlerimizdir. Şirkten kaçtılar.'*

Ali *radıyallahu anh* Kufe'ye döndü. Hariciler dağıldıktan sonra tekrardan biraraya toplandılar.

Dualarımızın sonu âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd etmektir.

muratmuslihan@tevhiddergisi.com
MURAT MÜSLİHAN

Kavaidu'l Erba' -6-

Allah'ın dışında birilerine dua eden kimselerin şunu düşünmeleri gerekir; Allah'ın dışında kendisine dua edilenlerin kendilerine faydaları yokken, kendilerini hastalıktan, ölümden koruyamazken başkalarına nasıl faydaları olsun. Eğer fayda ve zarar verebiliyorlarsa ilk olarak kendilerine faydaları olsun, kendilerinden zararı defetsinler.

Allah'a hamd, Rasûlü'ne salât ve selam olsun.

Metin

'Allah katında kendilerine şefaat etsinler diye bunu yapmalarının delili ise Allah'ın subhanehu ve teâlâ *şu sözüdür:*

"Onlar Allah'ı bırakıp kendilerine ne fayda ne de zarar vermeyen şeylere ibadet ediyorlar ve 'Bunlar, Allah katında bizim şefaatçilerimizdir' diyorlar." [1]

Şefaat, menfi şefaat ve müspet şefaat olmak üzere iki kısma ayrılır;

Menfi şefaat: *Allah'ın dışında kimsenin gücünün yetmediği yerlerde Allah'tan başkasından bir şey talep etmektir. Bunun delili Allah'ın* subhanehu ve teâlâ *şu sözüdür:*

"Ey iman edenler! Kendisinde alışverişin, dostluğun ve şefaatin olmadığı gün gelmeden önce size verdiğimiz rızıklardan infak edin. Kafirler ise zulmedenlerin ta kendileridir." [2]

Müspet şefaat: *Bu ise Allah'tan talep edilen şefaattir.*

Şefaat edecek olan; Şefaat etme ile kendisine ikram edilmiş kimsedir.

Şefaat olunacak olan; Allah'ın sözünden ve amelinden razı olduğu ve izin verdiği kimsedir. Allah subhanehu ve teâlâ *şöyle buyuruyor:*

"İzni olmadan O'nun katında kim şefaat edebilir?" [3] *'*

1. 10/Yunus,18
2. 2/Bakara, 254
3. 2/Bakara, 255

Şerh

Şefaat nedir?

Lugatta; Tekin zıddı olan çift anlamındadır.

Istılahta; Faydayı elde etmek ve zararı defetmek için yapılan aracılıktır.

Mekkeli müşrikler Allah'tan faydalı bir şey istediklerinde veya kendilerinden bir zararı defetmesini istediklerinde putları aracı kılıyorlardı. *'Bunlar bizim Allah katındaki şefaatçilerimizdir'* diyorlardı. Putları aracı yapmalarının sebebi; Allah'ı insana kıyas etmeleridir. Çünkü dünyada yüksek makamlarda olan birinden bir şey istemek için ona yakın olan kimseleri aracı kılmak gerekir. Aksi takdirde isteğin yerine gelmez. Örneğin; Bir başbakandan bir şey istemek istiyorsan başbakana yakın olan bakanları, müsteşarları aracı kılman gerekir. Sen direkt başbakana söylesen kâle almaz, önemsemez. Dünyada genelde işler bu şekilde döndüğü için Mekkeli müşrikler Allah'ı da buna kıyas etmişler. Kendi kendilerine *'Bizim Allah katında bir değerimiz yoktur. Bu putlar ise Allah katında değerli olan salih insanların putlarıdır. Biz bunlara dua edelim, isteklerimizi bunlara söyleyelim bunlar da Allah'a iletsinler.'* diyorlardı.

Bunun günümüzdeki güncel yansıması ise şu şekilde oluyor; İnsanlar *'Bizim Allah katında bir değerimiz yoktur, biz günahkâr insanlarız.'* diyerek salih insanlar olarak isimlendirdikleri Abdulkadir Geylani, Eyüp Sultan gibi kimseleri aracı kılıyorlar.

Bu iki yönden küfürdür;

1. Allah'ı insana kıyas etme itikadı, başlı başına küfürdür. Çünkü Allah ile insanın sıfatları aynı değildir. Allah'ın sıfatları kendi şanına göredir, insanın sıfatları ise kendi acziyetine göredir.

Allah; herkesi mutlak işiten, gören, tüm eksiklerden münezzeh olan, Selam ve Kuddüs olandır.

Beşer; kibirli, hevasına tabi olan, zalim, nankör, gafil ve unutkan olandır.

Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyuruyor:

"O'nun benzeri gibi olan hiçbir şey yoktur. O işitendir, görendir." [4]

"Ve hiçbir şey O'nun dengi değildir." [5]

Bu ayetlerden de anlaşıldığı üzere hiçbir şey Allah'ın misli, benzeri, dengi olamaz. Allah'ı insana kıyas eden kişi bu ayetlere göre dinden çıkar.

2. Kur'an-ı Kerim'in birçok yerinde Allah *subhanehu ve teâlâ* bu amelin bir küfür ameli olduğunu bildirmiştir. Şu ayetler buna örnek olarak gösterilebilir:

"El açıp yalvarmaya lâyık olan ancak O'dur. O'nun dışında el açıp dua ettikleri onların isteklerini hiçbir şeyle karşılamazlar. Onlar ancak ağzına gelsin diye suya doğru iki avucunu açan kimse gibidir. Halbuki (suyu ağzına götürmedikçe) su onun ağzına girecek değildir. Kafirlerin duası kuşkusuz hedefini şaşırmıştır." [6]

"Eğer onları (putları) çağırırsanız, (Allah'ın dışındakilere dua ederseniz) sizin çağırmanızı işitmezler. Faraza işitseler bile, size cevap veremezler. Kıyamet günü de sizin şirkinizi reddederler." [7]

"Allah'a iftira eden ya da O'nun ayetlerini yalanlayandan daha zalim kimdir! Onların kitaptaki

4. *42/Şura, 11*
5. *112/İhlas, 3*
6. *13/Rad, 14*
7. *35/Fatır, 14*

nasipleri kendilerine erişecektir. Sonunda elçilerimiz (melekler) gelip canlarını alırken 'Allah'ı bırakıp da dua ettikleriniz nerede?' derler. (Onlar da) 'Bizi bırakıp gittiler' derler. Ve kafir olduklarına dair kendi aleyhlerine şahitlik ederler." [8]

Bu ayetlere dikkat edilirse Allah *subhanehu ve teâlâ* kendisinin dışında birine dua eden kimselere kafir, müşrik demiştir. Zaten Allah'ın dışında birilerine dua eden kimselerin şunu düşünmeleri gerekir; Allah'ın dışında kendisine dua edilenlerin kendilerine faydaları yokken, kendilerini hastalıktan, ölümden koruyamazken başkalarına nasıl faydaları olsun. Eğer fayda ve zarar verebiliyorlarsa ilk olarak kendilerine faydaları olsun, kendilerinden zararı defetsinler.

Şefaat ile ilgili ayetler:

Kur'an-ı Kerim'de şefaat ile ilgili ayetlere baktığımızda birbirine zıt gibi görünen iki grup ayetin olduğunu görürüz. Bazı ayetlerde şefaat nefyedilirken bazı ayetlerde ise şefaat ispat edilmiştir.

Şefaati nefyeden ayetler:

"Ey iman edenler! Kendisinde alışverişin, dostluğun ve şefaatin olmadığı gün gelmeden önce size verdiğimiz rızıklardan infak edin. Kafirler ise zulmedenlerin ta kendileridir." [9]

"Öyle bir günden korkun ki, hiç kimse başkası için herhangi bir ödemede bulunamaz; hiç kimseden şefaat kabul olunmaz, fidye alınmaz; onlara asla yardım da yapılmaz." [10]

"Şefaatçilerin şefaati onlara fayda vermez." [11]

Şefaati ispat eden ayetler:

"Göklerde nice melek var ki, Allah'ın dileyip razı olduğu kimseye izin vermedikçe şefaatleri hiçbir işe yaramaz." [12]

"Allah'ın izni olmadan O'nun yanında şefaat edecek kimdir?" [13]

"De ki: 'Allah'tan başka o batıl zanlar besledikerinize istediğiniz kadar yalvarın. Ne göklerde ne yerde zerre ağırlığınca egemen değillerdir. Onların yerde ve gökte bir ortaklığı yoktur. Allah'ın huzurunda izin verdiği kimseler hariç, kimseye şefaat fayda vermez.' " [14]

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyuruyor:

"Ben cennette şefaat edecek olanların ilkiyim." [15]

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* ezan duasını okuyan kimse için:

"Kıyamet gününde şefaatim ona helal olur." diyor.

Görüntü itibari ile naslar birbirine zıt gibi gözüküyor. Bu, bir insan kelamında olsa normal karşılanabilir. Fakat eksiklerden münezzeh olan Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* kitabında böyle bir şeyin olması mümkün değildir. O zaman şunu söyleyebiliriz; Allah'ın nefyetmiş olduğu şefaat ile ispat etmiş olduğu şefaat birbirinden ayrıdır.

Müşrikler: şefaatin var olduğunu gösteren delilleri yanlış anlayıp her türlü şefaati kabul edenlerdir. Salih insanlar diye adlandırdıkları kimseleri kendilerine şefaatçi kabul edip taleplerini, isteklerini onlara yönlendirirler. Bu şirktir. Mekkeli müşrikler de bu şekilde şirke düştüler.

Şefaat konusunda genel olarak üç grup vardır;

1. Müşrikler: Bunlar şefaatin var olduğunu gösteren delilleri yanlış anlayıp her türlü şefaati kabul edenlerdir. Salih insanlar diye adlandırdıkları kimseleri kendilerine şefaatçi kabul edip taleplerini, isteklerini onlara yönlendirirler. Bu şirktir. Mekkeli müşrikler de bu şekilde şirke düştüler.

2. Mutezile ve Hariciler: Bunlar da şefaati nefyeden delillere dayanarak şefaat diye bir şeyin olmadığını söylüyorlar. Kim birinin şefaat edeceğine inanırsa kafir olur diyorlar. Günümüzdeki akılcılar da bu fikirdedirler.

---

8. 7/A'raf, 37
9. 2/Bakara, 254
10. 2/Bakara, 48
11. 73/Müddessir, 48
12. 53/Necm, 26
13. 2/Bakara, 255
14. 34/Sebe, 22- 23
15. Müslim

3. Ehli Sünnet: Ehli Sünnet bütün nasları bir araya toplayarak şöyle der: Allah'ın bazı ayetlerde şefaati nefyetmesi bazı ayetlerde ise ispat etmesi şefaatin iki kısım olduğunu gösterir.

1. Menfi şefaat: Allah'tan başka kimsenin gücünün yetmediği yerlerde Allah'tan başkasından bir şey talep etmektir. Bunu yapan kişi şirke düşer.

"Ey iman edenler! Kendisinde alışverişin, dostluğun ve şefaatin olmadığı gün gelmeden önce size verdiğimiz rızıklardan infak edin. Kafirler ise zulmedenlerin ta kendileridir." [16]

Soru: *'Şefaat ya Rasûlullah'* denilebilir mi?

Cevap: Peygamberimizin, kıyamet gününde şefaat etme hakkı vardır. İnsanlar kıyamet günü bekleme esnasında yaşadıkları sıkıntılardan ötürü Peygamberlerin yanına giderler. En sonunda Peygamberimizin yanına gelip ondan şefaat talep ederler. Peygamberimiz Allah'ın huzuruna gider O'na hamd eder ve secdeye kapanır. Bunun üzerine Allah *subhanehu ve teâlâ* *"Başını kaldır. İste istediğin sana verilsin şefaat et şefaatin kabul edilsin."* der.

Buradan anlıyoruz ki kıyamet gününde Peygamberimizin şefaat etme hakkı vardır. Fakat bu ancak Allah'ın izni ile olur. Ondan dolayı Peygamberimiz için *'Şefaat ya Rasûlullah'* denilemez. Çünkü böyle söylemek Kur'an-ı Kerim'deki şu ayete muhaliftir:

"De ki 'Şefaat bütünüyle Allah'ındır.' " [17]

Peygamberimizden direk şefaat talep edilmez. Çünkü Peygamberimiz mutlak şefaat etme hakkına sahip değildir. Ancak Allah'ın izni ile şefaat edebilir. Ondan dolayı şefaat Allah'tan talep edilir. Örneğin; *'Allah'ım beni Peygamberin şefaatinden mahrum kılma'* veya *'Allah'ım beni şefaat edecek olanların şefaatinden mahrum kılma'* denilebilir.

Not: Bir insandan mutlak olarak bir şey istemek şirk değildir. Sadece Allah'ın dışında kimsenin gücünün yetmediği yerlerde başkasından bir şey istemek şirktir.

2. Müspet şefaat: Allah'ın izin verdiği kişilerin Allah'ın razı olduğu kişilere şefaatte bulunmasıdır.

Allah kıyamet gününde Peygamberlere, meleklere, şehitlere şefaat hakkı vermiştir.

Şefaat ile ilgili nasları bir araya topladığımızda şefaatin gerçekleşmesi için iki şartın gerekli olduğunu anlıyoruz:

a. Allah'ın izin vermesi:

"Allah'ın izni olmadan O'nun yanında şefaat edecek kimdir?" [18]

b. Allah'ın razı olması:

"Göklerde nice melek var ki, Allah'ın dileyip razı olduğu kimseye izin vermedikçe şefaatleri hiçbir işe yaramaz." [19]

Şirk koşan kimselerden Allah *subhanehu ve teâlâ* tevbe etmedikleri müddetçe razı olmaz. Ondan dolayı müşriklere şefaat edilmez.

Davamızın sonu âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd etmektir.

"Öyle bir günden korkun ki, hiç kimse başkası için herhangi bir ödemede bulunamaz; hiç kimseden şefaat kabul olunmaz, fidye alınmaz; onlara asla yardım da yapılmaz."

16. 2/Bakara, 254
17. 39/Zümer, 44
18. 2/Bakara, 255
19. 53/Necm, 26

emreacar@tevhiddergisi.com

EMRE ACAR

Namazlarımızdan Nasıl İstifade Edebiliriz? -5-

Kardeşim! Namazlarımız Allah'ın bizlere olan emanetidir. Onu eda etmek, her vakitte önemle muhafaza etmek bize farz kılınmıştır. Senin bu görevi hakkıyla yerine getirebilmen için Allah'ı ve Rasûlü'nü sevmen gerekir.

Kalpleri evirip çeviren Allah'a hamd olsun. Yeryüzünden şirki ve şirk ehlini silen, onlara karşı mücadele eden Rasûlullah'a ve sahabesine salât ve selam olsun.

Kardeşim! Nimet olan her şey muhafaza edilmeli ki Rabbim bizden onu çekip almasın. Namazlarımız, imanın içinde bize verilen en önemli amel ve nimettir. Bu nedenle namazlarımızı muhafaza etmek bizim için bir sorumluluktur.

Namazı muhafaza etmenin birçok yöntemi vardır. Bunların içinde en önemlisi namazlarımızı sevmektir. İnsan sevdiği şeyin kölesidir. Ona olan bağlılığı, birbirine geçirilmiş halka misalidir. Namaza karşı sevgi kalpte yer etmiş ise insanın ondan ayrı kalması ve ona karşı nankör olması zordur.

Kalpte namaza karşı sevgi beslemek kolay değildir. Bizler *'namazlarımı seviyorum'* demekle namazları sevebileceğimizi zannediyoruz. Oysa sevgi, *'sevdim'* demek değildir. Sevgi kalpte olan duygudur. Seviyorum demekle de ispat edilmez.

Müslüman olup da namazı sevmeyen yoktur. Ve hepimiz namazlarımızı sevdiğimizi söylüyoruz. Fakat yaşantımızı ve maneviyatımızı gözden geçirsek görülecektir ki en çok sıkıntı yaşadığımız veya gevşek olduğumuz ibadet, namazdır. Belki de birçoğumuz *'Vay o namaz kılanların haline ki onlar namazlarında gaflet içerisindedirler'* ayetine muhatabızdır. Peki, soruyorum bu nasıl sevmektir kardeşim? Namazı hem seviyoruz hem de en çok onu eda etmede sıkıntı yaşıyoruz. Burada problem yok mu sence? Elbette problem var. Çünkü bizler namazı sözde seviyor, kalpten sevemiyoruz. Oysa sevgi, kalpten ve içtenlikle olmalıdır.

Kalp birçok şeye meyyaldir. Kalp bugün namazı severken, yarın dünyayı sevebiliyor. Sevgide zemin kaygan ve sabit kalmak oldukça zordur. Kalpte, ibadetlerimize karşı sevgiyi istikrarlı kılmak ancak Allah'ın yardımıyladır. Yani sevgi, Rabbimin dilemesi ve kalbimize yerleştirmesi ile mümkündür. Bunun için dua etmemiz üzerimize bir vecibedir.

Kalbimizde namaza karşı yer açabilmemiz veya onu sevebilmemiz için dikkat etmemiz gereken ikinci nokta, Allah ve Rasûlü'nü sevmektir. Onlara karşı bir muhabbet ve özlem duymaktır. Emirlere riayet/icabet etmek ve değer vermek, emredenle bağlantılıdır. Biliyorsun ki insan sevdiği kişinin sözünü yere düşürmez. Mesela; sana sevdiğin birisi muhafaza etmen için bir emanet verdiğinde o emaneti gönül hoşnutluğu ile korur, sevdiğin kişiye mahcup olmamak için elinden geldiğince emanete sahip çıkarsın.

Kardeşim! Namazlarımız Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* bizlere olan emanetidir. Onu eda etmek, her vakitte önemle muhafaza etmek bize farz kılınmıştır. Senin bu görevi hakkıyla yerine getirebilmen için Allah'ı ve Rasûlü'nü *sallallahu aleyhi ve sellem* sevmen gerekir.

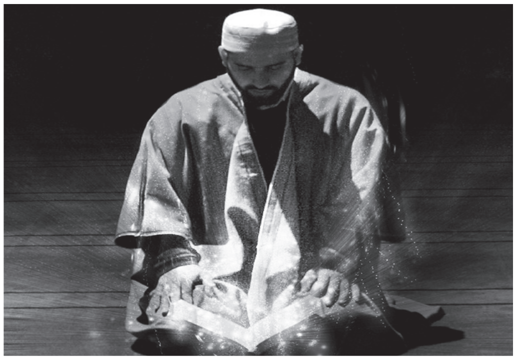
Allah'a hamd olsun ki din olarak İslam'dan, Rabb olarak Allah'tan ve Rasûl olarak Muhammed Mustafa'dan razı olduk. İnsan istemez mi her şeyi ile kendisini feda ettiği imanından lezzet alsın. İmanın gerektirdiği şeyleri yerine getirirken ondan istifade etsin. İnsan istemez mi yaptığı amelleri Allah katında makbul olsun. Elbette herkes ister, herkes ümit eder. O zaman Allah ve Rasûlü'nü seveceğiz ki namazlarımızı sevelim ve ondan lezzet alabilelim.

Rasûlullah şöyle buyurur: *"Üç şey vardır ki, kimde bulunursa imanın tadını alır. Allah ve Rasûlü'nü her şeyden çok sevmek, sevdiği kişiyi Allah için sevmek ve imandan sonra küfre girmeyi ateşe girmek gibi kerih görmektir."* [1]

Namazlarımızı kılarken kimin emrettiğini düşünmeliyiz. İnsan yaptığı ameli kimin için yaptığını ve o amelle kimi razı ettiğini bilirse, o amelini daha dikkatli eda eder. Onun azameti ve yüceliği karşısında namazlarını daha huşu ve reca ile kılar. Kıldığımız namazlar Allah'ın ve Rasûlü'nün emridir. Namaza başladığımız andan, bittiği ana kadar Kerim olan ve bizleri yaratan Allah'ın huzurundayız. Namazlarını sen Rabbini görmesen de görüyormuş gibi kıldığın zaman, namazın ihsan, ihlas ve huşu üzere olur.

İbn Kayyım *rahimehullah* namaz kılanları beş mertebeye ayırıyor. Beşinci mertebeyi şöyle zikretmektedir: *'Kul Rabbinin huzurunda kıyamda durur. Kalbini Allah'ın subhanehu ve teâlâ arşında Rabbinin önüne koymuştur. Sanki Rabbini izliyordur. O'na*

1. Buhari, Müslim

bakıyordur. O'nun azametini hissettikçe kalbinde ürperti oluşur. Rabbinin ona baktığını hissedince kalbinde hayâ oluşur. Boynu bükülür. Gözleri yaşarır. Rabbine daha fazla dua etmeye başlar. Rabbini kendine yakın hissettikçe sesi daha fazla kısılır. İşte bu namaz Mümin için miractır.'

Kardeşim! Allah ve Rasûlü'nü sevmek bizim lüksümüze bırakılmamıştır. Bilakis bu, iman ve küfür meselesidir. Allah ve Rasûlü'nü sevmek kişiyi Müslüman yaptığı gibi sevmemek ise kişiyi din dairesinden çıkartır. Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurur:

"İnsanlar içinde Allah'tan başkasını Allah'a ortak koşanlar vardır. Onlar o ortak edindiklerini Allah'ı sever gibi severler. İman edenlerin Allah'a sevgisi ise çok daha sağlamdır. Zulmedenler azabı görecekleri vakit kuvvetin bütünüyle Allah'ın olduğunu ve Allah'ın vereceği azabın gerçekten çok şiddetli olduğunu bir bilselerdi." [2]

"Ebu Rezik Akili, Peygambere sordu: 'Ey Allah'ın Rasûlü! İman nedir?" Peygamber şöyle cevap verdi: ' Allah ve Rasûlü'nün senin nezdinde her şeyden daha sevimli olmasıdır.' " [3]

Görüldüğü gibi Allah ve Rasûlü'nü sevmek imandır. Sevmemek veya başkasını onlardan daha çok sevmek küfürdür.

Kardeşim! Bir İnsan Allah ve Rasûlü'nü Nasıl Sevebilir?

İslam bize Allah ve Rasûlü'nü sevmemiz gerektiğini söyledikten sonra bunun yolunu ve ölçüsünü de göstermiştir. Allah ve Rasûlü'nü sevmenin birçok yöntemi vardır. Ben bunlardan birkaç tane maddeyi izah etmeye çalışacağım.

1. Allah ve Rasûlü'nün sevgisi ile dünya metaının sevgisi karşı karşıya kaldığında Allah ve Rasûlü'nü tercih etmek

2. 2/Bakara, 165
3. İmam Ahmed

Nefsimiz, hanımımız, çocuğumuz, malımız ve oturduğumuz meskenler ve hayatımızda olan birçok şey Allah ve Rasûlü'nden daha sevimli gelmemelidir. Eğer Allah ve Rasûlü'nden daha fazla seviyor ve onları Allah ve Rasûlü'nün önüne geçiriyorsak Allah ve Rasûlü'nü sevmede problemimiz var demektir. Bu aynı zamanda iman problemimizin olduğunu da gösterir. Allah şöyle buyurur:

"De ki; eğer babalarınız, oğullarınız, eşleriniz, aşiretiniz (soy ve sopunuz), elinize geçirdiğiniz mallar, durgunluğa uğramasından korktuğunuz ticaret ve hoşunuza giden meskenler size Allah'tan, Rasûlü'nden ve onun yolundaki cihaddan daha sevimli ise, o halde Allah'ın emri gelinceye kadar bekleyedurun. Allah fasıklar topluluğunu hidayete erdirmez." [4]

Fasık olan bir toplum için en değerli olan şey ayette zikredilen dünya içindeki metalardır. Allah ise bu topluma hidayeti nasip etmeyecektir. Müslüman, Allah ve Rasûlü'nü her şeyden çok seven ve onları her şeyin önüne takdim edendir. Bu da Allah ve Rasûlü'nü sevmenin sağlaması ve ölçüsüdür.

Fasık olan bir toplum için en değerli olan şey ayette zikredilen dünya içindeki metalardır. Allah ise bu topluma hidayeti nasip etmeyecektir. Müslüman Allah ve Rasûlü'nü her şeyden çok seven ve onları her şeyin önüne takdim edendir.

2. Allah ve Rasûlü'nü sevmek, Rasûl'e tabi olmaya ve ona itaat etmeye bağlıdır

Allah *subhanehu ve teâlâ* Kur'an-ı Kerim'in birçok yerinde Rasûl'e *sallallahu aleyhi ve sellem* itaati kendisine bağlamıştır. Hakeza Allah kendisini sevmeyi Rasûl'e ittiba etmeye bağlamıştır. Allah'ı *subhanehu ve teâlâ* sevdiğini iddia edenlerin sözünün doğruluğu Rasûl'e olan bağlılığı iledir. Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurur:

"Eğer Allah'ı seviyorsanız bana (Rasûl'e) uyun ki, Allah da sizi sevsin." [5]

Bu ayet sevgide imtihan ayetidir. Allah ve Rasûlü'nü seviyorum iddiasında bulunanların imtihanıdır. Rasûlü sevmek ona itaat etmek, emrettiklerini almak, nehyettiklerinden kaçınmaktır. Rasûl'e itaat/ittiba ise Allah'ı sevmek ve Allah'ın da kulu sevmesidir.

İbni Kayyım *rahimehullah* yukarıdaki ayet hakkında şunları söyler: *Ayetteki "Allah da sizi sevsin" ifadesi muhabbetin deliline, semeresine ve faydasına işaret etmektedir. Delil ve alametleri, Rasûlullah'a uymaktır. Fayda ve semeresi ise, Rasûlullah'ın sizi sevmesidir. Ona uymadıkça, siz O'nu sevemezsiniz, O'nun da sizi sevmesi söz konusu olamaz.* Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurur:

"Ey iman edenler! İçinizden kim dininden dönerse bilsin ki, Allah kendisinin onları seveceği, onların da kendisini seveceği bir kavim getirir." [6]

3. Allah'ı isim ve sıfatları ile Rasûlullah'ı ise hayatı ile tanımak ve bilmek

Kardeşim, Allah ve Rasûlü'nü ne kadar tanırsan onlara karşı o derece sevgi beslersin. Allah *subhanehu ve teâlâ* kendisini isim ve sıfatları ile Kur'an-ı Kerim'de bildirmiş. Rabbini onlarla tanımalısın. Bu, hem kulluğunu/ibadetlerini güzelleştirir, hem de Rabbine karşı sevgini artırır.

İbn Kayyım *rahimehullah* muhabbeti celbeden sebepleri zikrederken şöyle der: *'Kalbin Allah'ın isim ve sıfatlarını mutâla etmesi, o isim ve sıfatları bilmesi ve müşahede etmesi ve bu marifet bahçelerinde ve vahalarında seyahat etmesidir. Her kim Allah'ı isim, sıfat ve fiilleriyle tanırsa, hiç çaresiz O'nu sever.'* [7]

Kardeşim! Senin Rabbin Rahman'dır. Günahlarını bu sıfatı ile rahmet ederek bağışlar. Senin Rabbin Rezzak'tır. Bütün insanlığa karşılıksız her gün rızkını göndermektedir. Senin Rabbin Alim'dir. Sana bilmediğin birçok şeyi öğretti ve öğretmektedir. Senin Rabbin Aziz'dir. Seni ve ümmeti düşmanlara karşı bu sıfatıyla aziz kılar, zaferle müjdeler.

Evet, kardeşim Rabbimiz isim ve sıfatları ile bizimle beraberdir. Bizler de Rabbimize karşı isim ve sıfatlarını bilerek sevgi ve kulluğumuzla yakın olmamız gereklidir. Bu da Rabbimizi tanımakla mümkündür.

---

4. *9/Tevbe, 24*
5. *3/Âl-i İmran, 31*
6. *5/Maide, 54. Medaricu's Salikin*
7. *Medaricu's Salikin*

Hakeza Peygamber'i *sallallahu aleyhi ve sellem* de yaşantısı ile tanımalısın. Peygamber, sana vahyi tebliğ ve tebyin etmiştir. Şirk ve şirk ehline karşı nasıl muamele edeceğini, Rabbine karşı nasıl kulluk edeceğini öğretmiştir. Sana imtihanlara karşı nasıl sabredeceğini, fitneler zuhur ettiğinde ayaklarını nasıl sabit kılacağını beyan etmiştir. Peygamber'in hayatını okuyarak tanımalısın. Ki ona karşı sevgin artsın. Sevgi, sevdiğin kişinin tarihini okuyarak ve onu örnek alarak artar. Hatırlarsan okullarda bizlere Osmanlı'nın icraatlarını okuttururlar ve anlattırırlardı. Bundan dolayı Osmanlı'ya büyük bir muhabbet ve sevgi duymuşuzdur! Aynı durum Rasûlullah'ın tarihi için de geçerlidir. Rasûlullah'ın yaşantısını bilirsek ona karşı sevgimiz de artacaktır.

Kardeşim, zikretmiş olduğum sebeplere dikkat edersek Rabbimin izni ile Allah ve Rasûlü'ne karşı sevgimiz artacaktır. Böylelikle Allah ve Rasûlü'nün namaz gibi birçok emirlerini severek, hakkını vererek yerine getireceğiz. Nasıl ki sahabe ve selef, Allah ve Rasûlü'nü severek emrettiklerini yerine getirmişler, amellerinden lezzet almışlar. Hakeza bu noktalara dikkat edersek aynı durum bizler için de kolay olacaktır.

İşte kardeşim! Allah ve Rasûlü'nü seven ve namazlarını huşu ile kılan, namaza karşı muhabbet besleyenlerin misalleri:

Abdullah bin Zübeyir... Medine'de ilk doğan çocuk, sahabenin küçüklerindendir. Aynı zamanda muhacirin gençlerinin kahraman ve fakih olanlarındandır. Biliyorsun Emeviler başa geçtiği zaman insanlara zulmedip, İslam hukukunu yerle bir ettiler. İşte o zaman önce Peygamberimizin *sallallahu aleyhi ve sellem* reyhanisi Hüseyin *radıyallahu anh* sonra Abdullah ibn Zübeyir *radıyallahu anh* Emevilere karşı ayaklandı. Abdullah bin Zübeyir'i emirlerinden birisi şöyle anlatıyor: *'Zalim Haccac Kâbe'yi kuşattığı zaman mancılıklar ile Kâbe'ye ateş topları fırlatıyordu. Ta ki Müslümanlar Kâbe'den çıksınlar diye. Vallahi Abdullah bin Zübeyir'i gördüm. O namaz kılıyordu. Ateş topları yanına düşüyordu. Ben Abdullah bin Zübeyir'in ateş topları düşmesine rağmen sağına ve soluna iltifat ettiğini görmedim. Saatler boyunca Rabbine kıyam etti, namaz kıldı. Kâbe başına yıkılıyordu. Fakat o Rabbine yönelmiş, gözü başka bir şey görmüyordu.'*

Veysel Karani... Tabiinin en faziletlerindendir. Bir gün bir arkadaşı, Veysel Karani'yi ziyaret ediyor. Bizlere ziyaretini şöyle anlatır: *'Sabah namazını kılmıştık, Veysel Karani evine gitti. Ben*

de arkasından gittim. Ki onu ziyaret edeyim, onunla muhabbet edeyim diye. Veysel Karni'ye yaklaştım, oturmuş Allah'ı tesbih ediyordu. Kendi kendime 'zikrini bölmeyeyim, tesbihini bitirsin, ondan sonra yanına giderim' dedim. Tesbih bitti. Kuşluk vakti girdi. Kalktı namaz kılmaya başladı. Kendi kendime 'kuşluk vaktinde iki, dört veya altı rekât namaz kılar. Bitirdikten sonra yanına giderim' dedim. Sonra öğle namazına çıktı. Ben dedim ki, bari öğle namazını kılsın, öğle namazından sonra sohbet ederiz. Evine geldi tekrar namaz kılmaya başladı. Bu namazı ikindi namazına kadar sürdü. Sonra ikindi namazına çıktı. Geri geldi. Ben dedim ki 'ikindi namazından sonra namaz kılmak mekruhtur, herhalde namaz kılmaz. O zaman sohbet ederiz.' Veysel Karani oturdu akşam ezanı okuyuncaya kadar Allah'ı zikretti. Sonra geldi. Akşam namazını kıldı. Ben dedim ki 'akşam namazından sonra oturur sohbet ederiz.' Kalktı yatsı namazı okuyuncaya kadar namaz kıldı. Yatsıdan sonra eve geldi. Ben tekrar sohbet etmek istedim o tekrardan ayağa kalktı namaz kılmaya başladı. Tam ben pes edecekken Veysel Karani'nin şöyle dua ettiğini duydum: 'Ya Rabbi! Uyuyan gözden ve çok doyan karından sana sığınırım.'

Kardeşim sana Rabbimin şu ayetlerini hatırlatıyor, seni Rabbime emanet ediyorum:

"İbrahim Rabbine şöyle dua etmişti: 'Ey Rabbim! Beni ve soyumdan gelecekleri namazı devamlı kılanlardan eyle.' " [8]

Allah Peygamberlerin sonuncusu Muhammed Mustafa'ya *sallallahu aleyhi ve sellem* hitaben şöyle buyurmuştur:

"Ailene namazı emret. Kendin de ona sabırla devam et. Senden rızık istemiyoruz. Aksine biz seni rızıklandırıyoruz. Güzel sonuç takva iledir." [9]

Davamızın sonu âlemlerin Rabbine hamd etmektir. Gelecek sayıda buluşma ümidi ile...

"Ey iman edenler! İçinizden kim dininden dönerse bilsin ki, Allah kendisinin onları seveceği, onların da kendisini seveceği bir kavim getirir."

8. 14/İbrahim, 40
9. 20/Taha, 132

Emre Uyar | emreuyar@tevhiddergisi.com

Müslümanların Kendilerini Yöneten Tek Bir Emire Olan İhtiyacı -2-

'Ben diyorum ki', 'Bence', 'Benim fikrime göre' gibi cümleler kurulduğu zaman ise bireysel din demiş olduğumuz şey ortaya çıkmış ve İslam'ın çok büyük önem atfettiği cemaat, imaret, hilafet, emir, itaat gibi mefhumlar arka plana atılmış oldu.

İslam'ın cemaatle namaza vermiş olduğu önem herkesin malumudur. Ancak İslam cemaat namazına önem verdiği gibi namaza asıl değeri veren huşu ve ihlas gibi mefhumlara da önem vermiştir. İhlas ve huşunun ise cemaatle beraber kılınan bir namazda muhafaza edilmesi zordur. Buna rağmen şeriat, cemaatle kılınan namazın münferid olarak kılınan namazdan derece olarak üstün olduğunu, cemaatle namazdan ancak münafıkların geri kalacağını söyleyerek cemaat namazına teşvik etmiştir.

Neden?

Çünkü cemaatle kılınan namaz ile elde edilecek birçok maslahat mevcuttur. Özellikle günümüzde çok fazla önemsenmeyen ancak dünyevi ve uhrevi açıdan birçok faydayı kendisinde barındıran emir-itaat noktasında bu maslahatları görmek mümkündür.

Cemaatle namazı dikkatle incelersek aslında bize emir-itaat noktasında birçok şeyi öğrettiğini görürüz. Sanki İslam bize cemaat namazıyla birlikte, minyatür olarak olması gereken yaşam tarzını gösteriyor.

Cemaat namazında imam tektir; herhangi bir ikilik sözkonusu değildir. Cemaat namazında sadece imamdan çıkan tekbir sesiyle hareket edilmekte, onun secdesi ile secde edilmekte ve onun rükusu ile rüku edilmektedir.

İmam ile beraber hareket edilmediği zaman ise şeriat bunu imama muhalafet olarak isimlendirmiş ve bu fiili bir hayvana benzetmek suretiyle şiddetli bir şekilde kınamıştır.

"Sizden biri, rüku ve secdede başını imamdan önce kaldırdığı zaman Allah'ın, onun başını eşek başına veya suretine çevireceğinden korkmaz mı?" [1]

1. *Buhari, Müslim*

Cemaat namazı ile elde edilen bu maslahat, Müslümanların yönetim şuurunu idrak etmeleri ve hayatlarını buna göre tanzim etmeleridir.

Yönetim şuurunu İslam'ın istediği şekilde anlayan topluluğa baktığımızda ise onların eşsiz bir örneklik ortaya koyduklarını görmekteyiz. Onların hayatlarından birçok örnek vermek mümkündür.

İbni Kesir *rahimehullah*, Tevbe Suresi'nin başında İbni İshak'tan şöyle rivayet ediyor; *"Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, hicretin dokuzuncu yılında hacc için Ebu Bekir'i radıyallahu anh emir olarak görevlendirdi. Arkasından Tevbe Suresi'ni duyurmak için Ali'yi radıyallahu anh gönderdi. Ali bin Ebi Talib, Rasûlullah'ın 'adba' adındaki devesiyle yola çıktı ve Ebu Bekir'e yetişti. Ebu Bekir ona 'Emir misin, memur musun?' diye sordu. Bunun üzerine Ali 'Memurum' diye cevap verdi ve yola devam ettiler."*

Yani Ebu Bekir *radıyallahu anh* ona demek istiyor ki; *'İkimizin bu insanların başına emir olması mümkün değildir. Sen emir olarak geldiysen, bana emret. Yok eğer memur olarak geldiysen ben sana emredeyim.'*

Bu kıssa sahabenin bu meseleye ne kadar önem atfettiğini gösteren kıssalardan sadece bir tanesidir.

Bu kıssalardan en çarpıcı olanı ise Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* vefatı esnasında cereyan eden olaydır. Rasûlullah vefat ettiğinde sahabe iki grup halindeydi. Bir grup Rasûlullah'ın defin işlemleri ile uğraşıp O'nun yasını tutuyordu. Bir grup ise kendi aralarında devletin yöneticisinin kim olacağı konusunda istişare ediyordu.

Olaya duygusal yaklaşıp *'Nasıl Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem daha yeni vefat etmişken bu tür meselelerin peşine düşerler?'* demekte acele etmeyin. Olaya duygusal olarak yaklaşmak mümkündür. Ancak bu yaklaşım İslam'ın ciddi derecede önem atfettiği meselenin gözardı edilmesi manasına gelmektedir. Bu mesele ise şüphesiz *'imaret'* demiş olduğumuz meseledir.

Sahabenin o esnadaki bir duygusallığı bütün bir ümmeti cahiliyenin başıboşluğuna götürecek, deyim yerindeyse cahiliyenin hortlamasına sebebiyet verecekti. Ama sahabe ağlayıp sızlanmayı bir kenara bırakıp şeriatın asıllarına göre hareket

etti ve İslam, Rasûlullah'tan *sallallahu aleyhi ve sellem* sonra da altın çağlarını yaşadı.

O anki bir tereddüt ve duygusallık bütün bir ümmeti kuşatacak bir kargaşaya sebebiyet verebilirdi. Buna Ali'nin *radıyallahu anh* dönemini örnek olarak verebiliriz. Muaviye'nin *radıyallahu anh* bir anlık Ali ile imaret meselesinde çekişmesi bugün bile içinden çıkılamayan krizlere sebep olmaktadır.

Bunları yan yana koyduğumuz zaman bu meselenin çok mühim bir mesele olup, öyle arka plana atılabilecek bir mesele olmadığını Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* izniyle anlamış olduk.

Sahabe imaret meselesini Rasûlullah'tan *sallallahu aleyhi ve sellem* çok iyi öğrendi ve yaşantıda tam bir şekilde tatbik etti. Bu sebeple İslam, imaret veya hilafet demiş olduğumuz sistemin gerektiği gibi uygulandığı zamanlarda en parlak devrini yaşamıştır. Lakin daha sonra dengeler alt üst olmuş ve Müslümanlar için bu mesele önemini yitirmişti.

Peki, bu nasıl oldu?

İslam beldeleri kafirler tarafından işgal edilmeye başlayınca Müslümanlarda kafirlere karşı bir kompleks oluşmaya başladı. Bu kompleks onları, bir takım durumları kafirlere izah etmeye sevketti. İşe, kafirlerin akıl ölçülerini öğrenmek ile başladılar. Yani *'Kafirler neyi nereye kadar ve nasıl kabul ediyorlar?'* şeklinde özetleyebileceğimiz bir ölçünün peşine düştüler. Bu ölçüleri öğrendikten sonra İslam'ın onların akıl ölçülerine uygun olan kısımlarını ön plana çıkarıp *'İşte İslam'da bunlar da vardır.'* dediler. Bu gibi sözlerle sanki İslam'ın bir beşerin onayına ihtiyacı varmış gibi ilginç bir hale büründüler. Ama kafirler araştırıp baktılar ki İslam'da onların akıl ölçülerine uymayan şeyler de var ve dediler ki bu komleksli sözüm ona Müslümanlara *'Ama bunlar da var sizin dininizde...'*

Bu defa bu Müslümanlar(!) kafirlerin getirdiği bu şeylere *'Bunlar daha sonra birileri tarafından İslam'a sokuşturulmuş şeylerdir'* dediler ve birçok şeyi inkar etmeye başladılar. Ve en sonunda fazla aşağılık kompleksinin bir sonucu olarak egolar sahaya çıktı ve bu insanlar *'Ben diyorum ki'* gibi cümleler ile dinin meselelerine yaklaşmaya başladılar.

'Ben diyorum ki', 'Bence', 'Benim fikrime göre' gibi cümleler kurulduğu zaman ise bireysel din demiş olduğumuz şey ortaya çıkmış ve İslam'ın çok büyük önem atfettiği cemaat, imaret, hilafet, emir, itaat gibi mefhumlar arka plana atılmış oldu. Çünkü bu fikirde olan bir insanın başkasına itaat etmesi mümkün değildir.

Meselenin en vahim boyutu ise bugün Müslümanlar bu tiynette olan insanların kitaplarıyla beslenmektedirler. Bu muhafazakar mütefekkir aydınların kitapları ise daima bireysel dini, hür/cahilî düşünceyi önplana çıkaran, *'Sen ve aklın herşeyi başarabilirsin başkasına ihtiyacın yok'* alt mesajını inceden inceye veren kitaplardır.

Bu düşünce yapısı ile bir emirin olmasının gerekliliği gerçeğinin bir arada bulunması mümkün olabilir mi?

Bu sebeple bu meselenin Müslümanların arasında tekrar ihya edilmesi gerekir.

Burada birileri şöyle bir itirazda bulunabilirler: *'Osmanlı İmparatorluğu, hilafet ile yönetilen bir devletti. Fakat dünya devletleri arasında tutunamadı ve yıkıldı. Hani bu sistemin uygulanması parlak bir devrin yaşanması manasına geliyordu! Demek ki bahsettiğiniz bu sistem o kadar da iyi bir sistem değildir.'*

Bu tür bir delillendirme yoluyla(!) Osmanlı üzerinden İslami yönetimin zararlarını serdeden insanlara elbette söylenebilecek birçok cevap mevcuttur. Ancak bu soruya cevap verilmeden önce şu sorunun cevabının bilinmesi gerekir: *'Osmanlı gerçekten İslam'ın öngördüğü hilafet sistemine sahip bir devlet miydi veya İslami bir devlet miydi?'*

Osmanlı Devleti'ni bir devlet olarak ele aldığımız zaman hilafet sisteminin aslında sadece isimden ibaret olduğunu, hakikatte ise sultanların, padişahların keyfî idarelerine tâbi bir devlet olduğu anlaşılmaktadır. Devlet olarak uygulamalara bakıldığında Osmanlı'nın gayri İslami olan bir devletten farkı olmadığı görülecektir. Mesela;

Osmanlı, Peygamberlerin mücadele ettiği putperestlik anlayışını kabirler vasıtası ile ihya eden bir devlettir. Her caminin yanına kabir yaparak Osmanlı, Muhammed'in *sallallahu aleyhi ve sellem* mücadele ettiği şirk düzenini yeniden ihya etmiş ve kabirperestlik günümüz Türkiye'sinin vazgeçilmez bir şirki haline gelmiştir.

Osmanlı Devleti'ni bir devlet olarak ele aldığımız zaman hilafet sisteminin aslında sadece isimden ibaret olduğunu, hakikatte ise sultanların, padişahların keyfî idarelerine tâbi bir devlet olduğu anlaşılmaktadır.

Sarayın içinde olanlara göz gezdirdiğimizde ise olayın feci boyutu ile karşı karşıya kalmaktayız. Oradan buradan toplanmış bir takım kadınları 'harem' adı verilen bir yere kapatıp padişahın zevkine servis eden ve bunu sistem haline getiren bir yapı... Bu Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* haram olarak teşri kıldığı zinanın kanun eliyle nesilden nesile intikal etmesini sağlamaktan başka bir şey değildir. Zinanın yanında icra edilen içki alemlerinden bahsetmiyorum bile...

Yine kanun olarak icra edilen şeylerden birisi (bu kanun da diğer kanunlar gibi Kuran'dan alınan bir kanun değildir) herkesin bildiği ve şu şekilde özetlenen bir kanundur; *'Devletin bekası için kardeş katli vaciptir.'* Katli vacip gören bu kanunun uygulanış şekli ise tüyleri ürperten cinsten... Kundaktaki bebeklerin *'devlet bekası'* için boğdurulması, kardeşler hatta baba ile oğul arasındaki taht kavgasında babanın oğlunu öldürmesi, oğulun babasını hapsetmesi gibi bir takım entrikalara sahne olan bir devlet olduğunu görmekteyiz.

Bütün bunlardan sonra diyebiliriz ki Osmanlı'nın elbette ki zararları çoktur ama haktan ve adaletten yana olup şunu da söylememiz gerekir ki Osmanlı'nın faydası da olmuştur. Mesela; İslam ahlakının, adaletinin bir nebze olsun ülke sınırlarının dışına çıkmasını sağlayarak insanların İslam'a karşı kalplerinin ısınmasına sebep olmuştur.

Sistem olarak Osmanlı Devleti'ni ele aldığımızda ise şeriatın ciddi manada önem atfettiği hilafet müessesesini yerle bir etmiş, yerine bir aile müessesesi olan 'saltanat' sistemini koymuş olan bir devlet karşımıza çıkmaktadır. Aslında var olan saltanat sistemini devam ettirmiştir ki bu da İslam'da olmayan bir sistemdir.

Dolayısıyla Osmanlı'nın sistem olarak ortaya koyduğu bir takım sıkıntıları ısıtıp ısıtıp gündem ederek bunun İslam'ın yönetim anlayışının bir tezahürü olarak ortaya çıktığını iddia etmek son derece yanlış bir tahlildir. Ortada bir bozukluk varsa şüphesiz ki bu Osmanlı'nın yönetim anlamındaki anlayışından kaynaklanmaktadır. Hilafet demiş olduğumuz sistemin hakkıyla uygulandığı çağa şöyle bir göz gezdirdiğimizde ise şunu çok net bir şekilde görmekteyiz ki insanlar daha önceden hiç yaşamadıkları kadar parlak bir dönem yaşamışlardı.

Hatta Osmanlı Devleti'nin son dönemlerinde ismî olarak yürürlükte olan hilafet bütün dünya Müslümanlarına taze kan pompalıyordu. O dönemi şöyle bir aklımıza getirelim; doğudan batıya, kuzeyden güneye bütün İslam beldeleri kafirler tarafından işgal edilmiş, savaş kafirlerin lehine cereyan ediyor. Ancak bir sıkıntı var o da hilafet sistemi. O dönem bu sistemin cari olduğu devlet ise Osmanlı Devleti idi. Hilafetin kafirler açısından sıkıntı olarak addedilmesinin sebebi ise hilafetin Müslümanlar için bir moral kaynağı olması idi.

İslam aleminde yaşanan olaylara karşı herkesin bir fikri vardı. Dünyanın bir yerinde insanlar diyorlardı ki: *'Başımıza ne geldiyse Allah'tan uzaklaşmaktan dolayı geldi o zaman Allah'ı daha çok zikredip O'na yönelelim.'* Kimisi de diyordu ki; *'Biz dünyaya daldık kafirler bizi perişan ettiler vakit cihad vaktidir.'* Kimisi de olaya daha farklı bakıyordu; *'Daha fazla ilim sahibi olsaydık başımıza bunlar gelmezdi, ilme ağırlık verilmesi lazım.'* Herkes bir şeyler söylüyordu. Ama o gün dünyanın bir yerinde bir adam bir şey söylediğinde insanlar bu düşüncelerini rafa kaldırıyor ya isteyerek ya da istemeyerek halifenin emrine icabet ediyorlardı. Halife cihad edilmesi gerektiğini söylediğinde dünyanın her tarafından farklı ırktan ve milletten olan insanlar onca imkansızlıklara rağmen cihada destek veriyordu. Halife *'hasta yatağında'* dahi birşey söylediğinde bu insanlara manevi bir

güç veriyordu. İnsanlar *'bana emreden bir halife var, bu emre icabet etmem lazım'* şuuruyla hareket ediyorlar ve birçok cephede kafirleri zorluyorlardı. Kafirler insanlarda oluşan bu algının kaynağını yani hilafeti farkettikleri zaman ise aşama aşama hilafet sisteminin ilgası için ellerinden geleni yaptılar ve hilafeti ilga ettiler. İşte bu da ismen yürürlükte olan bir sistemin en sıkıntılı esnada bile ne gibi işlevler gördüğünün ispatıdır.

Rabbimizden dileğimiz Müslümanlara nübüvvet menheci üzere bir hilafet nasip edip onlara izzetli bir hayatı yaşatmasıdır. Allahumme amin.

Dualarımızın sonu âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd etmektir.

'Osmanlı gerçekten İslam'ın öngördüğü hilafet sistemine sahip bir devlet miydi veya İslami bir devlet miydi?'

KEREM ÇAĞLAR | keremcaglar@tevhiddergisi.com

Durum ve Göreve Dair...

Her kılığa girerek alçalıp küçülenlerin, kalpleri darmadağınık olanların ve karanlıklarda kaybolup şeytanın çağrısına yönelenlerin hakkı görmeleri için yeryüzünü tevhidin nuruyla aydınlatmaya çalışmak, kalpleri ülfet ettirmek ve Allah'ın rızasını elde ederek cennetlerine doğru yol almak...

Elest bezminde verdiği sözü hatırından çıkarmayan, yüce Allah'ın *subhanehu ve teâlâ*, kendisiyle dinini ikmal edip nimetini tamamlayarak rahmetini O'nunla mahlukata yaydığı Rasulullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* menheci üzere, ihlasla nasihatlerde/tebliğde bulunup Allah *subhanehu ve teâlâ* için cihad eden Tevhid erlerine yârenlik etmek...

Göklere, yere ve dağlara arz edildiğinde korkup çekinerek geri durdukları görevi, kalbine ve omuzlarına ağır geldiği halde aczine, zaafiyetine, zulüm ve cehline rağmen yüklenmiş olan insanı, bu görev ve sorumluluğunu ifa etmeye davet edip gayretlendirmek...

Müslümanın, bir başkasının belki de görmezden gelemeyeceği şeylere merhamet nazarıyla bakması, ötekilerin hiçbir zaman affetmeyeceği hataları affetmesi, ancak cahil kimselerin kendi hafıza arşivlerinde muhafaza ettikleri geçmiş kırgınlıkları unutması, gördüğü kusurları âmâ imiş gibi karşılaması ve kardeşinin herhangi bir sıkıntısını gidermesi halinde, kıyamet gününün en dehşetli anında yüce Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* da kendisinin bir sıkıntısını gidereceği vaadiyle muştulamak...

Nefislerinin arzularına esir olanların esaret bağlarını çözmek, yalan dolan şeylere kanan saf ve zayıf yaradılışları vahyin kesin hakikatleriyle ayıktırıp aydınlatmak...

Ahiretlerini harap eyleyen demokrasi, yurtseverlik, laiklik ve milliyetçilik gibi şeytani ideolojilerden ötürü dünyaları da uğursuz şirret şeytanların katıldığı fücur meclislerinin toplandığı dar bir zindana dönen bahtsızlara, Rahim olan Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* tevbeleri çokça kabul eden Tevvab ve tevbe edenleri seven Vedûd olduğu gerçeğiyle fıtratlarını buluşturmak...

Hakkı zevklerine feda eden, gönüllerinin çektiğine eğilen, nefislerin meylettiği arzularına tâbi olan, delil, burhan, hak ve hukuk gözetmeyen muannid karakterleriyle bu türden hasta kalplere şifa olacak *'ihlas reçeteleri'* hazırlamak...

Rabbani menhece tâbi olup Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* sünnetini üstün tutan muvahhid ilim talebeleriyle, tevhid davetçileriyle ve cihad erleriyle beraber, Rabbimizin vadettiği tarifsiz nimetlerden dolayı müjdeleşmek...

Bilerek ya da bilmeyerek şirke yönelenleri; nefislerini ve tüm kâinatı var eden Allah'a *subhanehu ve teâlâ* yöneltmek, O'nun kulları üzerindeki haklarını bildirmek, kötü duygularına esir düşmelerine mani olmak ve batıl kuruntuların aldatmalarına karşı uyanık kalmalarına yardımcı olmak...

Kalpleri, üzerlerini kaplayan kötü amel ve tûl-i emel paslarından temizleyip ihlas üzere ve sünnete uygun amellerle ziynetlendirmede ufuk açıcı ve yol gösterici olabilmek...

Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* çok merhametli ve affedici olduğunu her zaman gündemde tutup yaratılış gayesinden gafil olanlara, yüce Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* azabının da elem verici ve şiddetli olduğunu hatırlatmak...

'Rabbim Allah'tır' deyip dosdoğru olmaya, Allah'ı anmaksızın çok konuşmamaya, *'ya hayır konuşmak ya da sükût etmek'* arasında bir tercih üzere bulunmaya, faydalı ilim elde etmeye, cihadda, medresede, evde yahut pazarda, her halûkarda ölçü ve mizanı Allah'ın emrettiği gibi adil bir şekilde tam olarak yapmaya özen ve önem gösteren yeryüzü yıldızları misali, sadık muvahhidlerle dost olmak...

Yılları, ayları, haftaları, günleri ve saatleri binek kılarak hızla yöneldikleri mukadder akıbete doğru giden insanları, sırat-ı mustakim istikametini gösteren *'yön levhalarından'* haberdar etmek...

İşlerin harama ve zulümlere bulanıp kesat gittiği şu dünya hayatında Allah'a kulluk yolunda çok az bir pahayla ahiret yurdunda sınırsız ve bitimsiz kazançları elde edebilmeleri için insanlara en kârlı alışveriş yollarını göstermek...

Hakka ittibada ve hak üzere sebat etmede duraksayan kimseleri; tertemiz duygularla, sahih bilgilerle ve hayırlı amellerle rıza-i Bari istikametinde yola revan kılmak...

Kâbe-i Muazzama'nın etrafında, birbirine geçmiş mütedahil halkalar gibi, merkezden dünyanın en ücra köşesine doğru dalga dalga genişleyen kulluk *'çarkını'* belgesel tadında izlerken, insanın yücelmesini ve memleketin daha iyi yerlere gelmesini atölyelerdeki tezgahlar ile fabrikalarda dönen çarklara sabitleyen *'muhafazakâr'* materyalistlere hakikatleri haykırmak...

Her kellenin kendisini bir cemaat cesametinde gördüğü, cemaatlerin artık aşiret tipi bir yapılanmayla hayatiyetlerine devam edebileceklerine inandığı, bu tür aşiretlerin de siyasi ve idari otoritenin merkezi ve en büyük *'cemaat'* olan tağuti devletin kapısına kul olmaya çalıştığı böyle zor bir süreçte *'Ak pınarın boz bulanık selinden kütük kapma'* gayretini sürdürmek...

Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* belirlediği ölçüler üzere değil de çoğunluk esasına dayanarak sapıklık ve ihtilaf üzere, sandıklarda ve tekkelerde bir araya gelebilen grupların dünya hayatındaki akıbetlerinin, içerisinde kıvrandıkları ihtilafların genişleyerek sürmesi ve sapıklıklarının her geçen gün artıp derinleşmesi olacağını kendilerine açık bir şekilde söylemek ve uyarmak...

Kullarından sadır olan hataların çoğunu affeden, yaptıkları az bir amele dahi razı olan yüce

Hakkı zevklerine feda eden, gönüllerinin çektiğine eğilen, nefislerin meylettiği arzularına tâbi olan, delil, burhan, hak ve hukuk gözetmeyen muannid karakterleriyle bu türden hasta kalplere şifa olacak 'ihlas reçeteleri' hazırlamak...

Allah'ın kullarına yaptığı 'Daru's selam' çağrısını söz, kalem, infak veya kılıçla; aklının, ilminin, sesinin ve elinin ulaşabildiği herkese iletmek...

Yalnızca O'na *subhanehu ve teâlâ* has olan isim ve sıfatlar ile uluhiyet ve rububiyette, yüce Allah'ın hakimiyet yetkisini gasp eden tağutlara, Hamân'ın sulbünden peydah olmuş saray mollaları ile tüm birikim ve yeteneklerini tağutların yolunda harcayan Karunî'lere, kayıtsız şartsız egemenliğin ve mutlak otoritenin Aziz ve Celil olan Allah'a ait olduğunu, şer'î şerifin emrettiği biçimde *'Bildirmek'*!...

İnsanı, fıtratından mümin ve muslih bir cemiyetten ve gücü Allah'tan uzaklaştırıp bu âleme atılmış zavallı bir mahluk gibi gören ateist-hümanistlere; kendi fıtratlarıyla ve Vahidu'l Kahhar olan yüce yaratıcılarıyla barışık olmaları halinde hem dünyada hem de ahirette mutlaka kazançlı çıkacaklarını tebliğ etmek...

İnsanî değerlerden nasipsiz küresel küfür güçlerinin asla kazanamayacakları savaşlarda saldırgan ve işgalci taraf oldukları halde 'terörist' olarak tanıttıkları müslümanları tasfiye etmek için tasarladıkları insansız hava araçları politikasının kendilerinin sonunu getirecek bir istikamete doğru evrildiğini *'müjde'* lemek...

İslam ümmetine karşı, Pentagon, Brüksel, Moskova, Pekin ve Tel Aviv'den çok daha kindar, sinsi, hain ve tehlikeli olan İran'ın *'Farsist nüfuz ve Şiist savaş'* ağalarının-lordlarının, puthane haline getirilen türbeleri koruma adına bölgeye gönderdikleri onbinlerce Fars çakalını kendileri gibi cani Şebbiha çeteleri ve Hizbulesed zındıkları ile beraber Suriye'de işledikleri cürümlerle vahşetlerin hesabını sormak...

Her kılığa girerek alçalıp küçülenlerin, kalpleri darmadağınık olanların ve karanlıklarda kaybolup şeytanın çağrısına yönelenlerin hakkı görmeleri için yeryüzünü tevhidin nuruyla aydınlatmaya çalışmak, kalpleri ülfet ettirmek ve Allah'ın rızasını elde ederek cennetlerine doğru yol almak...

Tağutun küfür ve fesat merkezleri olan okullara minicik yavrularını göndererek İslam ümmeti için istikbal vadeden yeni nesilleri henüz masumiyet çağında küfür, şirk, nifak ve türlü fesatlarla tanışık ve barışık bir hayata *'merhaba!'* dedirten anne babaları *'Kendisine iman ve ibadet iddiasında bulunduğunuz Allah'tan haya edin!'* diye inzar etmek...

'İnsanlığın başına sardığınız belaların daha da karmaşıklaştığı, kabul edilebilir seçeneklerinizin azalıp zorlaştığı, güvenebileceğiniz dostlarınızın gittikçe azaldığı bir dünyada tüm bunların yegane müsebbibi olarak Müslümanları suçlayıp ahlaksız kuralsızlıklarınızla onlara saldıracağınız yerde, eğer gerçekten var ise yapıcı yeteneklerinizi hem halkınız için, hem de asgari hayat standartlarından mahrum olan bölgedeki yoksul insanlar için gıda, sağlık ve altyapı projelerinde kullanın!' diye, dünyanın efendiliğine soyunan küfür önderlerine her şeye rağmen hidayet çağrısında ve nasihatlerde bulunmak...

İslam'ın sıkıştırılmak istendiği eğri büğrü eğreti çerçeveleri paramparça edip Tevhid'in özünü Kur'an ve sahih Sünnet'in bayrağı altında toplamak ve tüm yeryüzünü bu bayrağın gölgesi ile gölgelendirmek...

Kaos ve savaşların hüküm sürdüğü yirmibirinci yüzyılda; ilmiyle, edebiyle, itaatiyle, cesaretiyle, hak üzerine sebatıyla, kararlılığıyla ve cihadıyla devr-i saadetin Medine-i Münevvere'sindeki ashab-ı kiramı hatırlayıp mümin gönüllerin sürura gark olmasına vesile olan tevhid ve cihad erlerini yürekler dolusunca selamlamak...

Şirk, küfür, zulüm, fücur ve bid'atlere karşı duyarsız kalmayıp mümin olmak mesuliyeti ile bulunduğu her konum ve durumda görevini hakkıyla yerine getirmeye çalışan ümit nesline selam olsun...

Ahiret Gününe Yakîni İmanın Faydaları

Şüphe yok ki ahiret gününe ve onun dehşet verici haberlerine kesin inanmanın kulun kalbinde, dilinde, bütün organlarında ve hayatının her alanında ortaya çıkacak güzel faydaları ve apaçık eserleri vardır.

Hamd tek olan Allah'a mahsustur. Salât ve selam önderimiz olan Peygamberimiz Muhammed'in *sallallahu aleyhi ve sellem*, âlinin, sahabelerinin ve kıyamet güne kadar onun hidayetiyle aydınlananların üzerine olsun.

Emma ba'd;

Madem ki ahiret gününe iman, kendisi olmadığı takdirde bir Müslümanın imanının sahih olmayacağı altı iman esasından biridir...

Madem ki ahiret gününe imanın Müslüman'ın hayatında ve Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* emirlerine itaat edip nehyettiği şeylerden uzak durmasında etkin bir rolü vardır...

Madem ki ahiret gününe imanın kalplerin ve insanların ıslahında ve insanların dünyada ve ahirette saadete ulaşmalarında büyük bir etkisi vardır...

Madem ki bu büyük günü, ahiret gününü unutmak ve ondan gafil olmak insanların hayatı ve varacakları yerleri hususunda çok büyük tehlikelere yol açmaktadır...

O halde Kur'an-ı Kerim'in tekrar tekrar bu günü hatırlatmasında ve neredeyse Kur'an-ı Kerim'in her sayfasında bir şekilde ahiret gününden bahsedilmesinde garipsenecek hiçbir durum yoktur.

Kitap ve Sünnet bu dehşetli günün bütün hallerine en küçük ayrıntısına varıncaya kadar büyük bir önem vermiş ise, bizim bu iki vahyin bu derece önem verdiği bir mesele hakkında gaflet içinde olmamız büyük bir cehalet ve ahmaklıktan başka bir şey değildir.

Şüphe yok ki bizden her birimizin meşgul olması gereken en büyük mesele; niçin yaratıldığı, yaşamı, hayatta olma amacı, geleceği, (ahirette cennete mi cehenneme mi) varacağı ve said mi şakî mi olduğu meselesidir. Her ne olursa olsun bu meselenin önüne hiçbir şeyi geçirmek caiz değildir. Bu meseleden düşük olan tüm meseleler(in çözümü) kolaydır, bu meselenin dışındaki tüm meseleler (bu meseleye göre) önemsiz meselelerdir. İnsanın kendisinin ve ailesinin hayatlarını ve saadetlerini hüsrana uğratmasından daha büyük ve daha vahim bir mesele var mıdır? Zaten bundan sonra geriye ne kalır ki?

"De ki: 'Şüphesiz hüsrana uğrayanlar, kıyamet gününde kendilerini ve ailelerini hüsrana sokanlardır. İyi bilin ki bu, apaçık hüsranın ta kendisidir.' " [1]

Bizden her birimizin ahiret gününe ve onun ürpertici sahnelerine kesin iman etmesine rağmen hayatında bu imanın faydalarının zayıf olduğunu görmesi mümkündür. Öyle ise bu zayıflığın mutlaka bir sebebi vardır.

Bu Konunun Önemi Şu Maddelerde Ortaya Çıkar:

1. Zamanımızda dünyanın her şeyi ile insanların önüne serilmiş olması, yeni üsluplarla gece ve gündüz tuzaklarının, insanların gözünde dünyayı süslü gösteren ve insanları ahireti hatırlamaktan alıkoyan pis propagandaların buna eşlik ediyor olması. Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* sahabelerinin imanları ve takvaları –günümüzde olduğu gibi dünya onların önüne serilmiş olmasa da- onları dünyaya aldanmaktan alıkoyuyor ve ahirete hazırlıyordu. Hiç şüphe yok ki bizlerin birbirimize ahireti ve onun için hazırlanmanın önemini hatırlatmaya olan ihtiyacımız sahabelerin buna olan ihtiyacından kat kat daha fazladır.

2. İnsanlardan birçoğunun dünyaya meyletmesi. Bunun sonucu olarak da kalpler katılaşmış, gözler adeta taşlaşmış ve Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* kitabı terkedilmiştir. Bizden biri Kur'an okuduğu zaman gafil bir kalp ile okur olmuştur. Artık böyle bir kalbin Allah'ın zikri anıldığı zaman ürpermesi nasıl mümkün olur? Böyle bir kalp sahibi nasıl olurda Allah korkusuyla gözünden yaş akıtabilir? Bu durum namazlara da yansımış ve namazda huşulu ve mutmain olanlar son derece azalmıştır. Yardım yalnız Allah'tan dilenir...

3. Ahiret gününü hatırlamanın salih amele, hayır işlerini yapmada acele etmeye ve münkerleri terk etmeye teşvik eder olması. Zira vacip olsun sünnet olsun, salih ameller işlemede tembel davrananlar, yalnızca ahiret gününden gafil olup başka şeylerle meşgul oldukları için tembel davranmışlardır. Allah *subhanehu ve teâlâ* salih kulları nitelerken şöyle buyurur:

"Onlar, ne ticaret ne de alış-verişin kendilerini Allah'ı anmaktan, namaz kılmaktan ve zekat vermekten alıkoyamadığı insanlardır." [2]

"Yoksa geceleyin secde ederek ve kıyamda durarak ibadet eden, ahiretten çekinen ve Rabbinin rahmetini dileyen kimse (o inkarcı gibi) midir? (Rasûlüm!) De ki: 'Hiç bilenlerle bilmeyenler bir olur mu? Doğrusu ancak akıl sahipleri bunları hakkıyla düşünür.' " [3]

Asrımızda karmaşık problemlerin ve genelde umutsuz bir hayata sürükleyen huzursuzluk ve depresyon gibi birçok psikolojik hastalığın kendisinden peyda olduğu kronik hastalıkların ortaya çıkması, bunun neticesi olarak da Allah'tan *subhanehu ve teâlâ* ve ahiret gününü hatırlamaktan uzaklaşma.

Çağımızın bazı toplumlarında zulmün çoğalması ve başkalarının malını haksız yere yemek suretiyle insanların birbirine zulmeder olması, aynı şekilde namuslara leke sürülmesinin, hasedin, kinleşmenin, ayrılık ve ihtilafın özellikle de davetçiler ve ilim talebeleri arasında çoğalması. Hiç şüphe yok ki bu tür hastalıklara, Allah'ın *sub-*

1. 39/Zümer, 15
2. 24/Nur, 37
3. 39/Zümer, 15

hanehu ve teâlâ huzurunda toplanacağımızı ve ahiret gününü hatırlamamızdan daha güzel ve etkili hiçbir ilaç yoktur.

Dünyaya meyletmenin ve ahiretten gafil olmanın nefislerin zayıflamasında en büyük etkenlerden biri olması. Bu durum ahiret gününü ve o günde olan nimetleri ve cehennemi sürekli hatırlatmayı kaçınılmaz kılmıştır. Çünkü bu tür bir hatırlatma, zayıflığa ve ümitsizliğe teslim olmama ve himmetlerin dinç tutulması –Allah'ın subhanehu ve teâlâ sevabı, kendisine davet edenler ve yolunda cihad edenler için hazırladığı nimetler umulduğu- için son derece tesirli olacaktır.

Davet ve eğitim programlarında, basiret üzere Allah'a davet edebilme ve doğru yolda yürüyebilme konusunda büyük etkisi olan ahiret günü eğitimine verilen önemin azalması. Fakat davete önem verenlerden bazılarının *'Ahiret günü kendisi hakkında çokça vaaz yapılan bir konudur.'* veya *'Bu konu hissi ve duygusal bir konudur.'* diyerek ahiret gününü hatırlatmanın faydasını azımsayıp önemsemediğini görürüz. Oysa ki Allah'ın subhanehu ve teâlâ kitabını ve Rasûlullah'ın sallallahu aleyhi ve sellem sünnetini düşünen kişi, dünya ile ahiret ve mükafat ile ceza arasında kopmaz bir bağın varlığını, apaçık bir vaaz ile rahatlıkla görür. Allah'tan hepimizi doğru yola iletmesini ve sünnete tabi olup, nebevi menhec üzere yürümeye bizi muvaffak kılmasını dileriz.

Ahiret Gününe Kesin İnanmanın Umulan Etkileri;

Şüphe yok ki ahiret gününe ve onun dehşet verici haberlerine kesin inanmanın kulun kalbinde, dilinde, bütün organlarında ve hayatının her alanında ortaya çıkacak güzel faydaları ve apaçık eserleri vardır. Fakat ahiret gününe inanmak, kendisine sabır, şehvetlere ve engellere karşı mücahede ve gayret eklenmedikten sonra yalnız başına yeterli olmaz. Çünkü bizden her birimizin ahiret gününe ve onun ürpertici sahnelerine kesin iman etmesine rağmen hayatında bu imanın faydalarının zayıf olduğunu görmesi mümkündür. Öyle ise bu zayıflığın mutlaka bir sebebi vardır.

Allame İbni Kayyım rahimehullah konuya açıklık getirerek şöyle der:

Soru; Kişinin ahirete, cennete ve cehenneme kesin iman etmesi ile hayır amellerinde geri durması nasıl bağdaşır? İnsan tabiatı, bir kulun yarın Kral'ın huzuruna çağrılacağını veya son derece şiddetli cezalara maruz kalacağını ya da kendisine en güzel şekilde ikramda bulunulacağını bilip de bundan gafil geceleyen, kralın huzurundaki konumunu düşünmeyen ve bunun için hazırlanmayan bir tabiat üzere midir?

Cevap; Bu gerçekten insanların birçoğunu ilgilendiren doğru bir sorudur. Bu iki şeyin bir araya gelmesi çok şaşılacak bir durumdur. Ahiret gününe kesin inanılmasına rağmen amellerde gevşeklik göstermenin birçok sebebi vardır;

Bu sebeplerden bir tanesi ilmin ve kesin/yakîni imanın zayıflayıp azalmasıdır. İlmin eksilip azalmayacağını söyleyen kişinin sözü, sözlerin en yanlışı ve en batılıdır.

Halilu'r Rahman İbrahim aleyhisselam Rabbinin kudretini bilmesine rağmen –sırf kalbinin mutmain olması ve ğayben bilinene tanık olmak için- kendisine ölüleri nasıl dirilttiğini göstermesini istemişti.

Ahmed bin Hanbel'in rahimehullah Müsned'inde rivayet ettiği bir hadiste Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurur:

"Haber (yoluyla elde edilen bilgiler) bizzat görme (ile elde edilen bilgiler) gibi değildir." [4]

İlmin zayıflığı ile birlikte bir de ilmin her an hazır bulunmaması, kalbin -ilme zıt olan şeylerle meşgul olmasından dolayı- bazen veya çoğu zaman ilimden bihaber olması, tabiatların bilmezden gelmesi, arzu ve isteklerin üstün gelmesi, şehvetlerin her şeyi kuşatmış olması, kendi kendi-

4. *Ahmed bin Hanbel, Müsned, 1/215, 271. Ahmed Şakir, hadisin isnadının sahih olduğunu söylemiştir, 1842.*

ni kandırma, şeytanın aldatması, ahiret vaadinin beklenmesi ve hemen gelmemesi, arzu, ümit ve beklentilerin artması, gaflet uykusu, karşılığı hemen elde edilen şeylerin sevgisi, tevillerin verdiği rahatlık ve örf ve âdetlere ülfiyet, gökleri ve yeri yok olup gitmesinler diye (kurduğu düzende) tutan Allah'tan başkasını, iman kontrolünü elinde tutamaz hale getirmiştir. Bundan dolayıdır ki insanlar en düşüğü kalpte zerre miktar oluncaya kadar imanda farklılık göstermektedirler.

Bu sebeplerin hepsi basiretin ve sabrın azlığından kaynaklanmaktadır. Bunun içindir ki Allah *subhanehu ve teâlâ* sabır ve yakîn ehlini övmüş ve onları dinde önderler kılmıştır:

"Sabredip ayetlerimize kesin olarak inandıkları zaman, içlerinden emrimizle doğru yola ileten önderler çıkardık." [5, 6]

Ahiret Gününe Yakîni İmanın Umulan Faydaları;

Bu büyük güne kesin inanmayla alakalı gerekli olan bu girişten sonra bu faydaları saymaya başlayabiliriz, başarı yalnız Allah'tandır;

1. Amelleri yalnız Allah için yapıp ihlaslı olmak ve Rasûlullah'a *sallallahu aleyhi ve sellem* **tabi olmak;**

O büyük korkunç günde Allah'a *subhanehu ve teâlâ* kavuşacağına kesin iman eden kişi, amellerine düşkün olur ve amellerini boşa çıkaracak büyük olsun küçük olsun bütün şirklerden uzak durur. Zira büyük şirk bütün amelleri boşa çıkarır ve bu ameller etrafa dağılan zerreciklere dönüşüverir. Küçük şirk ise, az bir riya, kendini beğenme, yapılan iyiliği başa kakma ve dünyalık makam, mevki ve saygınlık isteği gibi içinde bu kendi nevilerinden biri bulunan amelleri boşa çıkarır. Kul Rabbine kavuşacağına ne kadar çok yakînen inanırsa, amellere en çok ihtiyaç duyduğu kıyamet gününün o dehşetli sahnesinde amellerinin boşa çıkmaması için o kadar çok istekli olacaktır. Bundan dolayıdır ki kişi, Allah'ın kendisini faydalandırmasını umarak, amellerini ihlasla yapıp onları korumak için nefsiyle mücadele eder. Aynı şekilde Allah'a dönecek olmaya yakîni iman, kulun bütün amellerinde Rasûlullah'a *sallallahu aleyhi ve sellem* -bid'at çıkarmadan ve değişiklik yapmadan- tâbi olmasını sağlar. Zira Allah *subhanehu ve teâlâ* yalnızca ihlasla yapılan ve şeriate uygun olan amelleri kabul eder. Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurur:

"De ki: 'Ben de ancak sizin gibi bir insanım. (Ne var ki) bana, 'Sizin ilahınız ancak bir tek ilahtır' diye vahyolunuyor. Kim Rabbine kavuşmayı umuyorsa salih amel yapsın ve Rabbine ibadette kimseyi ortak koşmasın.' " [7]

Dünyayı hakikati üzere tanıyıp da, kalbi ahiret endişesiyle dolu olan kişi, dünya için üzüntüden helak olmaz, dünyalık bir şeyi elde etmek için nefes nefese kalmaz, kalbi kin ve haset beslemez

2. Dünyaya karşı uyanık olup ondan sakınmak, zorluklarına karşı sabırlı olmak, zühd sahibi olmak ve kalbin mutmain ve selamet içinde olması;

Kul ahireti hatırlamayı çoğaltıp daima aklında hazır edince, dünya zevklerinden uzaklaşmakla beraber dünyadan ve onun fitnesinden sakınmak onun kalbine yerleşecektir. Bunlar kalbine yerleşince de dünyanın ihtişam ve güzelliğini dikkate alıp onunla ilgilenmez, dünyalık bir şeyi elinden kaçırdığı için üzülmez, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* bazı kullarına -kendilerini imtihan için- verdiği nimetlere göz dikmez. Kişi bu faydalar ile nimetlendiğinde buna bağlı olarak çok önemli ve güzel olan şu faydalarda ortaya çıkar: kanaat ve kalbin hırstan, hasetten, kin ve nefretten selameti. Çünkü ahireti ve onun ürpertici haberlerini düşünerek yaşayan kişinin aklını, dar ve sınırları olan dünya meşgul edip endişelendirmez. Bunun yanı sıra şunu da gözetmemiz gerekir ki Müslümanın ahiret gününe iman etmesi ve dünyada züht hayatı sürdürmesi, dünyadan el etek çekip rızkını aramaması anlamına gelmez, Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurur:

"Allah'ın sana verdiğinden (O'nun yolunda harcayarak) ahiret yurdunu iste; ama dünyadan da nasibini unutma." [8]

---

5. 32/Secde, 24
6. El-Cevabu'l Kâfi, s.54.
7. 18/Kehf, 110
8. 28/Kasas, 77

Kişinin bu bilinçte olması, kendisine ruhî bir rahatlık, kalp saadeti ve zorluk ve musibetlere karşı sabır ve tahammül gücü sağlar. Bunun sebebi ise, kişinin Allah *subhanehu ve teâlâ* katında olan mükâfat ve sevaba karşı umudu, zorlukların elbet bir gün son bulacağını bilmesi ve her zorluktan sonra bir kolaylığı gözetleyip Allah'a kavuşma günündeki sonsuz sevap ve ecri ummasıdır. Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurur:

"Eğer siz acı duyuyorsanız, kuşkusuz onlar da sizin acı duyduğunuz gibi acı duyuyorlar. Üstelik siz Allah'tan onların ümit edemeyecekleri şeyleri umuyorsunuz." [9]

Kalp bu düşüncelerden birini kaybedince kendisine tedirginlik, endişe ve tasalanma hâkim olur. Bunun neticesi olarak da üzüntü, sıkıntı, bunalım ve huzursuzluk baş gösterir. Dünyayı hakikati üzere tanıyıp da, kalbi ahiret endişesiyle dolu olan kişi, dünya için üzüntüden helak olmaz, dünyalık bir şeyi elde etmek için nefes nefese kalmaz, kalbi kin ve haset beslemez, dünyalık bir şeyde yarışmaz, sabrı tükenmez, zorluk ve musibetlere karşı sabırsızlık gösterip tahammülsüzlük etmez ve bu fani dünyada bir şeyden mahrum olursa bu konu hakkında Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* bir muradının ve önemli bir hikmetinin olduğunu bilir ve kıyamet günü mükâfat bekler. Allah şöyle buyurur:

"Şayet insanların küfürde birleşmiş bir tek ümmet olması (tehlikesi) bulunmasaydı, Rahman'ı inkâr edenlerin evlerinin tavanlarını ve çıkacakları merdivenleri gümüşten yapardık. Evlerine (gümüşten) kapılar ve üzerine yaslanacakları koltuklar ve altın süslemeler yapardık. Bütün bunlar, sadece dünya hayatının geçimliğidir. Rabbinin katında ahiret ise, O'na karşı gelmekten sakınanlarındır." [10]

3. Allah'a yaklaştıran salih amellerle azık edinme, günahlardan sakınma ve yerine, tevbe ve istiğfarda acele etme;

Allame İbni Kayyım *rahimehullah* şöyle der:

Herhangi bir şeyi umup arzulayan kişinin o umduğu şeye şu üç şeyle sımsıkı sarılması gerekmektedir:

1. Arzuladığı şeyi sevmeli.

“Eğer siz acı duyuyorsanız, kuşkusuz onlar da sizin acı duyduğunuz gibi acı duyuyorlar. Üstelik siz Allah’tan onların ümit edemeyecekleri şeyleri umuyorsunuz.”

2. Arzuladığı şeyin elinden kaçmasından korkmalı.

3. Arzuladığı şeyi elde edebilmek için mümkün olduğu kadar çaba sarf etmeli.

Bu üç şeyden biri olmaksızın bir şeyi ummak ve arzulamak temenni (imkânsızı talep etme) kısmındandır. Bir şeyi arzulamak ile o şeyi ummak arasında çok fark vardır. Zira bir şeyi uman kişi o şeyi kaybetmekten korkar, yolda yürüyen kişi korktuğu zaman yürümesini hızlandırır.

Tirmizi'de rivayet edilen bir hadiste, Ebu Hureyre *radıyallahu anh* Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle söylediğini aktarır:

"Kim Allah'ın azabından korkup sakınırsa cenneti elde etmek için hemen yola koyulur. Kim de yola koyulursa arzusuna kavuşur. Ama dikkat edin! Allah'ın ticaret için ortaya koyduğu malı çok pahalıdır. Dikkat edin! Allah'ın ticaret eşyası ise cennettir." [11]

Allah *subhanehu ve teâlâ* ümit beslemeyi salih amel sahipleri için kıldığı gibi korkuyu da salih amel sahipleri için kılmıştır. Bundan anlaşılmaktadır ki sahibine fayda sağlayacak korku ve ümit besleme, amelle beraber olan korku ve ümit beslemedir. Allah şöyle buyurur:

"Rablerinin azametinden korkup titreyenler, Rabblerinin ayetlerine inananlar, Rabblerine dönecekleri için verdiklerini kalpleri ürpererek verenler, İşte bunlar hayır işlerine koşuşurlar ve o uğurda öne geçerler." [12]

Tirmizi'de rivayet edilen bir hadiste, Aişe *radıyallahu anha* şöyle der:

9. 4/Nisa, 104
10. 43/Zuhruf, 33-35
11. Tirmizi, Kıyametin vasıfları kitabı, 18. Bab, Hadis no: 2450.
12. 23/Mü'minun, 57–61

"Rasûlullah'a bu ayeti sordum ve dedim ki: 'Onlar içki içen, zina yapan ve hırsızlık yapan kimseler midir?' o da dedi ki: 'Hayır ey Sıddık'ın kızı, bilakis onlar oruç tutan, namaz kılan, sadaka veren amellerinin kabul edilmemesinden korkan kişilerdir; işte onlar hayırlarda yarışırlar.' " [13]

Allah *subhanehu ve teâlâ* iyi kimseleri korkuyla beraber iyilik yapmakla vasıflandırıp, kötüleri de kendi azabından emin olarak kötülük yapmakla vasıflandırarak[14] şöyle buyurmuştur:

"İman edenler, hicret edenler, Allah yolunda cihad edenler; şüphesiz bunlar Allah'ın rahmetini umarlar. Allah, çok bağışlayandır, çok merhamet edendir." [15]

Allame İbni Kayyım *rahimehullah* şöyle der: *'Allah'ın onların ümitlerini, sayılan itaatleri yapmalarına bağladığını iyi düşün. Gururlu ve yanılmış kişiler şöyle derler: Allah'ın rahmetini yalnızca, Allah'ın haklarını çiğneyip aşırıya gidenler, emirlerini öğrenip onları uygulamayıp isyan edenler ve onun haramlarına karşı cüretkâr davrananlar umabilir.'* [16]

1. Allah'a davet ve Allah yolunda cihad:

Ahiret gününe kesin inanma sonucunda elde edilecek bu fayda, her ne kadar salih amellerden olması ve Allah'a *subhanehu ve teâlâ* yaklaştıracak en faziletli amellerden olması yönüyle bir önceki faydanın altına girse de sayacağımız birkaç sebepten dolayı müstakil bir başlık altında değerlendirdik;

a. Cihadın ve Allah'a davetin fazileti ve her ikisinin de insanları Rabblerinin izniyle karanlıklardan aydınlığa çıkarmadaki etkileri. Bundan dolayı cihad ve Allah'a davet Allah'a en sevimli amellerden olmuştur. Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurur:

"Allah'a çağıran, salih amel işleyen ve 'Kuşkusuz ben Müslümanlardanım' diyenden daha güzel sözlü kimdir?" [17]

b. Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* cihadı İslam'ın zirvesi olarak nitelemesi. Cihad aynı zamanda dünya hayatından el etek çekmeyi ve ihlâslı olmayı sağlar. Elbette ki cihadın bu sayılan faydaları kavimcilik, mal veya liderlik için cihad edenler için değil bilakis Allah *subhanehu ve teâlâ* yolunda, dinin tamamının Allah'ın olması ve Allah'ın dininin yücelmesi için cihad edenler için geçerlidir. İhlâsın mertebelerinin en yücesi canı ve malı Allah'a teslim etmektir, nitekim Allah şöyle buyurur:

"Şüphesiz Allah, müminlerden canlarını ve mallarını, kendilerine vereceği cennet karşılığında satın almıştır. Artık, onlar Allah yolunda savaşırlar, öldürürler ve ölürler. Allah, bunu Tevrat'ta, İncil'de ve Kur'an'da kesin olarak vaadetmiştir. Kimdir sözünü Allah'tan daha iyi yerine getiren? O hâlde, yapmış olduğunuz bu alışverişten dolayı sevinin. İşte asıl bu büyük başarıdır." [18]

Keşke bizler bu büyük günden gafil olmasak da birbirimize zulmetmesek, birbirimizin etlerini yemesek ve ilimli ve adaletli olarak konuşsak.

c. Allah yolunda cihattan, bozgunluğa karşı savaştan ve insanları âlemlerin Rabbine boyun eğdirmekten bahsetmek, ahiret günü için çalışıp onun için hazırlanma yolunun insanlardan uzaklaşmakla, dünyayı kendisini sevenlere terk etmekle ve kişinin kendi nefsi ve onun kusurlarıyla uğraşmasıyla olacağını söyleyenlere en büyük bir reddiyedir.

Evet, ahiret için hazırlanmanın bu şekilde olacağı bazı tasavvufçuların ve dünya ve ahiretin hakikatini yanlış anlayanların görüşüdür.

Peki ahiret gününe imanın bize ne tür faydaları vardır?

1. Zulmün her çeşidinden sakınma

Yaşadığımız şu asırda Müslümanlar arasında zulüm, kin ve düşmanlığın artması, kişinin başkasının canına, malına ve namusuna zulmetmesini engelleyecek şeyleri şunlarla sınırlı kılmıştır; Allah'a *subhanehu ve teâlâ* bir gün geri döneceğine kesin

13. *Tirmizi, Tefsir kitabı, Mü'minun Suresinin tefsiri, hadis no: 3175. Müsned, İmam Ahmed, 6/159.*
14. *El-Cevabu'l Kâfi, s.57–58.*
15. *2/Bakara, 218*
16. *El-Cevabu'l Kâfi, s.56.*
17. *41/Fussilet, 33*
18. *9/Tevbe, 111*

iman etmek, hak sahibine hakkını vermek ve mazlumu zalimin zulmünden kurtarmak. Kul kıyamet gününde ki o korkunç ve kritik durumunu ve Allah katında hiçbir şeyin zayi olmayıp her şeyin hesabının verileceğini hatırlayınca, -ki Allah şöyle buyurmaktadır: *"Kıyamet günü için adalet terazileri kuracağız. Öyle ki hiçbir kimseye zerre kadar zulmedilmeyecek. (Yapılan iş) bir hardal tanesi ağırlığınca da olsa, onu getirip ortaya koyacağız. Hesap görücü olarak biz yeteriz."* [19] *"Zulüm yüklenen, mutlaka hüsrana uğramıştır."* [20]- kul bu sahneleri hatırlayınca ve bu ayetlerle öğüt alıp bunların vuku bulacağına kesin inanınca hiç şüphe yok ki bunlar, insanların haklarını önemsememekten ve başkalarının canlarına, mallarına ve namuslarına zulmetmekten kendisini alıkoyacaktır. Kişi bilmelidir ki o gün herkes karşı taraftan hakkını tam alabilmek için hırsla ve tartışma ile hakkını arayacaktır. Özellikle de kulun, değil kendisine uzak olanların bilakis annesinin, babasının, eşinin ve çocuklarının kendisine zulmetmiş olmasını isteyeceği o korkunç günde durum böyledir. Bilinmelidir ki bu günde hakları ödemek dinar ve dirhemle değil bilakis iyilikler ve kötülüklerledir.

Keşke bizler hâkimlerin en adaletlisi olan Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* iki hasım arasında ve tüm insanlar arasında hüküm vereceği o günü daima hatırlasak. Keşke bizler bu büyük günden gafil olmasak da birbirimize zulmetmesek, birbirimizin etlerini yemesek ve ilimli ve adaletli olarak konuşsak. Zira kişiyi tüm bu sayılanlardan, yalnızca Allah'tan ve onun huzurunda hesap vermekten korkmak ve bunların vuku bulması kesin olan o günde vuku bulacağına kesin inanmaktan başka hiçbir şey engelleyemez, Allah şöyle buyurur:

"(Ey Muhammed!) Şüphesiz sen öleceksin ve şüphesiz onlar da öleceklerdir. Sonra şüphesiz siz kıyamet günü Rabbinizin huzurunda muhakeme edileceksiniz." [21]

2. İnsanlar arasında Allah'ın şeriatı ile hükmetmeye karşı güven ve istikrarın oluşması

3. Arzu isteklerin azaltılıp sınırlanması ve vaktin korunması

Hiç şüphe yok ki şeytanın kula tuzak kurmak için girdiği kapılardan en tehlikelisi, sahibini ahiretten gafil kılan arzu isteklerin çok olması, dünya hayatının süslerine aldanmak ve son nefese varıncaya kadar ömrün kıymetli saatlerini zayi etmektir. Kişiye bu arzu ve isteklere son veren eceli gelince, ömründe kaçırmış olduğu fırsatlara ve zayi ettiği vakitlerine pişmanlık duyar. Fakat Allah'a *subhanehu ve teâlâ* dönmeye kesin inanmak, dünya hayatının kısalığını, ahiret hayatının ebediliğini ve sonsuzluğunu daima hatırlamak, uzun emeller ile kısa vakitleri zayi etmeyi tedavi eden en faydalı ilaç olacaktır.

İbni Kudame *rahimehullah* şöyle der: *'Bilinmelidir ki uzun emeller beslemenin iki sebebi vardır:*

1. Dünya sevgisi

2. Cehalettir

1. Sebep olan dünya sevgisine gelince; insan dünyaya, onun şehvetlerine, lezzetlerine ve onunla bağlantılı şeylere alışınca kalbine bunlardan ayrılmak ağır ve zor gelir. Dolayısıyla da bunlardan ayrılmasına sebep olan ölümü tefekkür etmesi imkansızlaşır, zira bir şeyden hoşlanmayan kişi onu kendisinden uzaklaştırır ve savar.

2. Sebep olan cehalete gelince; insan gençliğine güvenir ve genç iken kendisine ölümün gelmesini uzak görür hatta ihtimal bile vermez. Miskin bir kişi şehrinin yaşlıları sayıldığı zaman onların on kişiden daha az olduklarını düşünmez mi? Onların bu kadar az olmasının sebebi ölme oranının gençlerde daha çok oluşudur. Zira bir yaşlı ölünceye kadar bin tane genç ölmektedir. İnsan bazen sağlıklı oluşuna aldanmakta ve -uzak görse bile- ölümün kendisine aniden geleceğinin farkına varmamaktadır.' [22]

---

19. 21/Enbiya, 47
20. 20/Taha, 111
21. 39/Zümer, 30-31
22. Muhtasaru Minhacu'l Kasidin, s.367-368.

4. Sıhhatli düşünme, terazilerin düzene girmesi ve şahsiyet ve kişiliğin yücelmesi

Allah'a ve ahiret gününe iman eden ve hesap ve ceza gününe yakinen inanıp ondan gafil olmayan kişi ile ahiret gününe iman etmeyen veya iman edip oyun ve eğlencelere dalarak ondan gafil olan kişi ne dünyada ne de ahirette asla eşit olmaz.

Ahirette eşit olmayacaklarını Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* şu sözü açıklamaktadır:

"Cehennemliklerle cennetlikler bir olmaz. Cennetlikler kurtuluşa erenlerin ta kendileridir." [23]

Dünyada eşit olmamaları ise; dünyaya gönderilmesinin büyük bir gayesinin olduğunu ve diriliş, hesap ve ceza günü Allah'ın huzuruna çıkacağını bilen kişi ile ahiretten gafil olup bu dünyanın yalnızca dış görünüşünü bilen kişi asla karşılaştırılamaz.

Bu iki kişi ne tefekkürde, ne kendisinde olayların tartıldığı terazide ne de hükümde asla karşılaşamaz eşit olamazlar. Dolayısıyla birinci kişinin menhecinin ve terazisinin yüce olmasından dolayı himmeti ve kişiliği ne kadar yükselirse, ikinci kişinin terazisinin bozukluğundan ve tasavvurunun alçaklığından dolayı kişiliği o kadar alçalır ve rezil olur. Allah *subhanehu ve teâlâ* dünya ehlini niteleyerek şöyle demiştir:

"Onlar dünya hayatının ancak dış yönünü bilirler. Ahiret konusunda ise tamamen gaflettedirler." [24]

5. Allah'ın rızası ve cennet ile başarı elde etme, Allah'ın gazabından ve ateşten kurtulma

Ahiret gününe yakînen inanmanın bu faydası, en önemli fayda, en önemli gayedir ve faydaların da sonuncusudur. Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurur:

"Her canlı ölümü tadacaktır. Ancak kıyamet günü yaptıklarınızın karşılığı size tastamam verilecektir. Kim cehennemden uzaklaştırılıp cennete sokulursa, gerçekten kurtuluşa ermiştir. Dünya hayatı, aldatıcı metadan başka bir şey değildir." [25]

Şeyh Sadi *rahimehullah* Allah'ın *subhanehu ve teâlâ*:

"Kim cehennemden uzaklaştırılıp cennete sokulursa, gerçekten kurtuluşa ermiştir." sözünü tefsir ederek şöyle demiştir: *'Yani elem verici azaptan kurtulmak suretiyle, içerisinde hiçbir gözün görmediği, hiçbir kulağın duymadığı ve hiçbir insanın aklına gelmeyecek şeyler bulunan Naim cennetlerine ulaşıp büyük kurtuluşu elde etmiştir. Ayetin mefhumu muhalifi şöyledir; kim ateşten uzaklaşmaz ve cennete giremezse o kurtuluşa erememiş bilakis ebedi olarak şakî olmuş ve ebedi olan azaba müptela olmuştur. Bu ayette berzah âleminde nimetin ve azabın olduğuna ve dünyada iken herhangi bir amel yapan kişiye yapmış olduğu amellerin bir örneğinin berzah âleminde sunulup bazılarının karşılığını göreceğine ince ve latif bir işaret vardır.'* [26]

Yerleri ve gökleri yaratan, cömert olan, hamd yalnızca kendisine özgü olan ve Celal ve İkram sahibi Rabbimiz, senden cenneti ve cennete yaklaştıran söz ve amelleri nasip etmeni, ateşten ve ateşe yaklaştıran amellerden uzaklaştırmanı ve dünyayı bizim en çok tasalandığımız şey ve ilmimizin nihai noktası kılmamanı istiyoruz. Ey Kayyum ve merhamet edenlerin en merhametlisi olan Rabbimiz.

Beyan Dergisi

23. 59/Haşr, 20
24. 30/Rum, 7
25. Ali İmran 185.
26. Tefsiru's sadi 1/467–468.

mahi@tevhiddergisi.com

MAHİ

Radyo Programı

Allah evlilik müessesini üç esas için tesis etmiştir. Eşlerin birbirlerinde sükun bulması, birbirlerine sevgi duymaları, yaşlansalar da birbirlerine rahmet ile muamele etmeleridir bu üç esas.

Zaman yine su gibi akıp geçmişti. Eve gitmek istemiyordu. Hele akşam yaşananlardan sonra Remzi Bey'in suratını dahi görmek istemiyordu. Herkes dağılınca Fatime Hanım da eve doğru yol aldı. Yavaş yavaş yürüyor, oyalanıyordu. Tuhafiyeye uğramaya karar verdi. Ancak sokağa girince kepenklerin kapalı olduğunu gördü. Eve gidecekti, başka çare yoktu.

Anahtarı ile sessizce içeri girdi.Çocuklar ve Remzi Bey gelmişti bile. Kapının açıldığını hisseden çocuklar dün geceden kalma korkuyla hemen odalarına çekildiler. Fatime Hanım selam dahi vermeden odasına girdi. Üst başını değiştirip mutfağa geçti. Kimse bir şey yememişti anlaşılan. Bir iki lokma atıştırıp yatak odasına döndü. Salondan geçerken Remzi Bey'le göz göze gelmemek için çok çabaladı. Yatağın üzerine uzandı. Hızla yerinden doğrulup, bazanın altına koyduğu mini radyoyu çıkardı. Frekenslar arasında dolaşıyordu. Dün akşam duyduğu huzur veren, dingin sesi arıyordu. Gerçi her programın saati vardı. Radyonun frekansını bulsam o da iyidir diye düşündü. Ne garip, söylenenleri abartı bulmuştu oysa. Ama yine aynı programı dinlemek için uğraş veriyordu.

Radyonun cıngılını duyunca cızırtının gitmesi için uğraştı biraz. Reklamlar bitti. Program akışını verdi sunucu. Haber saati, kıssadan hisseler, hanelere rahmet, gece bülteni, serbest yayın akışı. Olsa olsa hanelere rahmettir beklediğim program diye düşündü.

Programa bir saat varmış... Hanelere Rahmet... Adı bile güzel... Bizim hanemizde rahmetten gıdım yok... Dünkü programı düşündü. Sunucu hep kadına vurgu yapmıştı, yeri evidir demişti. Kendi ise evden kaçmak için, kendini dışarıya atmak için can atıyordu. Yıllarca huzursuzluğun yegane müsebbibi olarak kendi dışında herkesi görmüştü. Hatta küçücük çocuğunu bile suçlamıştı zaman zaman. Asıl suçlu kendisi miydi yoksa? Evi çekilmez kılan o muydu? Yok canım, saçımı süpürge ettim ben onlar için diye sıyrılmak istedi bu düşünceden. Olmadı. Bir iç ses, çalı süpürgesi kadar bile değildi senin onlara hizmetin diyordu. Sen istediğin zaman aile fertlerinin yanında oldun. Onların sana ihtiyacı olduğunda ise yüz çevirdin, minnet ettin... Susturmak istedi bu sesi... Ben iyi bir anneyim. Eşim ilgisiz bir koca, çocuklarım ömür törpüsü, şımarık, söz dinlemeyen veletler deyiverdi seslice. İrkildi. Ne oluyor bana? Allah'ım aklıma mukayet ol. Sinirden ne yaptığımı bilmiyorum.

Program başlamak üzereydi. Evet o ses..Dünün kısa bir özetini geçtikten sonra bugünün konusunu söylüyordu sunucu bayan. Rahmet

yuvalarının baş mimarı kadınları konuşacağız yine demişti. Rahmet yuvalarının baş mimarı... Yuvayı imar eden, şenlendiren, geren ya da yaşanılmaz kılan demek kadınlardı.

Devam ediyordu sunucu bayan:

Allah evlilik müessesini üç esas için tesis etmiştir. Eşlerin birbirlerinde sükun bulması, birbirlerine sevgi duymaları, yaşlansalar da birbirlerine rahmet ile muamele etmeleridir bu üç esas.

Sıralamada sükunun önce gelmesi biyolojik bir gerçeğin ifadesidir.Ve bunun için kadının kadınlığını bilmesi, kendine özen göstermesi gerekir.

Kadın, giyimi kuşamı ile, takısı tokası ile kendini hissettirmelidir. Çünkü kadında asıl olan alımlı, bakımlı olmasıdır. Bu onun fıtratında vardır. Yaradılışına çekicilik, etkileyicilik derc edilmiştir. Kadın bunu ona helal kılınan ziynetlerle, elbiselerle tamamlar.

Buna örnek sahabe hanımlarını verebiliriz. Onlar kadın oluşlarının farkındaydı. Süslenmek için birbirlerinden ödünç elbise alır, makyaj yapar, kokulanırlardı.

Hatta muayyen günlerinin sonunda Peygamber tavsiyesi ile, yıkandıkları sulara kokular boşaltırlardı. Bu âdet şu an hâla daha Arap toplumunda yaygındır.

Kadının dışı nasıl güzellikle bezendiyse, sesi de buyuruculuktan uzak, kadife gibi yumuşak olmalı, şefkat barındırmalı, sevecenlikle bezenmelidir. Konuşurken, fıtratının inceliğini, zarifliğini eşine, çocuklarına hisettirmelidir. Bağırıp çağırmamalı, kaba davranışlardan sakınmalıdır. Çünkü bunlar kadının yapısına aykırıdır. Nasıl ki kadınsı konuşma erkekte iticidir, çirkindir; kadında da erkeksi, emri vaki, kaba-saba, argo konuşmalar çirkindir. Herkes fıtratına uygun hareket etmelidir.

Fatime Hanım pür dikkat dinliyordu. Vay beee... Sahabe hanımlarına bak sen, demekten kendini alamadı. Hafif bir tebessüm dudaklarına yayıldı. Ben giyim kuşamıma özen gösteriyorum ki dedi kendi kendine. İç ses tekrar harekete geçti: iyi de ne zaman özen gösteriyorsun? Dışarı çıkarken. Evde seni kim güzel kıyafetlerle görmüş ki?

Düşündü. Evet dışarı giderken dikkat ediyorum hakikatende. Evde... Evde galiba çok paspalım. Bir an sabah kalkışlarını, ev içinde pijamalarıyla akşama kadar dolandığı anları düşündü. Derneğe başladı başlayalı da eve gelir gelmez üst başını çıkarıyor yine eski haline dönüyordu. Aman sanki Remzi Efendi çok mu önem veriyor kendine diyerek kendini rahatlatmaya çalışıyordu.

Kadının eşi için hazırlanması ona verdiği değeri gösterir. Oysa günümüzde Müslüman kadınlar ev içinde pespaye, dışarda şıkır şıkırlar. Ölçüler ters yüz olmuş diye ekledi bayan.

Değerle ne alakası var ya diyecek oldu sustu. Evliliğinin ilk günlerinde buna ne kadar önem verdiğini ve eşinin beğenisini kazandığı, iltifatlar aldığını hatırladı. O anların hayali bile hoşuna gitmişti. Ancak hemen sıyrıldı o ruh halinden.

Sese gelince o hep bağırıyordu. Ama napim bağırtıyorlar beni diyerek hemen bir çıkış yolu buldu. Ne yani şimdi tek suçlu ben miyim? demesiyle sunucu bayanın da bunu dillendirmesi bir oldu:

İlişkinizin bozulmasında, sükuna eremeyip, agresif hallerin evde gerginlik oluşturmasında, tek suçlu kadın mı diyebilirsiniz. İtiraz da edebilirisiniz ama malesef...

Aaaaaaa elektrik kesildi. Tam da yerinde diye hayıflandı. Hemen telefonuna kulaklığı takıp devamını dinlemek istiyordu. Karanlıkta el yordamıyla telefonu bulsa da kulaklığı bir türlü bulamadı. Hay Allah... Epey bir aradı. Çocuklara söylenmeye başladı. Kesin onlar almıştır diyordu. Aramaktan vazgeçti. Elektrikler geldi geldi ama program çoktan bitmişti. Son cümledeki malesef kelimesi, suçun çoğunun kadında olduğunun işaretiydi.

Suriye Dersleri: **Yeni Haçlı Seferi ve Haysiyet Cihadı**

Fransız tarihçilerinden Rudolf of Caen de, onların bu iğrenç fiillerinden bahsederek şöyle diyordu: 'Askerlerimiz Maarra'da dinsizlerin (Müslümanların) yetişkinlerini, yemek kazanlarında kaynar suyla haşladılar; çocukları şişlere geçirerek öldürdüler ve sonra da ızgarada pişirip yediler.'

'Kudüs varsın ağlasın bu makus talihine

Varsın ağlasın şanlı Selahaddin'in yurdu

Nasıl da yaşıyoruz bunca zillet altında

Bir sürü dilsiz şeytan bir sürü ıvır zıvır kıyamet kopacaksa kopmalı beynimizde' [1]

Fransız Akademisi üyelerinden Funck Brentano'nun ifadesine göre; vahşi hayvan sürülerinden farksız olan Haçlı güruhu 1096 yılında Anadolu topraklarına saldırdıklarında, İznik civarında yakaladıkları Müslüman çocukları parçalamışlar, etlerini şişlere geçirip ateşte kızartmışlar ve henüz pişmeden çiğ çiğ yutmuşlardı. Antakya'ya ulaştıklarında ise, başlarındaki papaz Pierre I'Ermit'in ısrarıyla, yerlerde yatan Müslümanların cesedlerini birer birer toplamışlar, etlerini kemiklerinden ayırmışlar; sonra da tuzlamış, pişirmiş ve karınlarını bununla doyurmuşlardı. Brentano, eserinde devamla Fransızlar'ın milli destan(!) olarak kabul ettikleri 'Chanson d'Antioche'den şu tüyler ürpertici satırları nakleder: *'Antakya önlerinde açlıktan şikâyet eden Haçlılara, Hristiyan din adamı Pierre I'Ermit şu tavsiyede bulunur: 'Açlığınızın sebebi korkaklığınızdır. Türk cesedlerini toplayın! Tuzlayarak pişirilirse daha lezzetli olur!..' Bunun üzerine Haçlılar onun dediğini yaptılar.'* [2]

Hristiyan tarihçilerinden Ch. Mills ise, Fransa Kralı I. Philippe'nin torunu olan Bohémond'un

1. *Sabah Kara - Doğu Ağıtları*

2. *Funck Brentano, 'Les Croisades', s. 24, Paris 1934.*

mide bulandırıcı bir gaddarlığından söz ederek: *'Antakya'da Bohémond, birkaç Türk esirini boğazlattı; herkesin gözü önünde kızarttı. Sonra seyredenlere seslenerek, iştahını tatmin etmek için geldiğini söyledi.'* diyordu. [3]

Haçlı güruhunun elebaşıları 1099 miladi yılında Papa'ya gönderdikleri mektupta, Halep-Maarra'da hüküm süren kıtlıkta, karınlarını öldürdükleri Müslümanların etlerini yiyerek doyurduklarını açık açık söylemekten çekinmiyorlardı. Nitekim Fransız tarihçilerinden Rudolf of Caen de, onların bu iğrenç fiillerinden bahsederek şöyle diyordu: *'Askerlerimiz Maarra'da dinsizlerin (Müslümanların) yetişkinlerini, yemek kazanlarında kaynar suyla haşladılar; çocukları şişlere geçirerek öldürdüler ve sonra da ızgarada pişirip yediler.'* [4]

Bizans imparatoru Alexis Komnen'in kızı Anna, *'Alexis Comnen'in Hayatı'* adlı kitabında *'Barbarlar'* diye tarif ettiği Haçlıların sergiledikleri vahşetten söz ederken: *'En büyük eğlencelerinden biri rastladıkları Müslüman çocukları öldürmek, kızartmak ve yemekti'* diyor; Fuller de bu çocukların çok küçük yaşlarda olduklarına dikkati çekerek; *'Boğazlanmamaları için yalvarmasını bile bilmeyen, henüz konuşmaya başlamamış çocuklar, zayıflıkları, kahraman bir savaşçının darbeleri karşısında umumiyetle bağışlanma sebebi olan kadınlar bile boğazlandı.'* diyordu. [5]

Haçlı istilasından sonra, Müslümanların Endülüs'te büyük bir medeniyet kurmalarını hazmedemeyen İspanyol kilisesi, hakimiyetleri altında bulunan Endülüslü Müslümanlara Hristiyan olmaları veya bölgeyi terk etmeleri yönünde baskı yapmaya başlamış; kısa bir müddet sonra Engizisyon Mahkemeleri aracılığıyla, bölgedeki Müslüman halka uygulanan baskı, yapılan işkence ve şiddet son haddine varmıştı. Gustave le Bon, İspanya'daki Hristiyanların Müslümanlara yaptıkları barbarlık ve zulmün vahşet ve soykırım seviyesine ulaştığını *'Civilasition des Arabes'* adlı eserinde şöyle anlatır: *'Zafer kazanan Hristiyanların mağlup Müslümanlara karşı icra ettikleri her çeşit zulüm ve katliamların hikayelerini titremeden okumak mümkün değildir! Onları zorla vaftiz ettirdiler.*

Kutsal(!) Engizisyon Mahkemelerine teslim ederek kabil olduğu kadar diri diri yakılmalarını sağladılar. Bu işleri kestirmeden halletmek için de Tuleytule başrahibi Hristiyanlığı kabul etmeyen bütün Araplar'ın kılıçtan geçirilmelerini emretti. Dominiken tarikatı papazı daha da kestirme hareket etti. Kadın ve çocuklar dahil, ne kadar Müslüman varsa kafalarının uçurulması emrini verdi. İspanya'nın yüksek tabakasını, aydınlarını ve sanayicilerini teşkil eden üç milyon Arap ya öldürüldü, ya da yarımadadan dışarı atıldı. Sekiz asırdan beri Avrupa'nın üzerine ışık saçan parlak medeniyetleri ebediyen söndü. Bu korkunç katliamlar yanında, 'Saint Barteleni Gecesi' (Protestanların Katolikler tarafından katledilme gecesi) basit bir arbede gibi kalır. Şunu da itiraf etmek gerekir ki, en vahşi istilacılar arasında bile, bu derece korkunç katliamlarda bulunan tek bir kimse gösterilemez!' [6]

Ünlü Fransız filozof Roger Garaudy, bu Haçlı geleneğinin modern durumu için ise şöyle der: *'Batı, katliam yapma istidadına sahiptir. Size neleri hatırlatayım ki? Amerikan Kızılderililerinin imha edilmesini mi? Esir ticaretini mi? Hiroşima'yı mı? Auschwitz'i mi? Hristiyan Batı uygarlığı budur!.. Biliyor musunuz ki; dünyadaki zenginliklerin yüzde 80'i, nüfusun yüzde 20'si tarafından kontrol edilmekte ve tüketilmektedir? Yılda 40 milyon kişi ölmektedir ki, bu da gün başına bir Hiroşima demektir. Önce ateşi alevlendiriyorlar, sonra da itfaiyecilik oyunu oynuyorlar! Hâlâ Haçlı seferleri devrini yaşamaktayız...'*

Yıl 2014 ve şimdi son Haçlı saldırı altındaki Suriye'deyiz. Geçtiğimiz hafta, Suriye'de dördüncü yılına giren katliam ve zulümlerin belgeleri yayınlandı. Bin yıl önceki Haçlı kini meğer sönmemiş. Medyaya sansürlenerek verilen fotoğraflardaki vahşet ise hâla devam ediyor ve dünya tüm bu olanları seyrediyor.

Yıl 2014 ve şimdi son Haçlı saldırı altındaki Suriye'deyiz. Geçtiğimiz hafta, Suriye'de dördüncü yılına giren katliam ve zulümlerin belgeleri yayınlandı. Bin yıl önceki Haçlı kini meğer sönmemiş. Medyaya sansürlenerek verilen fotoğraflardaki vahşet ise hala devam ediyor ve dünya tüm bu olanları seyrediyor.

3. *Ch. Mills, 'Histoire des Croisades - Haçlı Seferleri Tarihi', s. 66, 183.*
4. *Amin Maalouf, 'The Crusades Through Arab Eyes'; London, Al Saqi Books, s. 38, bs. 1984*
5. *Thomas Fuller, Holywar, 'Kutsal Savaş veya Haçlı Seferleri Tarihi', c. 1, Bölüm 24.*
6. *Gustave le Bon, 'Civilasition des Arabes', s. 129, 160.*

Osmanlı çekildikten sonra Suriye'yi işgal eden İngiliz ve Fransız orduları, benzer bir vahşeti 1920-21 yıllarında işgale direnen Suriye kentlerini bombalayarak işlemişlerdi. Anadolu İstiklal Savaşı'na paralel olarak Suriye'de de halk, Suriye Kuvayi Milliyesi adı altında örgütlenip direnişe geçmiş, işgalciler ise Şam, Hama, Humus gibi büyük şehirleri uçaklarla bombalayarak yerle bir etmişlerdi. Kayıtlar bu dönemde işkencehanelerde ve esir kamplarında onbinlerce sivilin vahşice katledildiğini yazıyor.

Mafyoz düzenin yıkılışı

Bugün ise Suriye devrimi, neredeyse bin yıl önceki Haçlıların ve yüz yıl önceki Batılı işgalci görünümlü Haçlıların temsilcisi olan Arap milliyetçisi Baas faşizminin katliam ve zulümlerine isyan olarak başlamıştı. Devrim, Arap, Türkmen, Kürt Müslümanların yanında birçok Nusayri ve Dürzi aşiretle bazı Hristiyan grupların da katılımıyla kelimenin tam anlamında bir halk hareketi olarak gelişti. Batı, Rusya ve İran destekli Baas faşizmi, 60 yıllık mafyoz düzeninin yıkılışı karşısında giderek vahşileşti ve hiç bir ahlaki, insani, dini kural ve kaide tanımadan, tam bir Haçlı vahşetine imza attı. Türkiye'deki sessiz devrim ve Arap Baharı'yla İngiltere ve Fransa'nın kurduğu düzenler bir bir yıkılırken, Suriye özelinde bu büyük değişim sürecine dur denmek istenmiş ve Batılı emperyalist güçler, hem Osmanlı ruhunun dirilişine cevap vermek hem de kendi iç hesaplaşmalarını Suriye'de adeta bir vekalet savaşı olarak Müslüman halkların kanıyla görmek için bu vahşeti tetiklemişti. İngilizlerin doğudaki müttefikleri olan Rusya ve İran'ın Baas faşizminin suç ortağı olarak sahne aldığı bu insanlık dramı, politik anlamının ötesinde insanlığın ve değerlerinin büyük bir imtihanı olarak da tarihe kaydedildi. İnsanlık, vicdan, onur, adalet... Bu ve benzeri kavramların ne kadar önemli olduğu, son tahlilde bütün ayrışmaların kökeninde en kadim ölçünün bu kavramlar olduğu bir kez daha ortaya çıktı. Herkes kendine yakışan safta durarak ne kadar insan olduğunu, ne kadar haysiyetli olduğunu gösterdi. Suriye konusunda en küçük bir kafa karışıklığı yaşayanların bile, durdukları yer itibariyle insanlık imtihanında aldıkları not tartışmasız bir şekilde netleşmiş oldu. Suriye halkının şanlı ve onurlu direnişinin safında olmayanlarla, ebediyen bir yol ayrımı yaşandı. İster Müslüman olsunlar ister başka bir şey, Suriye devriminde zalimlerin safında duranlarla hiçbir zaman ve

Batı, katliam yapma istidadına sahiptir. Size neleri hatırlatayım ki? Amerikan Kızılderililerinin imha edilmesini mi? Esir ticaretini mi? Hiroşima'yı mı? Auschwitz'i mi? Hristiyan Batı uygarlığı budur!..

hiçbir konuda, konuşacak, tartışacak bir şeyimiz yok artık. Hatta şairin dediği gibi, onlarla artık düşman bile değiliz!

Peki, Suriye'deki şu vahşet, bize başka ne anlatıyor? Suriye devrimi, ümmetin diriliş sürecinde, çok ağır ve kahredici bedellere rağmen, çok hayati ve tarihsel bir uyanışı da müjdeledi. Bu uyanış, halklarımızın baskıcı düzenlere isyan ve itiraz kabiliyetini yeniden kazandığını gösteriyor. Bu o kadar önemli ki, yakın tarihten çıkartılan belki de en önemli ders olarak toplumların sivil gücünün değerini bize öğretti. Osmanlı yıkılırken sadece askeri anlamda süren direniş ve savaşlara sivil halkın ciddi bir desteği olmamıştı. Ne Ortadoğu'da ne de Balkanlarda sivil halk, kendisini savunacak hiç bir donanıma sahip değildi. Çünkü Osmanlı Devleti, son dönemi itibariyle iyice halklardan kopmuş, asker ve vergi toplama dışında toplumla hiç bir bağı kalmamıştı. Balkanlarda sayısız saldırıya maruz kalan halkı bile silahlandırmaktan aciz bir yönetme tarzıyla Osmanlı Devleti, I. Dünya Savaşı'na girerken Enver Paşa'nın özel çabasıyla yaşlanmış subayları emekli edip orduyu yenilemiş, Meşrutiyetin hürriyet ortamı sayesinde birçok vilayette örgütlediği tarikat, dergah, aşiret ve derneklerle de geç kalmış bir hamle yapmıştı. Ne var ki, Osmanlı orduları Balkanlardan, Kudüs'ten, Medine'den, Bağdat'tan, Şam'dan çekilirken, geride örgütsüz, savunmasız, silahsız, parasız halk yığınları kalmıştı. Bu acziyetin bir çok sebebi olsa da, en azından bugün için ders çıkarma babında, Kahire'ye, İstanbul'a, Kudüs'e giren İngiliz, Fransız ordularının hemen hiçbir sivil direnişle karşılaşmamış olmasının, bugünkü sivil direnişleri kavramakta önemli bir detay olarak unutulmaması gerekir.

İşte Suriye halkının 4 yıldır bütün bedellere rağmen sabır, cesaret ve imanla sürdürdüğü direnişin bu tarihsel zafiyetle birlikte düşünüldüğünde

başka bir anlamı olduğu görülüyor. Gerçekten de, Haçlıların ve işbirlikçilerinin bir türlü anlamadığı bu sivil direnç ve kararlılık, Türkiye'de demokratik seçimlerde yükselen oy oranı olarak, Mısır'da darbeye karşı örneği görülmemiş bir şekilde milyonlarca insanın ayaklanması olarak, Tunus'ta demokratik tahammül ve sivil dayanışma çabası olarak ve Suriye'de ise halk savaşı ve özgürleşme devrimi olarak sergilendi. Belki de ilk defa devletler yerine halklar sahne aldı ve bu tam da Osmanlı'yı parçalamak için Roosvelt, Churcill ve Stalin'in dört elle sarıldığı, *'milletlerin kendi kaderlerini tayin hakkı'*nın ilk defa adına layık bir şekilde kullanımını da gösterdi. Evet, Müslüman halklar, örtülü sömürge ve Haçlı kantonu hükmündeki Batıcı devletleri yıkıp, yerine kendi iradeleriyle kendi düzenlerini kurma yoluna girmiştir.

Suriye halkı, kaderini özgürlük ve onuruyla çizmek için kelimenin tam anlamıyla görkemli bir cihadla zalimlere cevap vermiştir. Bu cihad, Haçlı propaganda ağının göstermeye çalıştığı gibi, İran, İsrail, Esed ve ABD destekli Blackwater türü çetelerin cinayetleriyle lekelenmek istenmektedir. Oysa gerçekte sivil halkın öz gücüyle örgütlediği direniş, yüzbinleri bulan gönüllü ordusu ve milyonlarca Suriyelinin özverili desteğiyle sürmektedir. Batıcı medyanın gizlemeye çalıştığı bu görkemli sivil cihad, bir halkın iman ve haysiyet imtihanında nasıl bir destan yazdığını da göstermiştir. Aynı şekilde bu devrim, Batı'nın demokrasi ve insan hakları konusundaki ikiyüzlülüğünü de açık bir şekilde ispatlamıştır. Bosna, Filistin, Afganistan ve Irak'ta işledikleri suçlardan çıkardıkları tek ders, bu defa Müslüman kıyımını gayrımüslimlere değil, münafıklara yaptırmak olmuştur.

Haçlı sürülerine karşı direniş

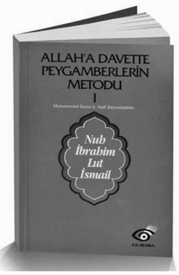
Tam da bu noktada, Suriye konusunda demagoji ve husumetle kafa karıştıran sözüm ona analizlere artık kulak tıkanmalıdır. Suriye halkının bile şikâyet etmeyip, daha bir kararlılıkla direnişe sarılmasına yol açan zulümlerden teslimiyetçi yorumlar ve hükümete düşmanlık mazeretleri bulanları, kendi korku ve nifaklarıyla baş başa bırakmak gerekiyor. Aksine, neredeyse bütün dünyaya karşı direnen ve dört yıldır yenilmeyen bu iradeden ders almaya çalışarak direnişi zafere taşıyacak daha güçlü bir moral ve fedakarlık gösterme zamanıdır. Sonuçta yanı başımızda süren bu drama, vahşete ve onurlu cihada kimin nasıl baktığı, gelecekte herkesin kendi kaderini de belirleyecektir. Şüphesiz zalimlere meyledenlerin akıbeti onlarla beraber olacaktır.

Müslüman halkların uyanışını Türkiye'de ve Suriye'de bastırmaya, cezalandırmaya çalışan güçler, ilk defa katliam ve vahşet karşısında sinmek ve geri adım atmak yerine daha kararlı bir direniş iradesi görmekte ve bu nedenle giderek daha da vahşileşmektedir. Kendi sözde değerlerini de çiğnemek pahasına, sürdürdükleri bu politika, er geç kendi evlerini de vuracaktır.

Yüreği Suriye halkıyla beraber atanlara ise, bu son Haçlı sürülerine karşı onurla direnmenin vakarı yeter. Gerisini düşünmeye bile gerek yoktur. Çünkü Allah var ve sorun yoktur.

Star Gazetesi

VEYSEL TÜRK
veyselturk@tevhiddergisi.com

Allah'a Davette Peygamberlerin Metodu

Kitap: Allah'a Davette Peygamberlerin Metodu

Yazar: Muhammed Surur b. Naif Zeynelabidin

Yayınevi: Guraba

Hamd âlemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur. Ancak O'na ibadet eder ve ancak O'ndan yardım ve mağfiret dileriz. Şehadet ederim ki, Allah'tan başka ilah yoktur. Ve yine şehadet ederim ki, Muhammed *sallallahu aleyhi ve sellem* O'nun kulu ve Rasûlü'dür.

"Ey iman edenler! Allah'a yaraşır bir şekilde O'ndan korkun. Ve ancak Müslümanlar olarak can verin." [1]

Yeni bir kitap tanıtma imkanı veren Allah'a hamd olsun.

Bu ay *'Allah'a Davette Peygamberlerin Metodu'* isimli kitabı tanıtacağız.

İbadetlerin en üstünü, salih kimselerin tek gayesi ve Peygamberlerin vasıflarından bir tanesi de şüphesiz ki davettir.

"İnsanları Allah'a davet eden, salih amel işleyen ve 'Şüphesiz ben Müslümanlardanım' diyen kimseden daha güzel sözlü kimdir?" [2]

Davetçilerin efendisi ve imamı hakkın da Allah *subhanehu ve teâlâ*:

"Andolsun ki; sizin için Rasûlullah'ta güzel bir örnek vardır. Allah'a ve ahiret gününe kavuşmayı umanlar ve Allah'ı çokça zikredenler için..." [3] buyurmuştur.

Sorumluluk gereği davetçilerin birçok görevi vardır. Davetçiler; insanların gidişatını, ahlakını, güzellikleri muhafaza ve kontrol eden bekçilerdir. Bundan dolayı yaşadıkları toplumda güzel bir örneklik teşkil etmeleri gerekmektedir. Hayatlarında ise davet ettikleri risaletin izlerini bulundurmak zorundadırlar. Bugün Peygamberlerin davet metodunu bilen, Allah'a yakınlaşmayı bilen bilinçli davetçilere her zamankinden daha çok ihtiyaç vardır. Bu nedenle Peygamberlerin davet metoduyla insanları davet edecek bireyler yetiştirmek hepimize vaciptir.

Aslında Peygamber*sallallahu aleyhi ve sellem* bizlere, insanlara daveti insanlara nasıl götüreceğimizi öğretmiştir. Ancak Rasûlullah'ın sünnetini iyi bilen eğitimcilerin yeterli olmayışı, işin ehli olan davetçilerin yetişmesini zorlaştırıyor. Birçok davetçinin de Kur'an ve Sünnet'i Selefi Salihin'in anladığı şekilde anlamamasının neticesinde, davete nefsî çıkarların karışması ya da geneli kuşatmayan davet metotlarını görmek kaçınılmaz oluyor.

Oysa ki davetçiler bu işi, davet önderleri olan Peygamberler gibi yapmadıkları müddetçe davet genele ulaşmaz.

İşte bu eser, bazı Peygamberlerin davet metodu üzerinde durmuştur.

Allah'tan bütün davetçilere Peygamberlerin davet metodu ve ahlakını nasip etmesini dilerim.

Davamızın sonu Allah'a hamd etmektir.

1. *3/Âl-i İmran, 103*
2. *41/Fussilet, 33*
3. *33/Ahzab, 21*

01.Ocak.2014

El-Kaide'ye karşı Irak-İran-ABD-Esed Ortaklığı

Suriye'de ve komşu Irak'ta Irak ve Şam İslam Devleti'nin güçlenmesi dört ülkeyi işbirliğine itti. Irak, İran, ABD ve Suriye, Irak ve Şam İslam Devleti'ne karşı birlikte savaşıyor.

İran ve ABD arasındaki yakınlaşma Irak ve Şam İslam Devleti'ne karşı savaşta da kendini göstermeye başladı. Nükleer görüşmelerle başlayan yakınlık ikinci aşamasına girmiş görünüyor. İsrail sitesi Debkafile'ın haberine göre iki ülke şimdi Irak'ta Irak ve Şam İslam Devleti'ne karşı birlikte savaşıyor.

Irak'ta Irak ve Şam İslam Devleti'ne karşı 6 yıldır ilk kez büyük bir saldırı dalgası başlatılmış durumda. Irak'la birlikte 3 ordu daha savaşa destek veriyor. Depkafile'a göre Amerika, İran Kudüs tugayları ve Suriye, Irak'ta El Kaide savaşına destek veriyor.

Abdullah Azam Tugayı Lideri Gözaltında Öldü

Lübnan'da Kasım ayında, İran Büyükelçiliği'ne düzenlenen çifte saldırıyı gerçekleştiren Abdullah Azam Tugayı grubunun lideri Macid El-Macid'in gözaltında hayatını kaybettiği açıklandı.

02.Ocak.2014

Irak ve Şam İslam Devleti Felluce, Ramadi ve Anbar'ı Kontrol Altına Aldı

Irak ve Şam İslam Devleti üyeleri Felluce'de mikrofonlarla yaptığı ananslorda, 'Bölgeyi tamamen ele geçirdikleri, bölgedeki yerel polis güçlerini, hükümete bağlı birlikler karşısında 'Aşiret devrimcileri' adı veren silahlı kişilere katılmaya çağırdığı ve İslam Devleti karşısında önceden işlenen tüm suçların affedildiği' ifade edildi.

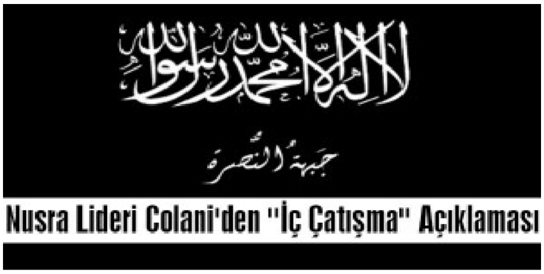
04.Ocak.2014

Irak ve Şam İslam Devleti ile 'İslami Cephe' Arasında Sert Bir Savaş Başladı

Daha önceden CIA ve rejimiyle irtibatlı olan bir çok ÖSO grubu ile çatışan Irak ve Şam İslam Devleti ile İslam Cephesi arasında çatışmalar başladı. İslam Cephesi kendi komutanlarında Ebu Reyyan ismiyle tanınan Hüseyin Süleyman'ın öldürülmesini Irak ve Şam İslam Devleti'ne saldırının gerekçesi olarak ileri sürdü.

07.Ocak.2014

Nusret Lideri Colani'den 'İç Çatışma' Açıklaması

Nusret cephesi lideri Colani yaptığı açıklamada Suriye de yaşanan çatışmaların Müslümanlar arasında olan bir fitne olduğunu iddia etti. Bu çatışmada hiçbir tarafın yanında olmayacaklarını söyleyen Colani, Irak ve Şam İslam Devletinin yanlışlarına vurgu yaptı. Kısa süre önce El-Cezire'ye verdiği röportajda Irak ve İslam Şam Devleti ile aralarında bir babanın kardeşleri arasındaki farklılık kadar bir farklılığın ancak olabileceğini söyleyen Nusret Cephesi liderinin, böyle bir ortamda Irak ve Şam İslam Devleti'nin hatalarını zikretmeye başlaması dikkat çekici bulundu.

11.Ocak.2014

Irak ve Şam İslam Devleti Sözcüsü Rest Çekti

Irak ve Şam İslam Devleti resmi sözcüsü Ebu Muhammed El Adnani, Irak ve Şam olayları hakkında *'Lider halkına yalan söylemez'* başlıklı bir konuşma yaptı. Konuşmasında Irak'taki sahva oluşumu ile Suriye'deki yeni cephenin hiçbir farkı olmadığına değinen Adnani özellikle Müslümanları, Rafiziler hususunda uyardı:

'Ebu Musab El-Zerkavi Rafiziler hakkında şöyle demişti: 'Çıkması zor bir dağ, pusuda bekleyen yılan, kurnaz ve kötülük akrebi, gözetleyen düşman ve birikmiş zehir. Her ne kadar Amerika ana düşman olsa da Rafıziler'in tehlikesi daha büyük, ümmete zararı Amerika'dan çok daha fazla ve öldürücüdür.'

Konuşmasında Irak ve Şam İslam Devleti askerlerini sebat etmeye çağıran Adnani, hiçbir geri adım sinyali vermedi.

11.Ocak.2014

Dünya'nın Beklediği Haber Geldi *'Ariel Şaron Öldü'*

8 yıldır komada olan Sabra ve Şatilla katliamlarının baş sorumlusu ve Beyrut Kasabı olarak adlandırılan Ariel Şaron öldü.

15.Ocak.2014

Batılı İstihbarat Örgütleriyle Esed Rejimi Temas İçinde

Esed rejiminin Dışişleri Bakanı Yardımcısı Faysal Mikdad, Suriye rejimine karşı olduğu bilinen bazı Batılı ülkelerin istihbarat yetkililerinin kendileriyle güvenlik işbirliği konusunda müzakereler yürüttüklerini açıkladı.

BBC'ye verdiği demeçte Mikdad, bu ülkelerin hangileri olduğunu açıklamayacağını ama pek çok yetkiliyle Şam'da görüştüklerini söyledi.

Sözleriyle Esed rejiminin devrilmesini desteklediklerini ifade etmelerine rağmen Batılı güçlerin zaten somut anlamda muhalefete mesafeli duruşları biliniyordu. Suriye Dışişleri Bakanı Yardımcısı, bu duruma işaret ederek *'Açık konuşmak gerekirse hava çok değişti. Bu ülkelerin bizimle güvenlik konusunda işbirliği talep ettiklerini göz önünde bulundurduğumuzda politikacılarla güvenlik yetkililerinin farklı dillerde konuştukları kendiliğinden ortaya çıkmaktadır.'* dedi.

15.Ocak.2014

Soçi Kış Olimpiyatları'na Saldırı Tehdidi

Kafkasya'daki direnişçilerin lideri Dokko Umarov (Ebu Osman), Müslümanları Soçi Olimpiyatları'nı önlemeye çağırdı. Umarov şöyle konuştu: *'Biliyoruz ki atalarımızın kemikleri üzerinde, Karadeniz sahili boyunca öldürülmüş ve gömülmüş binlerce Müslüman'ın kemikleri üzerinde bugün Olimpiyat oyunları sahnelemeyi planlıyorlar. Bizler mücahidler olarak, mümkün olan her türlü vesileyle bunun olmasına izin vermemeliyiz.'*

16.Ocak.2014

Riyad: Irak'a Gireriz!

Suriye ve Irak'ta yaşanan çatışmalar, Suud ile İran'ın arasını iyice açtı. Bağdat, Irak ve Şam İslam Devleti'nin arkasında Suudi Arabistan istihbaratının olduğunu savundu. Diğer taraftan İrfan ve El-Hedes News haber ajansları, Suudi Arabistan Savunma Bakanı Yardımcısı Emir Selman bin Sultan Abdulaziz'in, Enbar'daki Savunma Bakanı Yardımcısı Emir Selman bin Sultan Abdulaziz'in, Enbar'daki çatışmalara dikkat çekerek hayatın normale dönmemesi durumunda Irak topraklarına girme tehdidinde bulunduğunu aktardı. Haberde ayrıca, İranlı üst düzey yetkililerin de Riyad'ı uyararak böyle bir durumda İran ordusunun da Enbar'a gireceğini söylediği kaydedildi. El-Beyani'ye gazetesinin haberine göre ise Suudi Arabistan ve Irak orduları sınır bölgelerine karşılıklı askeri sevkiyat yapıyor.

16.Ocak.2014

Ambargodan Sonra Varil Bombası

Yermuk mülteci kampına yapılan varil bombalı saldırıda 9 kişi hayatını kaybetti. Suriye'nin başkenti Şam'da 187 gündür Esed rejiminin ablukası nedeniyle gıda ve ilaç girişine izin verilmeyen Yermuk Mülteci Kampı'nda 49 kişi de açlıktan ölmüştü.

Tartusi, Irak ve Şam İslam Devleti Hakkında Fetva Yayınladı

Ebu Basir Et-Tartusi, Suriye'de yaşanan çatışmalar hakkında bir bildiri yayınladı.

Tartusi, Irak ve Şam İslam Devleti'ni *'harici'* bir örgüt olduğunu söyleyerek *'tüm samimi direnişçileri'* Irak ve Şam İslam Devleti'ni terk etmeye çağırdı.

Irak ve Şam İslam Devleti'nin kötü niyetli olduğunu söyleyen Tartusi, Irak ve Şam İslam Devleti'nin Suriyeli direniş grupları ve Suriye halkıyla savaşmayı bırakmaması halinde bu örgütle savaşmanın tüm Suriyeli direnişçiler üzerine bir zorunluluk olduğunu vurguladı.

Tartusi, El Kaide lideri Zevahiri'ye de bir çağrıda bulunarak *'sefih ve katil'* olarak tanımladığı Irak ve Şam İslam Devleti'ni reddetmesini istedi. Tartusi daha önceden de Irak cihadının kurucusu Zerkavi hakkında da ağır ithamlarda bulunmuştu.

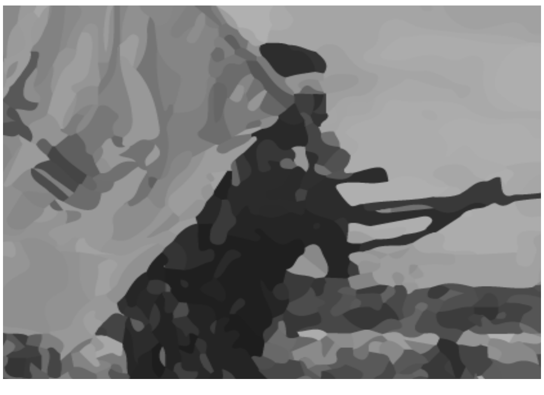
18.Ocak.2014

Hamburg'ta Protestocuların İstediği Oldu

Hamburg'da günlerdir süren eylemlerin ardından, Rote Flora'nın kültür merkezi olarak kalması sağlandı.

Almanya'nın Hamburg kentinde 21 Aralık günü *'Rote Flora'* adlı kültür merkezinin kapatılmasına tepki olarak aşırı sol gruplar tarafından düzenlenen yürüyüşte, polis ile göstericiler arasında çatışma yaşanmış, 120 polis ve 500'e yakın gösterici yaralanmıştı. Çatışmadan sonra geçen hafta da 40 kadar eylemci, Davidwache adlı karakola saldırmış ve üç polis memurunu ağır yaralamıştı. Bunun ardından Hamburg polisi suça karşı mücadele etmek ve çalışanlarını korumak amacıyla dün söz konusu ilçelerin bazı kesimlerinde *'tehlikeli bölge'* oluşturulduğu açıklamıştı.

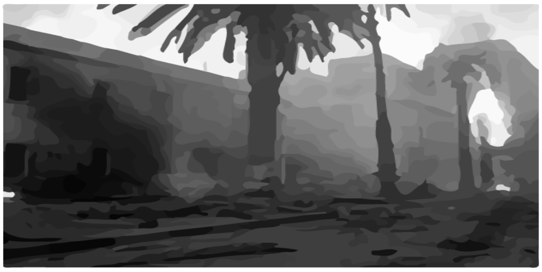

Hizbullah'a Fransız Ziyaretçi

Fransa Cumhurbaşkanı Temsilcisi Beyrut'ta Hizbullah ile görüştü.

Hizbullah, uluslararası ilişkiler sorumlusu Ammar El-Musavi ile Fransız Cumhurbaşkanı Francois Hollande'ın Ortadoğu danışmanı Emmanuel Bonne arasında bölgesel ve yerel gelişmelerin müzakere edildiğini duyurdu.

18.Ocak.2014

Afganistan'da Saldırıda BM Personeli Dahil 21 Ölü

Afganistan'ın başkenti Kabil'de bir lokanta önünde düzenlenen saldırıda en az 21 kişinin öldüğü, ölenler arasında BM personeli ve IMF temsilcisi olduğu da bildirildi.

19.Ocak.2014

Navaz Şerif: *'Bu Saldırı Savaş İlanıdır'*

Pakistan'ın, Taliban üyelerinin yoğun olarak bulunduğu Kuzey Veziristan bölgesine yakın eyaleti olan Hayber-Pakthunkva'nın Bannu kentinde bu sabah askeri konvoya bombalı saldırı düzenlendi. Saldırıda 20 asker hayatını kaybetti, 20'den fazla asker de yaralandı. Saldırıyı Pakistan Talibanı üstlendi.

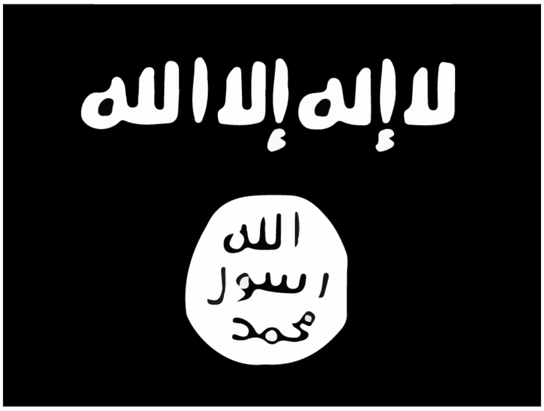
Pakistan Başbakanı Navaz Şerif, askeri konvoya yapılan saldırıyı savaş ilanı olarak niteledi.

Suriye'ye giden 7 TIR daha Adana'da durduruldu!

Adana Gaziantep Otoyolu'nun Ceyhan Gişeleri yakınında 3 TIR jandarma tarafından durdurularak içinde kaçak silahlar olduğu ihbarı üzerine aranmaya başlandı. Tırlardan ikisinde mühimmat bulundu. Daha sonra 4 TIR daha durdurularak incelemeye alındı. Daha öncede Adana'da aynı gerekçelerle TIR durdurulmuş, MİT görevlilerinin TIR'larda arama yapılmasına karşı çıkması üzerine arama yapılamamıştı.

20.Şubat.2014

Bağdadi'den Açıklama

Suriye'de yaşanan çatışmalarla alakalı Irak ve Şam İslam Devleti'nin lideri Ebu Bekir Bağdadi bir açıklama yaptı. Konuşmasında bu hadiselerin Sünnetullah'ın bir gereği olduğunu vurgulayan Bağdadi, saldırlar sırasında arkadan hançerlendiklerini ve asla çatışma taraftarı olmadıklarını söyledi. Konuşmasının sonunda ise Amerika'ya şöyle seslendi: *'Ey haçın koruyucusu!*

Bil ki Şam'da kiraladığın, senin adına savaşan işbirlikçiler Şam'da bir şey yapamayacak! Nasıl ki senin için Irak'ta faydası olmadıysa, öyle şekilde Şam'da da senin işine yaramayacak!

Yakın zamanda seninle yüz yüze de savaşacağız!

İslam Devleti'nin aslanları kendilerini o güne hazırlamıştır! '

21.Şubat.2014

Suriye sınırında 2 Rus yakalandı

Sınırda yakalanan 2 Rus ile alakalı TSK şu açıklamayı yaptı: *'...Yakalanan şahısların, Rus uyruklu ve erkek oldukları tespit edilmiş ve üzerlerinde; bir adet Glock marka silah, yedi adet değişik cinste cep telefonu, üç adet mikro hafıza kartı ve bir adet taşınabilir bellek bulunmuştur.'*

Ankara'daki Rus Büyükelçiliği, vatandaşları ile alakalı herhangi bir bilgiye sahip olmadıklarını söylediler.

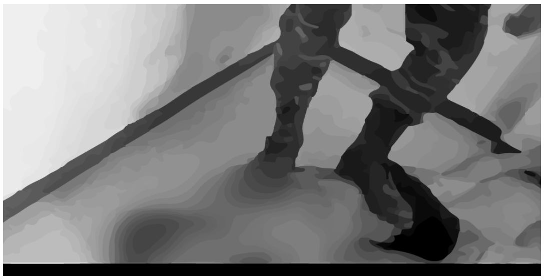
22.Şubat.2014

Irak ve Şam İslam Devleti *'Türkiye'ye saldıracak'* iddiası

ÖSO komutanlarından Cemal Mustafa, Irak ve Şam İslam Devleti'nin Türkiye'nin sınır bölgelerindeki illerde saldırı gerçekleştirmesinin ihtimal dahilinde olduğunu söyledi.

23.Şubat.2014

Elli Beş Bin Fotoğraf

Cenevre 2 konferansına sayılı saatler kala bazı haber ajanslarında Suriye rejiminin aç bırakma ve işkence kanıtlarını taşıyan fotoğraflar yayınlandı.

Zevahiri Uyardı: *'Muhalifler birlik olmak zorunda'*

El Kaide Lideri Dr. Eymen Zevahiri, Suriye'deki gruplar arasındaki çatışmaların son bulması ve düşmana karşı birlik kurulması için çağrıda bulundu.

Zevahiri: *'Suriye'deki silahlı cemaatler kendi aralarınızdaki çatışmaları durdurun ve Esed'in ırkçı ve laik düzenine karşı savaşın, çünkü bu cemaatler arasındaki çatışmalar kalplerimizi yaralamıştır.'* dedi.

23.Şubat.2014

Güney Sudan'da Barış Anlaşması İmzalandı

Güney Sudan hükümetiyle isyancılar arasında Etiyopya'daki görüşmelerin ardından barış anlaşması imzalandığı belirtiliyor.

Addis Ababa'da imzalanan anlaşmaya göre, çatışmalar 24 saat içinde duracak.

Hükümet güçleri geçen hafta, isyancıların eline geçen iki kentte kontrolü sağlamayı başarmıştı.

Yaklaşık 1 aydır süren çatışmalar nedeniyle 50 binden fazla kişi evlerini terk etmek zorunda kaldı.

25.Şubat.2014

Ukrayna'da Gösteriler Şiddetleniyor

Ukrayna'nın başkenti Kiev'de muhalefetin düzenlediği gösteriler yine şiddetlendi. Bugüne dek sadece başkent Kiev'le sınırlı olan muhalefetin düzenlediği gösteriler cuma günü yapılan müzakerelerin başarısız olması üzerine diğer kentlere de sıçradı. Göstericiler Devlet Başkanı Viktor Yanukoviç'in istifa etmesini talep ediyor.

Protestolar Yanukoviç'in Ukrayna ile AB arasındaki ortaklık anlaşmasını rafa kaldırmasının ardından patlak vermişti.

26.Şubat.2014

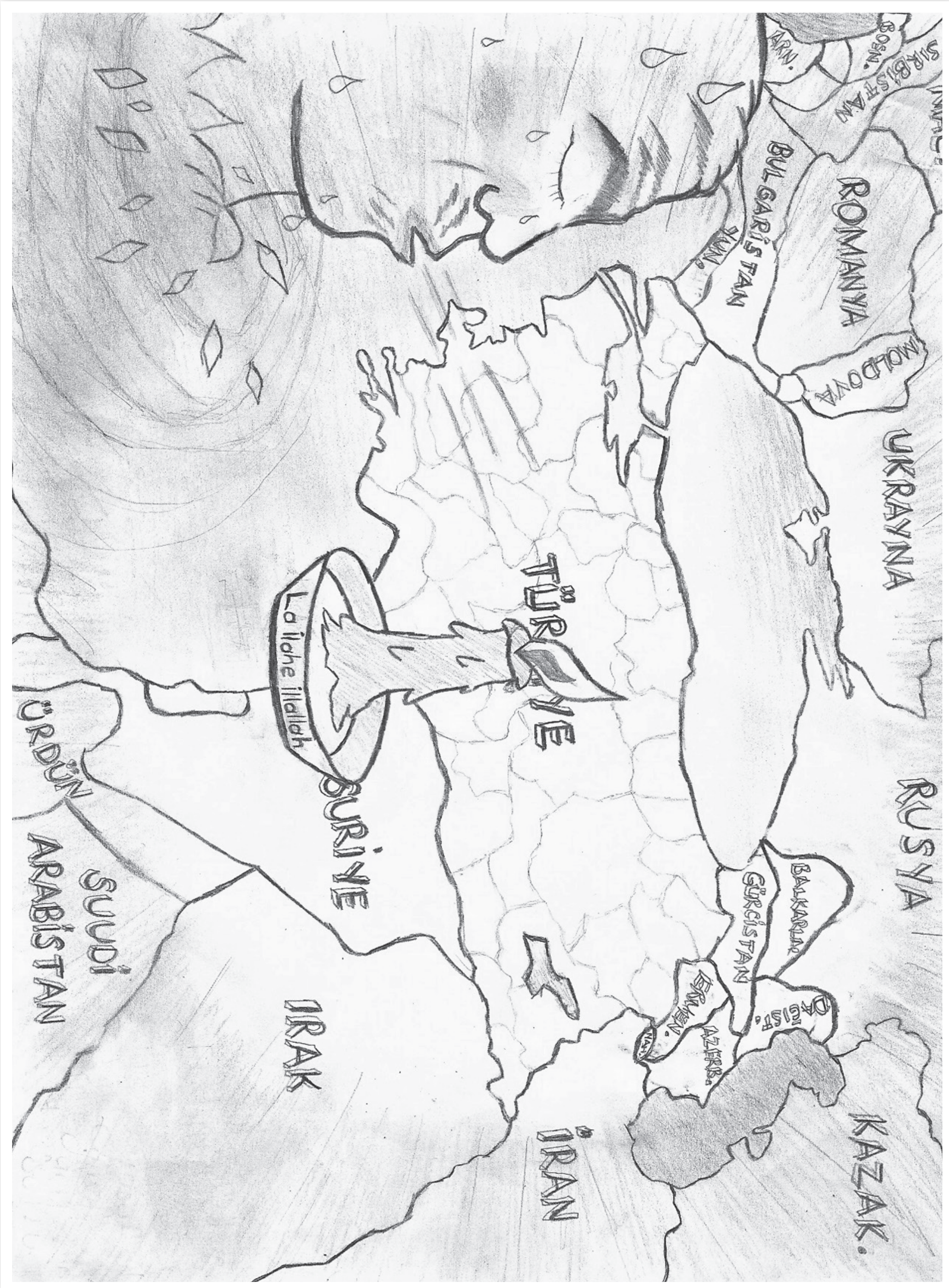
Irak ve Şam İslam Devleti Lübnan'da!

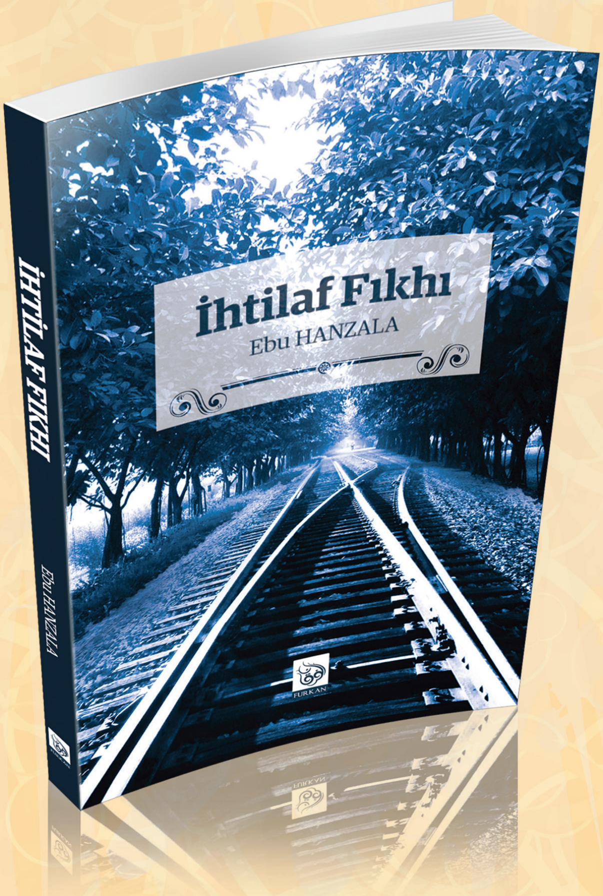
Irak ve Şam İslam Devleti'ne biat eden gruplar adına konuşan Ebu Seyyaf El-Ensari yaptığı konuşmada şu sözlere yer verdi:

'Ebu Bekir El-Bağdadi'ye biat ediyoruz ve onların Lübnan'a ve Kudüs'e açılan kapıları olacağız. Kendisinden engelleri aşmada bize önderlik etmesini ve düşmanları ezmede bize öncülük etmesini istiyoruz. İçimizden hiç kimse sana yardım etme konusunda geri kalmayacaktır.'

KARİKATÜR

ROMANYA
BULGARİSTAN
SIRBİSTAN
MOLDOVA
UKRAYNA
RUSYA
TÜRKİYE
SURİYE
La ilahe illallah
ÜRDÜN
SUUDİ ARABİSTAN
IRAK
İRAN
KAZAK.
GÜRCİSTAN
BALKARLAR
DAĞIST.
AZERB.
ERMEN.

İhtilafın çeşitlerini, fıkhını ve adabını bilmemek ya ifratın ya da tefritin pençesine düşürür insanı.
Bu iki durum da, şeytanın kuldan elde etmek istediği paydır.
Çünkü ifrat ve tefritle beraber doğru bir din tasavvuru, buna bağlı olarak da sahih amel mümkün değildir.
İfrat ve tefritten kurtulmak, dinimizde basiret üzere olmak adına ihtilafı üç kısımda inceleyeceğiz.

1. İtikadda ihtilaf
2. Fıkhî ve ameli konularda ihtilaf
3. Menheci ihtilaflar

(kastımız İslamî sahada çalışma yapan cemaatlerin ihtilafı)
Her bir kısmı; kitap, sünnet ve selefimizin anlayışı üzere tafsilatlandırıp, konumumuzu belirleyeceğiz.
Çaba bizden başarı Allah'tandır.

İHTİLAF FIKHI
Ebu HANZALA
Yeni Kitap
Roman Boy
144 Sayfa

Yeni Kitap

Bizler bu şekilde zayıf, bölünmüş ve çaresiz bir durumda iken cihad görevini nasıl yerine getirebiliriz?
Allahu Teala bu soruya şöyle cevap vermektedir:
"Allah'a ve Rasulüne itaat edin; çekişmeyin, yoksa korkar başarısızlığa düşersiniz ve kuvvetiniz gider. Sabredin, doğrusu Allah sabredenlerle beraberdir."
(8/Enfal, 46)

"Onlara (düşmanlara) karşı gücünüzün yettiği kadar kuvvet ve cihad için bağlanıp, beslenen atlar hazırlayın. Onunla Allah'ın düşmanını, sizin düşmanınızı ve onlardan başka sizin bilmediğiniz, Allah'ın bildiği (düşman) kimseleri korkutursunuz. Allah yolunda ne harcarsanız size eksiksiz ödenir, siz asla haksızlığa uğratılmazsınız."
(8/Enfal, 60)

İbni Teymiye *rahimehullah* şöyle der: 'Cihada güc yetirilemediği zaman, onun için kuvvet ve savaş atları hazırlamak gerekir. Cünkü vacibin ancak kendisi ile yapılabildiği şey de vaciptir.'

EHL-İ SÜNNET'İN MENHECİ ve CİHADIN ESASLARI
Abdulkadir Bin ABDULAZİZ
Yeni Baskı
160x230 mm
320 Sayfa

Yeni Baskı

Satış Noktaları:
Bursa: İkra Kitapevi, İlahiyat Fak. Karşısı Fethiye Mh. Kırlangıç Sk. No:17 Nilüfer/Bursa 0 (532) 138 02 42
Diyarbakır: Tevhid Kitapevi, Kaynartepe Mh. Gürsel Cd. No:190/A Bağlar/Diyarbakır 0 (541) 857 34 20